Contele meu iubit

KATE BATEMAN

COLECȚIA *Iubiri de poveste*

SERIA „BURLACII DIN BOW STREET"

Faceți cunoștință cu Burlacii din Bow Street – nobili care lucrează sub acoperire în nou-înființatele forțe de poliție ale Londrei – și cu femeile pe care au jurat să le protejeze... sau să le cucerească?

VA DUCE O CĂSĂTORIE PREFĂCUTĂ...

Georgiana Caversteed este moștenitoarea unui imperiu comercial, care s-a săturat ca toți bărbații să râvnească la averea ei. Nu doar vânătorii de zestre îi fac probleme, ci și vărul ei, un nemernic care vrea să o oblige să se mărite cu el. Cum ar putea să devină... văduvă? Georgie concepe un plan nebunesc de a se mărita cu un condamnat la moarte, înainte ca acesta să fie executat. Nu trebuie decât să găsească un burlac potrivit în închisoare și va fi liberă imediat. Ce-ar putea să nu meargă bine?

LA O IUBIRE ADEVĂRATĂ?

Benedict William Henry Wylde, al doilea fiu al fostului conte de Morcott, un crai fără nici un sfanț în buzunar, este trimis sub acoperire la închisoarea Newgate. Georgie nu-și dă seama că se mărită chiar cu el, darămite să se aștepte să-și vadă frumosul soț, în viață, la un bal. Wylde se trezește peste noapte făcându-i curte propriei neveste, în speranța de a-i cuceri și inima, dacă tot sunt căsătoriți. Dar cum va reuși el s-o convingă pe neastâmpărata Georgie că își dorește să rămână împreună până când moartea îi va despărți... cu adevărat?

Kate Bateman scrie povești de dragoste care se petrec în perioada Regenței, în perioada victoriană sau în Renaștere. Eroinele din romanele ei sunt femei inteligente, curajoase și frumoase, iar pe eroii cei sexy nu știi dacă să-i săruți sau să-i strângi de gât.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7412-8
9 786063 374128

Alma

KATE BATEMAN

Contele meu iubit

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

LITERA
București

Familiei mele minunate și nebune,
mai ales celor trei monstruleți
și lui M., cu toată dragostea.

Mulțumiri

Mulțumirile mele lui Jennie Conway și tuturor celor de la St. Martin's Press, fabuloasei mele agente, Patricia Nelson, pentru că au făcut toate lucrurile pe care eu urăsc să le fac și mi-au dat timp să scriu. Și le mulțumesc minunatelor doamne de la C.I.A. (vă știți voi cine sunteți) pentru prietenia, sfaturile și sprijinul lor și pentru că sunt cele mai grozave.

Capitolul 1

Londra, Martie 1816

Erau locuri și mai rele în care îți puteai găsi soțul decât închisoarea Newgate. Cu siguranță erau. Doar că, în momentul de față, Georgie nu se putea gândi la nici unul.

– Georgiana Caversteed, asta este o idee teribilă.

Georgie se încruntă, privind către prietenul ei dolofan, Pieter Smit, în timp ce trăsura pe care el o chemase pentru a-i duce la cea mai cunoscută închisoare din Londra se opri brusc în fața lor. Ori de câte ori olandezul nu era de acord cu ea, o striga folosindu-i tot numele. Iar asta se întâmpla destul de des.

– Tatăl tău s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști ce ești pe cale să faci.

Fără îndoială era adevărat. Până acum trei zile, nu-și imaginase vreodată că avea să-și ia un soț din rândurile celor mai periculoși criminali ai Londrei. Însă vremurile disperate cereau măsuri disperate sau, în acest caz, un infractor disperat care urma să fie spânzurat. Un infractor cu care ea avea să se căsătorească înainte ca noaptea să ia sfârșit.

Georgie privi prin ploaie către stradă, apoi în sus, sus de tot, către pereții aproape lipsiți de ferestre. Se pierdeau în ceață, înalți de cinci etaje, un munte de cărămidă, șters și apăsător. Din depărtare, de undeva din întuneric, se auzea clopotul unei biserici, un sunet atât de respingător, de parcă emana moarte. I se strânse stomacul și avea o presimțire stranie. Chiar avea de gând să facă asta?

I se păruse o idee foarte bună, la adăpost, în siguranța oferită de Grosvenor Square. Așa avea să-i zădărnicească odată pentru totdeauna planurile verișorului Josiah. Coborî din trăsură, ferindu-și capul de ploaie, și porni pe urmele lui Pieter, pe sub poarta mare și arcuită. Îi bubuia inima gândindu-se la îndrăzneala celor plănuite.

Parcurseseră același drum ca și prizonierii condamnați la spânzurătoare de copacul din Tyburn, doar că invers. De la vest la est, din străzile rafinate ale Mayfair către cartiere mai violente și mai sumbre, Holborn și St. Giles, până la locul mizerabil în care erau încarcerate scursurile societății.

Georgie se simțea ca și cum se apropia de ceasul propriei execuții. Alungă gândurile negre și își îndreptă spatele. Era alegerea ei. Oricât de neplăcute erau următoarele minute, alternativa era cu mult mai rea. Prefera o căsătorie temporară cu un criminal odios și nespălat, decât o viață de chin alături de Josiah. Traversând curtea exterioară, care era pustie, Georgie își drese gâtul, încercând să nu inhaleze mirosul infect care parcă emana din toți porii clădirii.

– Ai aranjat totul, da? Ne așteaptă?

Pieter încuviință.

– Da. Am căptușit buzunarele bine, draga mea. Supraveghetorul și ajutorul sunt amândoi doldora de șilingi de cupru. Sunt obișnuiți să primească plocon ăștia doi, niște nemernici lacomi.

Mâna dreaptă a tatălui ei nu umbla niciodată cu zăhărelul în fața ei, și Georgie aprecia foarte mult sinceritatea lui. Foarte puțin oameni din lumea ei spuneau cu adevărat ceea ce credeau. Onestitatea lui Pieter era ca o gură de aer proaspăt. Fusese în slujba tatălui ei deja cu douăzeci de ani înainte ca ea să se nască. Bolnav de oreion, nu putuse să-l însoțească pe William Caversteed în ultima sa călătorie, cea care avea să-i aducă și sfârșitul, iar Georgie chiar se gândise de multe ori că, dacă Pieter ar fi fost cu tatăl ei, poate el ar fi fost în viață acum. Lucruri mărunte precum furtuni, naufragii și atacuri din partea piraților otomani ar fi fost simple inconveniente pentru un bărbat ca Pieter Smit. În cei cinci ani de la moartea tatălui ei, Pieter se dedicase cu loialitate fetelor lui William, și Georgie îl iubea pe servitorul morocănos și voinic ca pe un al doilea tată. El avea să o sprijine în tot acest plan descreierat, chiar dacă nu era de acord. Ea își trase gluga pelerinei pentru a se feri mai bine de ploaia măruntă.

Acest loc era plin de criminali, de bandiți, de falsificatori și hoți. Nenorociți sărmani condamnați la moarte și câțiva, „norocoși", ale căror sentințe fuseseră schimbate în închisoare pe viață. În felul ei, și ea era la fel de disperată.

– Ești sigur că acest bărbat urmează să fie spânzurat mâine?

Pieter încuviință sumbru, ciocănind în ușa de lemn.

– Sunt. E o scursură, după cât se pare.

Știa că nu trebuie să întrebe, nu voia să știe prea multe despre bărbatul al cărui nume îl cumpăra. Bărbatul a cărui moarte avea să-i ofere libertatea. Avea să se căsătorească și să devină văduvă în doar douăzeci și patru de ore. Îi lăsa un gust amar ideea că profita de un bărbat condamnat și se simțea vinovată că fericirea ei venea din nefericirea altcuiva. Dar acest bărbat avea să moară, fie că ea se căsătorea cu el sau nu.

– Care sunt delictele de care se face vinovat?

– Multe, mi s-a spus. E un falsificator. Observându-i nedumerirea, Pieter continuă. Cineva care falsifică monede. E trădare asta.

– Oh.

I se părea o pedeapsă cam dură. Ea nu-și putea imagina cum era să nu ai bani, să fii forțat să te descurci de unul singur. Cu toate acestea, nici cu averea nu era mai bine, era un blestem aproape la fel de mare ca acela de a nu avea nimic. Ea îndurase deja șase ani de lichelism și vorbe false din partea vânătorilor de avere, din cauza cuferelor ei generoase.

– E și contrabandist, adăugă Pieter pentru a descrie mai bine situația. A și înjunghiat un vameș în Kent.

Ea pur și simplu făcea tot ce se putea mai bine într-o situație urâtă. Acest om cu siguranță avea să realizeze că, deși nu mai exista nici o speranță pentru el, cel puțin avea să părăsească această lume știind că familia lui avea să fie bine îngrijită. Toată lumea avea părinți, frați sau iubiți. Toată lumea avea un preț. Ea, dintre toți oamenii, știa foarte bine asta – ea tocmai își cumpăra un soț. Cel puțin, în acest mod, nu exista vreo prefăcătorie. În plus, ce rost avea să ai o avere imensă dacă nu o puteai folosi pentru a fi fericit?

Pieter bătu din nou, neliniștit, în ușă.

– Știu că nu ești de acord, bolborosi Georgie. Dar tata nu ar fi vrut niciodată să mă căsătoresc cu un bărbat care ține mai mult la averea mea decât la mine. Dacă nu m-ai fi salvat noaptea trecută, exact asta s-ar fi întâmplat. Aș fi fost forțată să mă căsătoresc cu Josiah pentru a evita un scandal. Refuz să ofer de bunăvoie controlul asupra vieții și averii mele unui idiot care să-și bată joc de ele. Ca văduvă, voi fi liberă.

Pieter pufni.

– Crezi că sunt nemiloasă, zise Georgie. Dar ai vreo altă cale? Observându-l încruntându-se în tăcere, ea încuviință. Nu, nici eu.

Din interior se auziră, în sfârșit, zgomote de pași și zdrăngănit de chei. Ușa se deschise, iar în prag, în lumina slabă a unui felinar, apăru figura grotesc de mare a unui bărbat.

– Domnul Knollys?

Bărbatul rânji cu dinții maronii, recunoscându-l pe Pieter.

– Bine ați revenit, domnule. Bine ați revenit. Își întinse gâtul și ridică felinarul încercând să o vadă mai bine pe Georgie. Ați adus doamna, deci? Miji ochii, plini de curiozitate. Și certificatul?

Pieter atinse buzunarul de la haină.

Knollys încuviință și se feri din prag, permițându-le să intre.

– Ajutorul s-a oferit să țină slujba. Se întoarse și porni pe coridorul îngust, cu felinarul ridicat. Avem doar o mică problemă. Întoarse capul către Pieter. Acel nemernic cu care doamna trebuia să se mărite a ajuns la spânzurătoare.

Pieter se opri brusc, și Georgie se izbi de spatele lui generos.

– E mort? exclamă Pieter. Atunci, de ce mai suntem aici? Ai face bine să-mi returnezi banii pe care ți i-am plătit!

Burta bărbatului se clătină grotesc când acesta râse. Nu era deloc un sunet plăcut.

– Gata, gata. Nu vă preocupați, dragul meu domn rafinat. Acel certificat special nu are încă nume pe el, nu? Nu. Avem cu duzina oameni ca el în acest loc. Pe aici.

Mirosul împuțit de închisoare creștea pe măsură ce îl urmau pe nesuferitul Knollys în sus pe scări, și apoi în jos, pe un al doilea coridor. De o parte și de alta a pereților erau rânduri înșirate de uși groase din lemn, fiecare cu o trapă pătrată din metal și cu oblon. Din interiorul unora se auzeau zgomote – gemete inumane, strigăte și tot soiul de blesteme oribile. Altele erau apăsător de tăcute.

Georgie își duse batista la nas, bucuroasă că o îmbibase în apă cu lavandă. Knollys se clătină, oprindu-se în fața ultimei uși din rând. Ochii lui străluceau cu o veselie stranie, neliniștitoare.

– I-am găsit doamnei un înlocuitor, asta am făcut.

Bătu cu pumnul lui cărnos în placa de metal și ochi trupul lui Georgie, ascuns de manta, cu subînțeles, sugestiv, ceea ce o făcu să se simtă murdară. Abia se abținu să nu tremure.

– Trezirea, băieți! urlă el. E o doamnă aici care are nevoie de serviciile voastre.

Capitolul 2

Benedict William Henry Wylde, cel de-al doilea fiu al răposatului conte de Morcott, erou de război, pramatie în lumea nobililor, se chinuia să înțeleagă ultimele cuvinte ale colegului său de celulă, în timp ce încerca din răsputeri să ignore putoarea care venea din gura împuțită a bărbatului cu dinți îngălbeniți și mirosul infernal de cadavru care emana din trupul lui febril.

Silas era bolnav de câteva zile, din cauza unei răni de cuțit din coapsă, care se infectase și supura. Nenorociții de temniceri îi ignoraseră rugămințile pentru apă, bandaje sau laudanum. Ben se străduia deja de ore bune să descifreze bolboroselile contrabandistului. În stare de delir, bărbatul trăncănea vrute și nevrute, iar el voia să audă ceva care să-i fie de folos, doar că nu reușea să înțeleagă mare lucru din frânturile aproape neinteligibile ale omului. Silas șuiera despre comploturi și trădări. Un irlandez. Împăratul Benedict aproape că era pe cale să-l scuture bine pe sărmanul nenorocit când, brusc, colegul său de echipaj răsuflă îndelung o ultimă dată și își dădu duhul.

– Oh, drăcia naibii!

Ben făcu câțiva pași în spate, îndepărtându-se de balotul dur, din paie, care mirosea a urină și moarte. Fusese atât de aproape să obțină informația de care avea nevoie. Îl înjură din nou pe prietenul său, unchiul lui Alex, Sir Nathaniel Conant, magistratul-șef din Bow Street, și omul care trebuia să revoluționeze modul în care poliția funcționa în Londra. Bow Street era instanța de judecată principală din capitală, și „Mesagerii", cum erau cunoscuți, investigau crime, urmăreau indicii, serveau mandate, dădeau citații, făceau percheziții în căutare de bunuri furate și supravegheau locuințe în care se presupunea că erau puse la cale infracțiuni. Conant îi abordase pe Ben, pe Alex și pe prietenul lor Seb în urmă cu aproape un an, la doar câteva luni de la întoarcerea lor din bătălia de

pe continent împotriva lui Napoleon. Ei abia deschiseseră Clubul Tricorn, acel iad al jocurilor de noroc, pe care își propuseseră să îl administreze împreună pe când stăteau cu toții, ghemuiți și afumați, în jurul unui foc de tabără, în Belgia.

Conant le sugerase că noua lor aventură le oferea poziția ideală pentru a aduna informații în numele guvernului Majestății Sale, mai ales că, membrii clubului – și cunoștințele lor – proveneau din toate mediile sociale. Tot el le ceruse ajutorul pentru anumite cazuri, în special cele în care erau implicați suspecți cu rang și fără. Nu doar că aveau intrare în lumea bună, ci mai mult, datorită timpului pe care-l petrecuseră în regimentul de infanterie, Rifles avuseseră de a face și cu cei supranumiți „scursurile Pământului", așa cum Wellington își poreclise propriile trupe.

Conant îi plătea pe fiecare dintre ei cu o sumă modestă pentru fiecare dintre misiunile pe care le executau, plus un comision pentru fiecare informație nouă pe care o aduceau. Alex și Seb nu aveau nevoie de bani; erau interesați mai mult de provocarea în sine, dar Benedict era dornic să câștige ceva în plus, chiar dacă munca, uneori – ca acum, de exemplu, – nu era tocmai încântătoare.

Era în Newgate la ordinele lui Conant, pe urmele unui zvon că cineva încerca să adune un echipaj de contrabandiști care să-l salveze pe exilatul Împărat Napoleon de pe Insula Sfânta Elena. Benedict se înfiltrase de săptămâni bune în această bandă, dându-se drept un artilerist înverșunat, în căutarea bărbatului din spatele acestui plan. Se lăsase și prins de vameși, în apropiere de Gravesend, alături de jumătate din bandă – recentul decedat Silas se număra printre ei –, în speranța că avea să descopere mai mult. Dacă reușea să rezolve acest caz, avea să primească o recompensă de cinci sute de lire, o mică avere ce avea să-l ajute mult pe fratele său, care se lupta să plătească datoriile enorme lăsate de depravatul lor tată. Era acolo de zece zile deja.

Șeful bandei, un nemernic vicios pe nume Hammond, fusese spânzurat ieri-dimineață. Ben, Silas, și doi dintre cei mai tineri membri ai bandei fuseseră condamnați la exil. Asta însemna îndurarea britanică: o moarte înceată, dureroasă, într-o închisoare, pe o barcă, în loc de un ștreang rapid încolăcit de copacul din Tyburn. Corabia avea să plece la răsărit, dar Ben nu avea să fie la bord. Nu mai avea nici un rost să rămână acum că Silas și Hammond erau

amândoi morți. Nu mai avea ce să obțină de la ei. Iar cei doi tineri, Peters și Fry, abia dacă intraseră la pubertate. Nu aveau de unde să știe ceva folositor. Conant aranjase ca el să „dispară" de pe corabia închisoare înainte ca aceasta să pornească; paznicii de acolo erau la fel de deschiși față de mită ca Knollys. În plus, câțiva dintre membrii bandei scăpaseră de raidul din Gravesend. Benedict recunoscuse câteva fețe familiare în mulțime, în ziua în care magistratul îi pronunțase sentința. De îndată ce avea să fie liber trebuia să-i găsească ca să vadă dacă vreunul dintre ei fusese racolat pentru acea misiune de înaltă trădare.

Benedict oftă, sprijinindu-se cu spatele de perete, și alunecă pe podeaua murdară, cu genunchii strânși în fața lui. Îi era dor să fie curat. Își trecu o mână peste față și, simțindu-și barba, se strâmbă – își lăsase barba să crească pentru a se deghiza. Ar fi fost în stare de crimă pentru o baie și o lamă de bărbierit. Chiar și în cele mai întunecate împrejurări din războiul peninsular, și apoi chiar și în Franța și Belgia, el găsise întotdeauna timp pentru a se bărbieri. Alex și Seb, frații lui de arme, îl tachinaseră fără milă din cauza acestui obicei. Aruncă o privire afară, la ploaia care se vedea prin micuța fereastră cu gratii a celulei sale. Seb și Alex erau acolo, undeva, pușlamale norocoase, jucându-se cu inimile debutantelor, soțiilor și văduvelor din Londra. Ce lucruri ajunsese să facă pentru rege și pentru țară. Și pentru bani, bineînțeles. Cinci sute de lire nu erau de lepădat. Iar vânarea unui trădător era o cauză admirabilă. Să stea celibatar și treaz, pentru că nu erau nici femei, nici băutură în închisoare, era adevăratul iad. Ar fi dat orice pentru o gură de coniac franțuzesc și o femeie primitoare. La naiba acum, s-ar fi mulțumit și cu un strop din poșirca aia de rachiu pe care o serveau la balurile din înalta societate și cu o tăvăleală cu o hangiță. O hangiță frumoasă, clar. Aspectul îi permisese întotdeauna luxul de a fi pretențios. Cel puțin când era bărbierit. Propria lui mamă nu l-ar fi recunoscut acum. Vocea slugarnicului Knollys răsună prin pereți, alături de zgomote de pași și alte voci, ceea ce-l trezi din fantezii. Un pumn lovi gratiile cu o așa putere, încât ar fi trezit și morții, iar Benedict privi cu ironie către Silas.

– Trezirea, băieți! urlă Knollys. E o doamnă aici care are nevoie de serviciile voastre.

Benedict ridică din sprânceană. Ce naiba?

– Mi-ai promis zece lire dacă îți găsesc un bărbat și nu zic ni'ca la nimenea, îl auzi pe Knollys zicând de după ușă.

– Și ei așteaptă să fie spânzurați?

Era vocea unui bărbat mai în vârstă, cu accent străin. Olandez, poate.

– Nț. Nu mai am alții pentru spânzurătoare. Nu din trupa lui Hammond, de ieri, zise Knollys aproape cu părere de rău. Dar oricare dintre ăștia e bun. Mâine, la prima oră, vor pleca spre Van Diemen's Land.

– Nu, nu e bine deloc.

Benedict ciuli urechile auzind ceea ce părea glasul unei femei erudite. Părea foarte iritată.

– Am cerut în mod special un bărbat condamnat, domnule Knollys.

– Atunci, cel mai bine e să vă întoarceți într-o săptămână sau două, doamna mea.

Se lăsă tăcerea în timp ce, aparent, cei doi vizitatori se sfătuiseră mult prea șușotit ca el să înțeleagă ceva.

– Nu pot să mai aștept câteva săptămâni.

Femeia părea resemnată.

– Prea bine. Hai să vedem ce ai.

Cheile se rotiră în încuietoare și burta mare și săltăreață a lui Knollys apăru în prag. Benedict își feri privirea din calea luminii orbitoare de felinar, fiind obișnuit deja doar cu întunericul celulei. Knollys observă figura împietrită a lui Silas pe pat și grohăi.

– E mort, ăă? Nu părea nici nemulțumit, nici surprins. M-am gândit eu că nu prinde săptămâna. Tu va trebui să fii suficient, Wylde. Hai, scoală!

Benedict se ridică în picioare, icnind.

– Nu ești căsătorit, nu, Wylde? bolborosi Knollys, aproape șușotind, ca să nu fie auzit de cei din coridor.

– Nu am întâlnit încă femeia potrivită, trânti Benedict, atent să-și păstreze accentul de contrabandist de pe coasta de est pe care-l adoptase. Cu toate acestea, rămân cu speranța.

Knollys se încruntă, încercând să-și dea seama dacă Ben era sarcastic. Ca de obicei, înțelesese greșit.

– Femeia asta e aici ca să se căsătorească, mormăi el în final, gesticulând în spatele lui.

Benedict miji ochii. Întrevăzu două figuri afară, parțial ascunse de mătăhălosul temnicer. Una dintre ele, figura mai mică și acoperită cu glugă, părea să fie o femeie.

– Ce fel de femeie vine aici ca să se căsătorească?

Knollys chicoti.

– Una disperată, domnule Wylde.

Citind strălucirea avară din privirea lui Knollys, Benedict simți un val de furie și milă față de sărmana femeie, oricine era. Probabil una dintre femeile singure, în căutare de un nume pentru copilul ei nenăscut. Sau poate vreo femeie ușoară, care speră ca datoriile ei să fie șterse odată cu moartea soțului ei. Doar că el nu întâlnise niciodată vreo târfă care să vorbească cu un accent atât de șlefuit, aristocratic.

– Vrei să mă căsătoresc cu o femeie pe care n-am cunoscut niciodată? Benedict aproape că râse, nevenindu-i să creadă. Apreciez oferta, domnule Knollys, dar trebuie să refuz. Nu mă arunc de bunăvoie în capcana preotului pentru nimeni.

Knollys făcu un pas amenințător în față.

– Oh, o să o faci, Wylde, sau îl pun pe Ennis să-ți spargă capul. Privi către cadavrul lui Silas. Pot foarte bine să sap două morminte în loc de unul.

Ennis era un tâlhar scund, care semăna cu un trol și care avea mai puțină minte decât un sac cu cartofi, dar avea o plăcere diabolică în a administra bătăi cu o măciucă grea din lemn. Benedict simțea că-i sare muștarul. Nu-i plăcea să fie amenințat. Dacă nu ar fi avut mâinile încătușate, i-ar fi explicat foarte clar acest lucru domnului Knollys. Din nefericire, Knollys nu era genul de bărbat căruia să-i placă să riște. Îi trase una lui Benedict cu bățul lui.

– Afară cu tine! Și să nu faci vreo prostie, zise el și, cu pumnul lui cărnos, îl prinse amenințător pe Ben de ceafă.

Benedict ieși în coridorul întunecos și răsuflă recunoscător. Aerul era ușor mai curat. Bineînțeles, nu cu mult. Un bărbat cu spatele lat, cărunt, în jur de vreo șaizeci de ani, se așeză protectiv în fața femeii, cu brațele încrucișate și cu sprâncenele stufoase ridicate. Benedict se înclină într-o parte, încercând să deslușească trăsăturile femeii, dar gluga de la manta îi ascundea chipul. Zgomotul produs de rochia ei când se feri ușor în spate i se păru delicios și foarte feminin. Era o femeie care nu cunoștea muncile

manuale sau culesul de bumbac. Interesant. Knollys îl împinse înainte pe coridor, și Benedict scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Era nebărbierit, nespălat, avea mai puțin de șase ore până avea să fie din nou liber și, aparent, mergea să se căsătorească cu o străină. Soarta îi juca o nouă glumă proastă. Nu se imaginase niciodată căsătorit. Nu după exemplul dezastruos al căsniciei părinților lui. Mama lui suportase compania tatălui său suficient de mult pentru a-i produce moștenitorul mult râvnit și o rezervă, apoi se retrase din societatea londoneză. Timp de douăzeci ani, ea se distrase cu nenumărați bărbați în casa de la țară, în timp ce tatăl lor rămase retras în Herefordshire, cu o succesiune de amante din ce în ce mai tinere, iar una dintre ele își asumase serios rolul de a-l introduce pe Benedict, pe atunci la doar șaptesprezece ani, în lumea misterelor corpului feminin. Era un tipar pe care Benedict nu voia nici în ruptul capului să-l mai repete.

Dacă era sincer, nu crezuse că avea să supraviețuiască războiului și să ajungă la vârsta coaptă de douăzeci și opt de ani. Dacă ar fi fost forțat vreodată să își imagineze propria nuntă – sub amenințarea morții, cel mai probabil – era destul de sigur că nu și-ar fi imaginat-o în închisoare. Cel puțin, familia și prietenii apropiați ar fi fost prezenți; frații lui, burlaci convinși și ei, Alex și Seb; niște flori, poate. O biserică la țară. Nu-și imaginase niciodată soția. Dacă învățase ceva din trei ani de război era că viața e prea scurtă pentru a se lega pentru totdeauna de o singură femeie. Căsătoria ar fi o pedeapsă cu mult mai rea decât celula lui de aici, din Newgate. Coborâră scările și intrară în micuța capelă unde îi aștepta Horace Cotton, părintele, roșu la față și slinos. Cotton era mândru nevoie mare de rolul lui de preot; îi făcea o plăcere deosebită să-i chinuiască pe prizonierii condamnați la moarte cu predici lungi despre foc și smoală. Fără îndoială că era plătit generos pentru serviciile din această seară. Benedict se opri în fața altarului – o simplă masă acoperită cu un material alb pe care erau două lumânări – și ridică mâinile încătușate către Knollys. Temnicerul pufni, dar realiză că nu avea încotro și că trebuia să-i scoată cătușele dacă aveau să continue. În timp ce i le scotea, îi aruncă o privire acră, amenințătoare, provocându-l să încerce ceva. La rândul său, Ben îi servi un rânjet încrezut și disprețuitor. Cum să oprească această farsă? Nu avea nici un cent ca să mituiască pe cineva să-l scape din această încurcătură.

Tocmai criza cronică de bani îl determinase să lucreze pentru cei din Bow Street de când se întorsese din Franța, urmărind tot soiul de recompense. Oare pentru a invalida căsnicia era suficient să scrie greșit numele în registru? Probabil că nu. Atât Knollys, cât și Cotton îl cunoșteau ca Ben Wylde. Fost membru în brigada Rifles, cinic veteran de război din Waterloo, sărac lipit pământului. Nu era numele lui întreg, bineînțeles, dar cel mai probabil ar fi fost suficient pentru a mulțumi autoritățile. Cu siguranță că lucrurile ar fi devenit interesante dacă ar fi anunțat că fratele său se întâmpla să fie contele de Morcott, însă, din cauza risipitorului lor tată, proprietatea era ipotecată până peste cap. John avea mai puțini bani decât Benedict. Se simțea teribil de încolțit, ca și cum un pușcaș francez l-ar fi luat în vizor. Și totuși, supraviețuise unor întâmplări și mai rele. Era expert în a scăpa din primejdii. Chiar dacă era forțat să se căsătorească cu această misterioasă cotoroanță, întotdeauna exista alternativă. Anularea căsniciei era una.

– Aș putea măcar să știu numele doamnei cu care urmează să mă căsătoresc? zise el.

Servitorul se strâmbă, auzindu-i tonul ironic, dar femeia așeză mâna peste brațul lui, reducându-l la tăcere, și ieși în față.

– Bineînțeles, domnule. Cu o mișcare elegantă, își trase gluga și îl privi direct. Numele meu este Georgiana Caversteed.

Benedict înjură în toate limbile pe care le cunoștea.

Capitolul 3

Georgiana Caversteed? Ce fel de truc diavolesc era și ăsta? Știa numele, dar nu o văzuse niciodată la față – până acum. Pentru Dumnezeu, toți bărbații din Londra cunoșteau numele. Fetișcana era atât de bogată, încât putea avea propria ei bancă. Ar fi putut să aibă orice bărbat din Anglia. De ce, Doamne iartă-mă, își căuta soț la Newgate? Benedict abia dacă se stăpâni să nu facă o reverență – era o reacție care-i venea din instinct de fiecare dată când îi era prezentată o doamnă din înalta societate – și începu să se chinuie să-și amintească ce știa despre familia ei.

Era o fată de bogătaș. Tatăl ei fusese negustor, se ocupase cu comerțul pe mare și fusese la fel de înstărit precum Cresus. Murise și lăsase întreaga avere familiei. Despre sora ei cea mai mică se spunea că este frumoasa familiei, și cu siguranță trebuia să fie vreo zeiță, căci Georgiana Caversteed era tulburător de plăcută. Avea un chip care-ți tăia respirația cu fața ei sub formă de inimă, un nas drept și ochi care, în lumina lumânărilor, erau apăsător de gri, de culoarea ardeziei umede. Avea sprâncene groase, gene lungi și o gură delicată, poate ușor cam mare. Brusc, simți un val de căldură cuprinzându-i trupul, și inima i-o luă la goană. Ea îl privi continuu cât timp el o cercetă, fără a-și pleca capul sau a flutura sfios din gene. Observând-o, Benedict simți că-i crește interesul și o zvâcnire în pantaloni îi reaminti de efectele neplăcute ale abstinenței lui forțate. Acum nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a face ceva în această privință. Ei nu se întâlniseră în societate. Ea trebuie să fi venit în oraș după ce el plecase în peninsulă, cu trei ani în urmă, ceea ce ar fi însemnat că avea undeva la douăzeci și patru de ani. Majoritatea femeilor ar fi fost considerate bătrâne dacă ar fi rămas necăsătorite după atâtea sezoane, dar Georgiana Caversteed, cu averea ei incredibilă și aspectul răvășitor, ar fi putut la fel de bine să aibă și optzeci și patru de ani și, cu siguranță, cineva tot ar fi vrut-o. Cu toate acestea, ea era aici.

Benedict încercă să pară degajat și să respire normal. Oare ce naiba o determinase să ia asemenea măsuri drastice? Oare se tâmpise la cap? Nu-și putea imagina nici o situație care să fie într-atât de disperată încât să merite să fie legată de unul ca el pentru toată viața. Ea își umezi buzele cu vârful limbii – el simți valuri de căldură în abdomen – și îl fixă cu o privire poruncitoare.

– Care este numele dumitale, sir?

Ea înaintă aproape provocator, ca și cum nu era intimidată de mâinile lui libere sau de aspectul amenințător.

Îl cuprinse un val de admirație pentru curajul ei prostesc. Trase aer în piept și îi mirosi ușor parfumul. Își simți genunchii moi. Uitase cum era să simtă mirosul îmbietor al unei femei. Pentru o clipă, își imagină că o trage aproape și că își afundă nasul în părul ei, inhalându-i mirosul divin. Voia să se îmbete din mirosul ei. Voia să vadă dacă acele buze chiar erau atât de delicate pe cât păreau. El înaintă involuntar un pas în față, dar se opri auzind mârâitul amenințător al servitorului ei. Revenindu-și în fire, își aminti că trebuia să rămână în rolul contrabandistului necioplit pe care-l așteptau de la el.

– Numele meu? Ben Wylde. La dispoziția dumneavoastră.

Vocea lui era profundă, ușor aspră, iar Georgie simți ceva ciudat în stomac. Trebuia să preia comanda aici așa, cum obișnuia să facă tatăl ei pe corăbiile lui, dar bărbatul din fața ei era uriaș, păros și intimidant. Prima dată când îl întrezărise, de după forma rotofeie a lui Knollys, în celula sumbră, rămase mută de uimire, observându-i statura. Părea să ocupe tot spațiul cu umerii lui lați, cu pieptul mare și cu picioarele lungi. Ea se așteptase la cine știe ce creatură zdrențuită, amărâtă și leșinată. Nu la acest munte de bărbat, atât de impunător și de masculin. Ea îi cercetase părul neîngrijit și mult prea lung și proporțiile absolut superbe, în timp ce își croiseră drum pe coridor. Era cu un cap mai înalt decât Knollys și, spre deosebire de mersul orbecăit al temnicerului, acest bărbat mergea cu pași lungi, încrezători, cu spatele drept și cu bărbia ridicată, ca și cum el era stăpânul închisorii și tocmai făceau un tur pentru a-i face lui pe plac. Acum, în capelă, ea îi văzuse, în sfârșit, fața – părțile care nu erau acoperite de barba mare și neagră – și se simți cuprinsă de fiori. Se uită la el ca și când ar fi studiat un cal sau o piesă de mobilier. Ceva mare și impersonal. Părul lui negru

era încâlcit și îi înconjura chipul, ajungându-i aproape la bărbie. Îi era greu să-și dea seama ce culoare avea să aibă odată ce era spălat. Observă un pai după urechea lui și abia își potoli nevoia stranie de a se întinde și de a-l lua. Barba neagră ascundea adevărata formă a feței lui, dar în lumina lumânării ea observă pomeții lui frumos sculptați. Pielea pe care o putea vedea – nasul drept, obrajii și fruntea – era neobișnuit de bronzată și îi scotea în evidență ochii pătrunzător de căprui. Ea se apropie de el cât de mult îndrăzni; fără îndoială că ar fi simțit că el mirosea a hazna dacă s-ar fi apropiat și mai mult, dar chiar și așa era conștientă de un sentiment inconfortabil de... de ce? De reticentă atracție? De fascinație? Vârful capului ei îi ajungea la bărbie, iar statura lui era, în mod paradoxal, atât amenințătoare, cât și liniștitoare. Era atât de mare, încât ea ar fi putut să se sprijine complet de el; era sigură că, dacă i-ar fi atins pieptul cu mâna, i-ar fi simțit forța și căldura. De neclintit. Inima ei începu să bată alarmant de repede. El era uriaș și nespălat, și totuși trupul ei reacționa în cel mai îngrijorător mod față de prezența lui. Privirea lui era inconfortabil de intensă.

Ea feri ochii, rupând tensiunea stranie dintre ei, și făcu un mic pas în spate. Cămașa lui, deschisă la gât, era atât de subțire, încât aproape că era transparentă. Pieptul lui musculos și brațele puternice erau ușor vizibile prin materialul tuciuriu. Pantalonii lui erau de un maro imposibil de descris, strânși la cusături, și puneau în evidență, cu o claritate neliniștitoare, mușchii tari ai coapselor lui ferme. Georgie se încruntă. Acest bărbat era în floarea vârstei. I se părea greșit să fie închis ca un animal. Emana un aer atât de poruncitor, ca un soi de pirat, încât ea și-l putea imagina cu ușurință la cârma unei corăbii sau conducând un grup de soldați, trântind cine știe ce ordine. Ea își regăsi vocea.

– Ați fost în armată, domnule Wylde?

Asta cu siguranță ar fi explicat fizicul lui splendid și aerul înfumurat de încredere.

El ridică din sprâncene, poate surprins, dar la fel de bine, poate, iritat.

– Am fost.

Ea se așteptă ca el să continue, dar nu o făcu. În mod clar, domnului Wylde nu-i plăcea să vorbească. Povestea lui era, cel mai probabil, asemănătoare cu cea a miilor de soldați care, reîntorși din

războaie, nu reușeau să găsească muncă cinstită. Îi văzuse pe străzi, zdrențuiți și cerșind. Cât de rușinos era pentru Anglia că bărbații care luptaseră atât de eroic pentru țara lor fuseseră obligați să ducă o viață de nelegiuire pentru a supraviețui. Oare era cu adevărat o problemă că nu era un bărbat condamnat la moarte? Planul ei original era să-i spună lui Josiah că se căsătorise cu un marinar care plecase pe mare. Ar fi fost văduvă, bineînțeles, dar Josiah nu ar fi știut niciodată asta. Soțul ei „absent" ar fi fost într-o călătorie neîntreruptă prin toată lumea. Dacă avea să se căsătorească cu acest Wylde nu ar fi fost văduvă imediat, dar rezultatul, în timp, ar fi fost același. Josiah nu ar mai fi putut să o forțeze să se căsătorească cu el și nu ar fi riscat să comită bigamie.

Georgie își fixă privirea asupra prizonierului. Aveau să fie legați unul de celălalt până la moarte, iar el arăta neliniștitor de sănătos. Dacă nu se apuca de băut sau nu-l prindea cine știe ce boală tropicală, probabil avea să trăiască mai mult decât ea. Asta se putea transforma într-o problemă. Bineînțeles, dacă continua cu acest stil de viață periculos, cel mai probabil avea să moară de cuțit sau de gloanțe, preferabil mai devreme decât mai târziu. Bărbații ca el aveau întotdeauna parte de un sfârșit sângeros; abia scăpase de spânzurătoare acum. Dacă se gândea mai bine, avea să fie văduvă destul de repede. Dar cum avea ea să audă de moartea lui, dacă el avea să fie în celălalt capăt de lume? Cum avea să afle că era liberă? Își luă privirea de la buzele surprinzător de senzuale ale nelegiuitului și îl fixă apăsător pe Knollys.

– Chiar nu mai e nimeni altcineva? Adică, el e... atât de... atât de...

Efectiv nu-și găsea cuvintele. Intimidant? Masculin? Imposibil de controlat.

– Nu, doamnă. Dar nu vă va mai deranja după noaptea aceasta.

Ce alternativă avea? Nu mai putea aștepta câteva săptămâni. Ultima tentativă a lui Josiah fusese ultima picătură. Avusese noroc că scăpase cu un sărut oribil, neîngrijit, și că nu fusese ruinată complet. Ea suspină.

– Atunci, va trebui să fie suficient. Pieter, te rog să-i explici termenii aranjamentului.

Pieter încuviință.

– O să vă căsătoriți cu domnișoara Caversteed în această seară, domnule Wylde. În schimb, veți primi cinci sute de lire cu care să faceți ce vreți.

Georgie se așteptă ca prizonierul să fie vizibil impresionat. Nu era. Ridică ușor dintr-o sprânceană și surâse în cel mai iritant mod posibil.

– Și tare or să mă ajute banii aici, trânti el. Și nu am timp să mă duc la bancă între acum și mâine-dimineață, când au de gând să mă încătușeze în acea capcană plutitoare a morții.

Avea dreptate.

– Mai există cineva la care am putea să trimitem banii?

Surâse din nou, ca și cum tocmai ar fi deslușit o glumă pe care doar el o înțelegea.

– Da. Trimiteți-i la domnul Wolff, numărul zece, St. James, Clubul Tricorn. Cu complimente din partea lui Ben Wylde. O să aprecieze.

Georgie nu avea idee cine era acest domn Wolff – probabil era cineva la care acest nefericit avea vreo datorie de la jocurile de noroc – dar încuviință și îi făcu semn lui Pieter să continue. El se mobiliză de îndată și scoase documentul legal pe care îl scrisese. Îl întinse pe masă, lângă cerneală și pană.

– Trebuie să semnați asta, domnule Wylde. Puteți să citiți? întrebă el, gândindu-se mai bine.

Bărbatul rânji ușor.

– Ca și cum aș fi fost educat la Cambridge, domnule. Dar vă rog să-mi spuneți pe scurt părțile cele mai importante.

– Scrie clar că veți renunța la orice pretenții pe care le-ați putea avea de la averea doamnei, cu excepția celor cinci sute de lire. Nu veți mai putea cere alți bani în viitor de la ea.

– Sună rezonabil.

Prizonierul se dădu în spectacol, studiind întreg documentul, sau, cel puțin, prefăcându-se că îl citește, apoi vârî pana în cerneală. Georgie era cu inima la gură. Prin testamentul tatălui ei, proprietatea fusese împărțită egal între soția lui și cele două fiice. Mama lui Georgie primise proprietatea din Lincolnshire. Sora ei, Juliet, primise casa din Londra. Și Georgie, fata lui cea mare, cea care învățase afacerea de când era mică de la el, primise întreaga flotă de corăbii cu care el își făcuse averea, depozitele pline de mirodenii și mătase și registrele companiei. Omul său de încredere, Edmund Shaw, făcuse o treabă excepțională în calitate de gardian al finanțelor lui Georgie în ultimii ani, dar în următoarele trei săptămâni ea avea să facă douăzeci și cinci de ani și avea să intre

complet în posesia averii. Și, conform legii englezești, de îndată ce era căsătorită, toată acea avere ar fi devenit proprietatea soțului ei, liber să facă ce vrea cu ea. Acel soț nu avea să fie Josiah.

În ciuda protestelor mamei sale că era vulgar și total nepotrivit pentru o femeie să se ocupe de comerț, în ultimii cinci ani Georgie cumpărase două corăbii noi și aproape că își dublase profiturile. Iubea provocarea de a-și conduce propria afacere și independența. Și nu ar fi acceptat nici în ruptul capului să dea de bunăvoie toate acestea unui idiot ca Josiah, care le-ar fi risipit pe băutură și jocuri. Tocmai de aceea îl rugase pe Edmund să scrie acest document detaliat. Scria clar că toată proprietatea și capitalul erau ale ai înainte să aibă loc căsătoria. Soțul ei urmând să primească doar o alocație lunară de cheltuieli modeste. Până astăzi, ea primise șapte oferte de căsătorie, și de fiecare dată își trimisese pețitorul la domnul Shaw. Fiecare dintre ei refuzase să semneze, dovadă clară, dacă avea nevoie de vreuna, că îi urmăreau doar averea. Ea răsuflă ușurată observându-l pe prizonier semnând cu atâta încredere. Semnătura lui Ben Wylde era surprinzător de îngrijită. Poate că fusese secretar sau scrisese telegrame în armată? Ea scutură din cap. Nu era treaba ei să se întrebe despre el. Era pur și simplu un mijloc pentru scopul ei, atâta tot. El se ridică, iar în ochii lui se citea o strălucire diavolească.

– Bun, gata pentru acum, și încă o întrebare înainte de jurăminte, domnișoară Caversteed. Ce intenționați să faceți în noaptea nunții?

Georgie se înroși la față atât din cauza impertinenței lui, cât și a modului obraznic prin care el o cerceta bucățică cu bucățică. Se citea amuzamentul în ochii lui căprui. În toți anii pe care-i petrecuse în societate, în lumea bună, ea se obișnuise să fie privită, dar niciodată trupul ei nu reacționase așa cum o făcea acum sub apăsarea privirii acestui gardian întunecat. Simțea că i se taie respirația. Pieter mârâi din nou și înaintă un pas, dar bărbatul rânji și ridică inocent ambele mâini.

– Un bărbat e dator să încerce, chicoti el. Doar încerc să alin o mâncărime.

– Nu o să fie nici o noapte a nunții, zise Georgie cu fermitate. Îți vreau numele, domnule Wylde, nu...

– Penisul? sugeră el vesel.

– Compania, continuă ea, mândră de autocontrolul ei.

El zâmbi, arătându-și dinții lui albi.

– De ce nu? Nu o să mă mai vezi niciodată. Nimeni nu o să știe, cu excepția...

Capitolul 4

– Acestor domni deosebiți, bineînțeles, care sunt sigur că or să ne ofere câteva minute de intimitate...

– Nu am de gând să întrețin... relații maritale... într-o închisoare murdară, cu un străin pe care abia l-am cunoscut! se răsti ea.

Ochii lui străluceau.

– Vai, aveți milă! Oferiți-i unui nefericit o ultimă amintire fericită în Anglia. S-ar putea nici să nu ajung în Australia. Aș putea naufragia sau să mă îmbolnăvesc...

Georgie miji ochii.

– Știu foarte bine cât de periculoase sunt oceanele, domnule Wylde. Tatăl meu a murit pe mare.

Râsul care urmărea să o necăjească dispăru din privirea lui.

– Iertați-mă. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Ea nu păru mișcată de simpatia lui.

– În orice caz, răspunsul meu este nu.

– Dar oare căsătoria o să fie legală dacă nu este consumată?

Georgie abia se abținu să nu înjure. Nu avea nici cea mai mică idee dacă consumarea căsătoriei era obligatorie, dar acest bărbat nu avea să mai fie prin preajmă pentru a arunca îndoieli asupra validității uniunii lor. Și ea cu siguranță nu avea să povestească nimănui despre asta.

– O să-mi asum riscul, domnule Wylde, zise ea tăios. Acum, începem?

El făcu o plecăciune, încercând să pară ironic, însă, cumva, gestul păru atât de natural.

– De ce nu, domnișoară Caversteed? Avea o notă ironică și în voce. Nu am altceva planificat pentru această seară, cu excepția numărării păduchilor din celula mea.

Cu picioarele tremurânde, Georgie se apropie de altarul încropit, simțind un val de căldură când prizonierul i se alătură. I se zbârlise

pielea pe mână, ca și cum se atinsese din greșeală de o pânză de păianjen. Privi în jos; lespezile de piatră purtau semnele timpului, era o ușoară urmă acolo unde piatra fusese netezită. Mii de alți oameni au stat aici de-a lungul anilor, jurându-și fidelitate. Cotton deschise Biblia și începu ceremonia, iar Knollys și Pieter se așezară de cealaltă parte, în calitate de martori. Georgie se simți ușor panicată. Ce făcea nu era o joacă. Ce căuta căsătorindu-se cu un străin? Batjocorind această instituție solemnă? Jurând iubire, onoare și obediență acestui bărbat până la moarte? Dacă ar fi fost într-un loc sfânt, cu siguranță ar fi murit pe loc, lovită de fulger, pentru rostirea unor asemenea minciuni. Întunericul, pâlpâitul lumânărilor, pereții apăsători ca ai unei peșteri o făceau să se simtă ca și cum participau la un ritual cu mult mai vechi. Ceva animalic și profund, care includea foc și legământ de sânge, o uniune a mâinilor. A suflecare includea foc... telor. Scutură din cap pentru a alunga acest gând. Preotul începu.

Ea nu se văzuse niciodată ca fiind o persoană romantică – îi lăsase acest rol surorii sale, Juliet, dar, în mod clar, nu așa trebuia să fie o nuntă. Nu tu flori, nici cor sau imnuri ori măcar un preot binevoitor, radiind a bunătate. Fără familie sau prieteni. În loc de toate acestea, era doar capela mirosind a mucegai, în care totul se auzea în ecou, rece. Foloseau lumânări din seu, ieftine, în loc de lumânările din ceară de albine pe care le foloseau acasă.

Simți un val de căldură în momentul în care prizonierul se apropie mai mult de ea, ca și cum ar fi vrut să-i ofere sprijinul lui, în tăcere. Șoldul și umărul lui se lipiseră de ea și îi dădeau putere. Vocea nu îi tremură atunci când își rosti jurămintele. Era o chestiune de siguranță pentru a le proteja pe mama și Juliet. Nu avea să dea înapoi. Acest bărbat de lângă ea nu era Josiah. Prizonierul repetă jurămintele lui pe un ton jos și încrezător, cu un accent mai puțin pronunțat. Poate că făcea un efort pentru a vorbi corect pentru această ocazie. Pieter cumpărase două inele simple placate cu aur, pe care le așeză direct în Biblia deschisă, din mâinile preotului. Cotton începu să tune și să fulgere un discurs despre sanctitatea acestui act și importanța supunerii uneia în fața celuilalt; Georgie abia dacă asculta. Dar inima îi sări din piept când prizonierul îi luă mâna stângă și îi așeză inelul pe al patrulea deget. Metalul era rece, dar se încălzi rapid în contact cu pielea ei. Avea mâini mari și capabile; când veni rândul ei să-i așeze inelul, îi simți căldura

palmei, puterea din degetele lui lungi. Se împotmoli la încheietură, dar îl suci și roti, și în cele din urmă alunecă la locul lui. În loc să-i elibereze mâna, el trecu cu degetele peste degetele ei, cu calm și straniu de liniștitor. Și apoi, totul se terminase. Cotton le adăugă numele pe certificatul de căsătorie pe care Pieter îl obținuse mituind un funcționar la Colegiul Civililor. Prizonierul îi eliberă mâna pentru a semna în registru, iar inelul din aur de pe degetul lui străluci în lumina lumânărilor. Georgie îndoi degetul și atinse propriul inel. Era un sentiment straniu, străin. Avea să-l scoată de îndată ce era în trăsură. Prizonierul se ridică și o privi în ochi.

– În absența unui gest mai incitant, îmi permiteți să sărut mireasa?

Își simți pulsul accelerând, dar nu vedea nici un motiv pentru care să se comporte grosolan. Până la urmă, obținuse lucrul pentru care venise. Îl privi cu o expresie de resemnată plictiseală.

– Oh, prea bine.

El se aplecă în față. Georgie își ținu respirația, hotărâtă să nu inhaleze mirosul lui, cu siguranță dezgustător. Își țuguie buzele și închise ochii. Ca un martir gata de sacrificiu, așteptă. Și așteptă. Apoi, îl auzi chicotind. Îi simți degetele de o parte și de alta a feței și apoi înclinându-i bărbia. Cu degetul mare îi atinse ușor colțul gurii. Avea noduri în stomac. Deschise ochii, întrezări sclipirea din privirea lui și se așteptă la ceva asemănător cu pofta lacomă a lui Josiah: un atac umed, neglijent.

El nu o sărută deloc ca Josiah. Gura lui o atinse delicat pe a ei, buzele lui erau surprinzător de moi față de barba aspră. Ceva fierbinte și dureros creștea în interiorul ei, de sub sâni până în străfundurile stomacului. Era o adiere de sărut; ușoară, o atingere îndoielnică – cumva, reușea să înnebunească și să promită în același timp. El se mișcă încet, ca și cum voia să verifice dacă era bine primit, iar Georgie se trezi sprijinindu-se în brațele lui, vrăjită. Dorindu-și mai mult. Când trecu cu limba peste despărțitura buzelor ei, căutând să o pătrundă, ea se moleși. O gustă. Ea sări ca arsă în spate, șocată, brusc amintindu-și unde era. Cine era. Se înroși la față. Îngrozită, ea privi în ochii lui amuzați.

– Bună, doamnă Wylde, șopti el doar pentru ea.

Ea ignoră inima care stătea să-i sară din piept și senzația de slăbiciune din genunchi și încercă să se prefacă în totalitate neafectată

de sărut. *Doamne, Dumnezeule, acela era numele ei de acum încolo. Doamna Wylde.* Făcu un pas hotărât în spate.

– La revedere, domnule Wylde, zise ea ferm. Buzele încă îi tremurau. Și mulțumesc, adăugă ea. Mi-ai făcut un mare serviciu în această noapte.

El surâse, din nou, din colțul gurii și făcu o altă plecăciune splendidă, la fel de reușită ca și cum ar fi fost într-un salon la Carlton House.

– Plăcerea a fost de partea mea, doamnă Wylde.

Ea observă sarcasmul din tonul lui. Amândoi știau că el nu primise nici un fel de „plăcere" de la ea.

– Oricând veți avea nevoie de un alt serviciu, anunțați-mă. Aș fi onorat să vă ajut.

Ochii lui alunecară iar către buzele ei.

Georgie se întoarse rușinată și îi făcu semn lui Pieter.

– Să mergem.

Dintr-odată, tot ceea ce își dorea era să fie acasă. Avea nevoie de spațiu ca să gândească, fiindcă se părea că mintea i-o luase razna în preajma acestui bărbat exasperant. Pieter luă certificatul de căsătorie de la Cotton și îi aruncă o punguță zornăitoare lui Knollys, care rânji și își atinse capul.

– Mi-a făcut plăcere să facem afaceri, doamna mea, zise el batjocoritor.

Înaintă către prizonier și începu să-i pună înapoi cătușele. Wylde se supuse fără comentarii, iar Georgie își mușcă buza, abținându-se de la o reacție de protest aproape instinctivă. Nu mai avea ce să facă pentru el. Îl privi pentru o ultimă dată. Oare ce era potrivit să-i spună unui străin fermecător cu care tocmai se căsătorise și pe care nu avea să-l mai vadă vreodată? Nu era o situație care să fie cuprinsă în cărțile de etichetă. Nu putea să-i ureze o viață bună.

– Vă doresc o călătorie sigură, zise ea în cele din urmă. Și, apoi, pur și simplu, adăugă cuvintele pe care obișnuia să i le spună tatălui ei când își luau la revedere. Vânt calm și valuri liniștite.

Ochii lui întunecați o scrutară, și ea se pierdu câteva momente.

– Mulțumesc, doamna mea. Dacă norocul îmi surâde, poate că ne vom mai revedea, în circumstanțe mult mai bune.

Ea reuși doar să încuviințeze.

După ce ușa închisorii se închise în urma ei, Georgie trase aer în piept. Ridică gluga de la manta cu mâini tremurânde, dar simțindu-se extrem de ușurată. Reușise! Timp de șase ani îndurase tot soiul de pețitori și de propuneri neconvingătoare, un șir lung de bârfe și speculații. Amenințările ascunse și nemulțumirile lui Josiah. Se supusese convențiilor, făcuse ceea ce era de așteptat de la ea din momentul în care își realizase debutul. Acum, pentru prima dată în viața ei de adult, era liberă să facă exact ce voia, cum voia. Ben Wylde, un criminal nelegiuit, îi oferise libertatea.

Un adevărat circ pe hol și un tropăit nervos din picioare, ambele semne că vărul Josiah își făcuse apariția. Vocea lui, joasă, dar amenințătoare, se auzi prin ușa întredeschisă a salonului.

– Nu, blestemat să fii, o să mă anunț singur!

Georgie stătea parcă mai dreaptă în scaunul ei și se pregătea pentru ceea ce avea să fie o întâlnire neplăcută. Orice era legat de Josiah era neplăcut. El intră val-vârtej pe ușă, fluturând scrisoarea scurtă pe care i-o trimisese ca un profet din Vechiul Testament.

– Ce înseamnă asta, Georgiana? Scrie aici că te-ai căsătorit. Ce urmărești scriind asemenea aiureli?

Georgie așeză cartea – *Robinson Crusoe* de Daniel Defoe – și privi către Pieter, care intrase după Josiah în cameră, așezându-se în colț, ca un paznic tăcut, dar eficient. Ea ridică privirea și se uită neimpresionată către chipul iritat al vărului ei, deși, în interior, inima i-o luase la goană.

Capitolul 5

– E chiar foarte adevărat, Josiah. Sunt căsătorită. De trei zile, în fapt. Am vrut ca tu să fii primul care află.

Ironia din tonul ei trecu complet neobservată de Josiah. Strângea cu atâta forță pălăria pe care și-o scosese de pe creștet, pe hol, înainte de a da iama în salon, încât i se albiseră încheieturile. O izbi de coapsă nerăbdător și rânji.

– Încerci să mă necăjești, Georgiana.

Georgie ridică bărbia, recunoscătoare că mama și sora ei erau la cumpărături.

– Departe de mine gândul acesta. Nu aș glumi niciodată cu ceva atât de important precum căsătoria. M-am căsătorit cu o licență specială. Pieter poate să garanteze că spun adevărul.

Josiah se făcu roșu și pestriț la față, strângând furios din buze.

– Cine e, întrebă el acest soț al tău? Nu e unul dintre acei vânători de averi care dădeau târcoale după fustele tale, nu? Nu puteai suporta!

Georgie abia se abținu să-l întrebe dacă se referea la vânători de avere așa ca el.

– E un ofițer aspirant de pe una dintre corăbiile mele. Ne-am cunoscut la Blackwall în urmă cu trei ani. Și de atunci ne-am tot întâlnit în secret, de fiecare dată când e în port, zise ea, felicitându-se în gând pentru acea mică minciună; se lăsase inspirată de cartea preferată a surorii sale, *Romeo și Julieta*.

Josiah arăta ca și cum înghițise ceva amar.

– Un ofițer! Te-ai promis unui marinar de rând? O privi cu dezgust, ca și cum o vedea într-o lumină cu totul nouă – și în mod clar lipsită de farmec. Care corabie? întrebă el, parcă nevenindu-i încă să creadă.

– Nu cred că am vreo obligație să-ți spun. Mă îndoiesc că o să vă întâlniți vreodată.

Georgie zâmbi, simțindu-se triumfătoare și eliberată. Îndurase luni, ani, atențiile nedorite, sufocante, ale lui Josiah. Modul în care se folosise de statura lui și de burta lui pentru a se apropia de fiecare dată mult prea mult de ea, invadându-i agresiv spațiul. Modul în care, uneori, o prindea de încheietură pentru a o opri sau modul în care își punea palma transpirată pe gâtul ei pentru a o conduce la cină. Ca și cum ar fi fost proprietatea lui, deși nu avea nici un motiv pentru a crede sau a face asta. Acum, toată lingușeala lui se dusese pe apa sâmbetei.

– Dar cum rămâne cu averea ta? Cu onoarea familiei? îi trânti Josiah.

Bineînțeles că banii ei erau grija lui principală. Erau singurul motiv pentru care îi oferise atenție vreodată. Înaintă amenințător către ea, iar Georgie se retrase ușor în spate; arăta ca și cum ar fi vrut să o strângă de gât. Privi către Pieter în tăcere, reamintindu-și că era protejată, și răsuflă ușurată când Josiah făcu cale întoarsă pe călcâie și se îndepărtă.

– Mama ta a fost de acord cu această farsă? întrebă Josiah. Nu poți să mă convingi de asta. Întotdeauna a vrut un titlu aristocratic pentru tine. Și pentru Juliet. Și mă îndoiesc că și-ar fi dat binecuvântarea, chiar dacă te-ar fi cerut însuși Prințul regent!

Georgie ridică din sprâncene și ignoră întrebarea.

– Nu am nevoie de permisiunea nimănui. Am vârsta legală pentru a lua propriile decizii, în mod special cele care țin de fericirea mea. În trei săptămâni o să am douăzeci și cinci de ani.

– Ți-ai pierdut mințile, fetiță! Ar trebui să te duci direct la nebuni, la Bedlam. Un marinar? repetă Josiah uimit. Doamne, Dumnezeule, ce o să zică lumea?

– Nu am nici cea mai mică intenție să afle. Nu e nici un motiv pentru care cineva din lumea bună să afle despre căsnicia mea. Treburile mele sunt doar ale mele, la fel ca și gândurile, de altfel. În plus, nu cred că soțul meu, după ce se întoarce pe țărm, o să vrea să calce în vreunul dintre saloanele de bal din înalta societate. Plănuim să ne retragem la Lincolnshire. Îi zâmbi dulce lui Josiah și apoi continuă să-l atace prin cuvintele ei, la fel de puternic ca și cum ar fi folosit un cuțit. Știu că mă pot baza pe discreția ta, Josiah. O asemenea conexiune nedorită ar putea avea efecte negative asupra ta.

Vărul ei era la fel de obsedat de statutul familiei precum era mama ei. El își petrecuse toată viața încercând să se strecoare în lumea bună, reinventând mereu trecutul „rușinos" al familiei în comerț. În opinia lui, o avere muncită și trudită nu avea aceeași valoare ca una care fusese moștenită. El nu s-ar fi înjosit vreodată cu ceva atât de banal ca munca – ceea ce era bine, pentru că nu avea nici o abilitate anume, poate doar talentul de a se lăsa pradă viciilor, sau cel puțin așa credea Georgie. Își petrecea timpul încercând să-i imite pe cei pe care îi considera superiori lui, umblând brambura prin cluburi destinate bărbaților, jucând cărți și zaruri, participând la tot soiul de lupte cu premii și vorbindu-i de rău pe cei mai costisitori croitori, pe care oricum nu și-i permitea.

– Ai la fel de multe de pierdut ca mine dacă se răspândește vorba, îi reaminti ea încet.

Josiah scutură nervos din cap, buza de jos îi tremura puternic.

– Pur și simplu nu te cred, Georgiana. Asta e o glumă ridicolă pe seama mea. Dar, ascultă-mă bine, o să descopăr adevărul.

Georgie ridică din umeri.

– Crezi ce vrei, dar căsătoria mea e un fapt. Îi făcu semn către ușă. Asta e tot, Josiah. Sunt sigură că ai și alte locuri în care trebuie să ajungi. Pieter o să te conducă.

În timp ce ușa se trânti în urma lui, Georgie răsuflă ușurată. Pieter se întoarse și îi aruncă o privire plină de subînțeles pe sub sprâncenele lui stufoase.

– Nu o să te creadă pe cuvânt, Georgie. Nu, mai ales că a stat la pândă după tine atâția ani. Nici un bărbat nu vrea să creadă că i-a fost furat potul cel mare.

– Nu, mai ales când el se credea calul principal în această cursă, completă Georgie sec. Scutură din cap. Nu o să găsească nimic. Și în plus, chiar dacă o face, căsătoria mea este perfect legală. Nu are ce face în această privință. E doar furios pentru că averea Caversteed tocmai i-a scăpat printre degetele lacome și lipicioase.

Capitolul 6

Saloanele lui Lady Langton erau locul în care circulau și se derulau toate zvonurile, discuțiile politice, rivalitățile, ședințele de spiritism și bârfele. Georgie stătea lângă mama ei și se prefăcea interesată, din politețe, de tot soiul de intrări și ieșiri. Era fericită. Cu adevărat fericită. Totul era minunat. Astăzi, de ziua ei – împlinea douăzeci și cinci de ani –, devenea unicul proprietar al afacerii de comerț și transport Caversteed. Viitorul familiei era în siguranță. Reușise să-i strice planurile lui Josiah. Și atunci, de ce se simțea atât de nesigură? Ar fi pus totul pe seama melancoliei obișnuite de a fi îmbătrânit cu încă un an și de a fi în continuare necăsătorită, dar era căsătorită, nu-i așa? Poate că asta era problema. Era o femeie căsătorită, dar fără soț. O soție încă virgină. Ce dezastru. Privi de-a lungul sălii de bal, încercând să alunge sentimentul de nemulțumire care o bântuia încă de când plecase de la Newgate. Dacă se gândea la planul ei inițial, ar fi trebuit să fie văduvă acum. În loc de asta, avea un soț, undeva, în lume. Simțea neliniște de fiecare dată când se gândea la nelegiuitul cu care se căsătorise. Întâlnirea lor trezise ceva în interiorul ei, o stare ciudată de dorință. Dacă se gândea mai bine, era uimită de propria ei îndrăzneală. Amintirile din acea noapte i se păreau un vis sau o criză de nebunie. Nu trebuia să se mai gândească la el. Trecuseră trei săptămâni de când le convocase pe mama și sora ei în bibliotecă și le explicase cu calm că se căsătorise cu un deținut pentru a evita orice schemă din partea vărului Josiah. Mama primise vestea surprinzător de bine. Abandonase de mult orice speranță că Georgie va nimeri un soț decent și nu-l plăcuse niciodată pe vărul Josiah, așa că înțelegea dezgustul ei față de el. În plus, mama avea și un talent deosebit în a ignora complet lucrurile pe care nu voia să le recunoască, precum cheltuielile uriașe la croitori, costul enorm al vinului roșu și ciudățeniile fetelor mai mari, care se căsătoreau în secret cu criminali. Singura ei preocupare era

ca lumea din înalta societate să nu afle despre „decizia prostească" a lui Georgie, așa cum o numise ea. Nu putea să permită ca vreun scandal să pună în pericol șansele lui Juliet de a găsi o pereche minunată. Declarase întreaga situație drept „un incident nefericit, care era mai bine să fie uitat" și le obligase pe Georgie și Juliet să jure că vor păstra secretul.

– Încearcă o tartă cu fructe, Georgiana. Georgie se întoarse. Doar mama ei o striga Georgiana. Și Pieter, bineînțeles, ori de câte ori făcea ceva cu adevărat scandalos. Mă întreb dacă ar fi posibil să-l răpim pe bucătarul-patiser al lui Lady Langton, zise mama ei cu gura plină, înfulecând un ecler. E francez, să știi. Iar astea sunt divine.

Georgie zâmbi, obișnuită să audă din partea ei asemenea dorințe exagerate.

– Nu cred că e legal. Și chiar dacă ar fi fost, sună foarte scump. Pun pariu că ar trebui să scoți o sumă tare frumușică pentru o răpire. Chiar și pentru un patiser mai prost.

Mama ei mestecă visătoare.

– Hmm. Probabil ai dreptate. În plus, lui Cook nu i-ar plăcea să aibă invadată bucătăria de un revoluționar. O înghionti pe Georgie cu evantaiul în coaste. Sper că nu ai de gând să discuți iar cine știe ce despre rutele de comerț cu Lord Galveston. Suntem la o petrecere. Nimeni nu vrea să vorbească despre latitudine și longitudine. Să fii excentrică e un atribut potrivit pentru o fată de nouăsprezece ani încă nemăritată, dar nu se potrivește deloc cu o femeie care are douăzeci și patru de ani.

Georgie se controlă și nu își dădu ochii peste cap.

– Douăzeci și cinci de astăzi, murmură ea.

Mama decisese că Georgie avea să fie văduvă în curând – mulțumită speranței de viață foarte joasă a criminalilor la antipozi. Începuse să-i tot sugereze potențiali noi soți cu o regularitate deprimantă.

– Oh, uite-o pe Clara Cockburn. Soția Amiralului Cockburn. Mama ei făcu din mână către o femeie durdulie, cu păr negru, apoi ridică evantaiul pentru a-și ascunde gura. Numai bârfe odioase. Și nu-mi pasă ce spui, Georgie, dar femeia aia are mustață. Mă jur, într-o anumită lumină...

– Sst! Georgie își înăbuși râsul. O să te audă cineva! Nu ai vrea să-i ruinezi șansele lui Juliet, nu?

Și ca și cum își vorbiseră în gând, amândouă se întoarseră pentru a o privi pe sora ei mai mică, dansând în centrul încăperii. Juliet părea ușor încruntată. Mama trase aer în piept.

– Oh, Doamne! Se pare că nu-l găsește deloc amuzant pe ducele de Upton.

Georgie se întrebă, nu pentru prima dată, cum era posibil ca ea să fie înrudită cu o creatură atât de frumoasă. Juliet atrăgea toate privirile oriunde mergea. Chiar în această dimineață, când mergeau spre Hatchard, un birjar distras o privi pe Juliet și își pierdu capul de ajunsese să tragă atât de tare de frâie, încât calul se lovi de standul unui vânzător ambulant. O avalanșă de mere se rostogolise din piramida atent construită a sărmanului negustor. Un tânăr vădit atras de prezența ei se grăbi să-i sară în ajutor și să o protejeze din calea merelor zburătoare – ignorând-o complet pe Georgie în graba lui – și când Juliet îi aruncase absentă un zâmbet de mulțumire, el se retrase cu spatele, făcând atâtea plecăciuni, încât se izbi de scara unui curățător de geamuri. Amândoi căzură la pământ. Juliet, ca întotdeauna, părea să nu conștientizeze distrugerile care rămâneau în urma ei. Era însă imposibil să nu o placi, pentru că nu era deloc vanitoasă sau încrezută. Toată lumea era fascinată de farmecul ei, de la vicarul de optzeci de ani până la copiii de nici doi ani, care abia gângureau; un singur zâmbet dulce de pe buzele rozalii ale lui Juliet reușea să topească și cele mai închistate inimi. Georgie înțelegea în totalitate farmecul lui Juliet. Ea însăși avea un simț al umorului, uneori, sec și batjocoritor la adresa mândriei bărbătești și, în plus, era adeseori și inconfortabil de directă. Cine ar fi vrut așa ceva, când puteau să se bucure de nebunia delicioasă a lui Juliet?

Neîndemânarea incredibilă a lui Juliet era însă o sursă de plăcere vinovată. Cu siguranță, aceasta era dovada că Mama Natură le dădea și fetelor mai puțin frumoase o șansă. Nu ar fi fost uman ca cineva să aibă atâta frumusețe și coordonare. Nu ar fi fost drept. Chiar în timp ce privea, Juliet se întoarse în direcția greșită și își călcă partenerul pe picior. Ducele nu păru să observe. Privirea lui era vrăjită de chipul ei și păru cu adevărat distrus când se văzu nevoit să o conducă spre familia ei la finalul dansului. Juliet îi oferi un zâmbet, încuviință la politețurile lui și, cu o îndemânare deosebită, îl expedie. Se întoarse către Georgie, pufnind ușor, în timp ce mama lor se scuză pentru a merge la toaletă ca să-și pudreze nasul.

– S-a întâmplat ceva, Ju? se aventură Georgie.

Juliet ridică elegant din umerii ei albi ca laptele.

– Știi cât e de obositor să fii mereu comparată cu cine știe de zeitate clasică? Mă jur că, dacă mă mai compară cineva cu Diana sau Afrodita, o să... păi, nu știu ce o să fac. Dar o să fie de rău. Își umezi buzele, și Georgie se abținu să nu zâmbească. De ce sunt bărbații atât de caraghioși? suspină Juliet. Lord Dunravin mi-a zis că ar ucide dragoni pentru mine. Nu mai există dragoni, nu? Cel puțin, nu în Anglia.

– Nu mai există dragoni în Anglia, admise Georgie încercând să pară serioasă. Asta dacă nu o pui la socoteală pe Lady Cockburn. Cum de a îndrăznit să se ofere să scape lumea de creaturi imaginare?

– Păi, tu ce ai vrea să facă un bărbat pentru tine? întrebă Juliet, brusc serioasă. Dacă nu să distrugă dragoni?

Georgie se gândi cu adevărat la întrebare. Renunțase, cam în urmă cu cinci propuneri de căsătorie nesincere, la orice speranță ca un bărbat să facă lucruri pentru ea.

– Aș vrea să mă facă să zâmbesc, zise ea după câteva clipe. Și să simt fluturi în stomac. Așa cum se simțise în prezența prizonierului. Și să știe că nu sunt dragoni în Anglia, adăugă ea. Inteligența la un bărbat e întotdeauna o surpriză bine-venită. Făcu semn din cap către duce. Doar nu-l iei în considerare pe Upton, nu?

– Uh, nu. Știu că mama ar fi foarte fericită dacă aș deveni „Excelența Sa“, dar nu pot să-mi imaginez că mă pot căsători cu altcineva în afară de dragul meu Simeon.

Georgie își înăbuși un suspin. De ani buni, Juliet visa să se căsătorească cu Simeon Pettigrew, fiul vicarului din Little Gidding, satul din Lincolnshire cel mai apropiat de casa lor. Mama sperase că, după primul sezon, Juliet avea să-l uite, dar nimic – nici măcar atenția tuturor bărbaților singuri din lumea bună – nu reușise să o convingă. Și mai rău, Georgie îi promisese lui Juliet că, dacă la finalul întregului Sezon încă mai voia să se căsătorească cu nătăflețul de Simeon, ea avea să-i ofere sprijinul ei pentru acea uniune. Juliet pufni.

– Nu te uita așa la mine, Georgie. Nu e vina mea. Nu am vrut niciodată să mă îndrăgostesc de un simplu domn. Își încrucișă brațele peste pieptul perfect proporționat și suspină dramatic. Inima nu are discernământ. În plus, Upton e oribil. Un lord cu care să te plictisești, cum ar spune Simeon. Zâmbi la propria ei glumă.

Georgie icni. Poezia lui Simeon era teribil de proastă. Byron, Shelly, și Keats puteau dormi liniștiți în mormintele lor. Simeon avea obiceiul de a pune în rime totul, fără nici un fel de respect față de simț sau cadență, dar asta nu o descuraja pe Juliet care îl considera minunat de romantic.

– Mi-aș dori mult ca mama să cedeze. Mi-e tare dor de el, Georgie, zise ea ușor bosumflată. Pentru tine, totul e în regulă. Nu trebuie să te mai preocupi de pețitorii ei. Chiar și atunci când te-ai căsătorit cu un criminal, abia dacă a ridicat din sprâncene.

– Asta pentru că a renunțat la orice speranță în a-mi găsi un soț. Și nu aș spune că nu a interesat-o, bolborosi Georgie. Mi-a zis că sunt o neobrăzată încăpățânată și că semăn mult prea mult cu tata.

– A spus-o cu afecțiune. Știi foarte bine cât de mult l-a iubit pe tata. Și, în secret, este foarte mândră de faptul că i-ai moștenit talentul pentru afaceri, chiar dacă nu-i place să arate asta.

„Atât de nepotrivit pentru o doamnă, Georgiana. Nici un bărbat nu vrea o femeie care are de-a face cu comerțul."

Georgie suspină. Poate ar trebui să-și ia un amant? Avea douăzeci și cinci de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Majoritatea fetelor se căsătoreau pe la șaisprezece sau șaptesprezece ani. Ea pierduse deja șapte ani în care putea să fi descoperit ce însemnau plăcerile fizice dintre un bărbat și o femeie. Un asemenea aranjament ar fi fost lipsit de prietenia și suportul pe care părinții ei și-l găsiseră în căsnicia lor, dar cel puțin ar fi fost ceva.

Ridică privirea către mulțimea adunată, încercând să adune măcar o doză de entuziasm pentru vreunul dintre marțafoii care țopăiau prin jur. Dacă voia să evite un scandal, avea nevoie de un nelegiuit. Un nelegiuit discret. Erau câțiva potențiali candidați. Dar Turnbull era prea zgomotos. Coster era prea transpirat. Elton era prea scund. Woodford era prea bătrân. Wingate era arătos, dar teribil de prost. Nici unul dintre ei nu-i făcea inima să sară și stomacul să se frământe în acel mod delicios, așa cum o făcuse privirea prizonierului. Îl visase. Singură, noaptea, înfofolită în patul ei gol, își imagina ochii lui, mâinile lui puternice atingându-i pielea. Sărutul lor scurt o bântuia, necăjind-o cu gândul că erau atâtea de explorat și de trăit în viață. Și era exact norocul ei să descopere că era atrasă de nelegiuiți în loc de domni. Să se piardă în ochii lui ademenitori și în părul castaniu, ciufulit și moale. Oare ce făcea piratul ei,

banditul ei? Nu-i descoperise crimele până la urmă. Oriunde era, ea spera că e în viață și că e bine. Se simțea mai bine dacă se gândea la el râzând pe undeva, în razele soarelui, strâmbând din nas la politețurile sociale și bucurându-se de aventuri în lumea mare. O parte din ea și-ar fi dorit să meargă cu el. Voia libertate, voia să simtă provocarea necunoscutului, emoția gândului că erau atâtea continente încă nedescoperite, așteptând să fie explorate. Voia să fie Robinson Crusoe sau Gulliver, sau Corsarul lui Byron navigând către „apele învolburate ale mării întunecat de albastre" pentru a găsi cine știe ce „Insulă a Piratului". Deținea corăbii care navigau în toată lumea, către locuri exotice precum Alexandria și Ceylon, Calcutta și Peking, dar niciodată nu se aventurase cu nici una dintre ele. Nu fusese nici măcar în Franța, din cauza situației instabile, aproape de război, dintre cele două țări.

„Doamnele nu fac asta, Georgiana."

Dar, oh, cât de mult își dorea. Cel mai aproape de visul de a călători pe oceane fusese atunci când navigase cu barca ei cu o singură velă, L'Aventure, pe lacul artificial pe care tata îl crease în Lincolnshire.

Ce pirat norocos. Era păcat că nu avea să-l mai vadă vreodată.

El se întorsese.

Benedict petrecuse trei săptămâni în căutare de indicii, încercând să descopere ceva nou în zvonurile din cele mai întunecate și nespălate cârciumi din Londra. Însă, în afară de câteva șoapte vagi despre un complot pentru a-l salva pe Bonaparte de pe Insula Sfânta Elena, nu găsise nimic valoros. Nu se preocupase deloc cu petrecerile din lumea bună de când se întorsese din Belgia; prefera să-și petreacă timpul liber în sălile de jocuri cu cărți din Tricorn, ascultând bârfe, dar Alex îl implorase să-l însoțească în această seară, și el nu avusese tăria pentru a-l refuza. Ben îl privi din cap până în picioare pe Alexander Harland, al doilea fiu al ducelui de Southwick, bărbatul care, alături de Sebastien Wolff, era cel mai bun prieten al lui, încă din primele lor zile la Eton. Toți trei erau fii mai mici, „rezervele" moștenitorilor trimiși departe în lume pentru a primi o educație decentă, fără așteptarea de a moșteni cândva un titlu sau de a avea un loc în Camera Lorzilor.

Capitolul 7

Împărtășeau un simț al umorului genial și o sete nepotolită de aventură, și prietenia lor îi ajutase la școală și apoi la studiile care urmaseră la Cambridge. Cu cinci ani în urmă, când terminaseră universitatea, se aruncaseră cu entuziasm în viața de oraș, nu se trezeau până la prânz și obișnuiau să bea și să flirteze noaptea. Căpătaseră reputația de jucători de jocuri, desfrânați, ce să mai, de nelegiuiți. Însă până și destrăbălarea nesfârșită prin Londra începuse să pălească în gusturile lor, și atunci când Nelson l-a bătut pe Napoleon la Trafalgar, toți trei se înrolaseră în regimentul Rifles în căutare de aventură, convinși naiv că războiul avea să se termine în câteva luni. Dar șederea lor „scurtă" în Rifles se transformase în trei ani lungi, apăsători, care includeseră multe momente de încăierări cu cuțite, condiții de iad, momente de bucurie și disperare, greutăți și pierderi.

Benedict scutură din cap. Războiul îi transformase în bărbați, le arătase cât de frivolă și lipsită de sens le fusese existența înainte. Făcuseră un pact, într-o seară, ghemuiți în jurul unui foc de tabără într-un câmp îmbibat cu apă din Belgia, la răsărit de Waterloo. Un jurământ că atunci când aveau să se întoarcă – dacă aveau să supraviețuiască bătăliei – să-și construiască un viitor și avere împreună. Alex și Seb aveau bani deja, bineînțeles. Alex era foarte bogat prin drepturile sale, mulțumită unei mătuși generoase rămasă fecioară, care îi lăsase o sumă frumușică, iar Seb era fiul mai mic al unui duce și avea propriile fonduri. La polul opus, tatăl lui Benedict își lăsase moștenitorii într-o stare deplorabilă. Fratele mai mare a lui Benedict, John, moștenise doar titlul de conte de Morcott și o grămadă monstruoasă de datorii, pe care Benedict se străduia să-l ajute să le acopere. John vânduse tot ce putuse și reușise să păstreze reședința Morcott Hall și câteva sute de acri și era preocupat să facă proprietatea profitabilă din nou. Era în prezent în oraș, în căutarea

unei soții bogate, dar Ben nu-l întâlnise de câteva săptămâni. Îi oferise lui John banii pe care-i primise când părăsise regimentul Rifles, dar John îl refuzase cu hotărâre. Nu din mândrie – apreciase gestul, dar insistase ca Benedict să investească în ceva care să-i asigure propriul viitor. Așa că Benedict își pusese banii la bătaie alături de Alex și Seb și deschiseseră Clubul Tricorn, numit astfel după pălăria cu trei colțuri, atât de îndrăgită de nelegiuiți și bandiți.

Consideraseră numele foarte potrivit – mai ales că erau trei în această afacere, atât de nepotrivită pentru statutul lor. Clubul, până la urmă, avea să fie deschis nu doar pentru elite precum White sau Brooks, ci oricui plătea taxa de înscriere, tuturor celor care își achitau datoriile la jocuri și care respectau regulile casei. Clubul Tricorn era cel mai progresist dintre toate: primea atât lorzi, cât și doamne, actrițe și negustori, bancheri și avocați. Conant avusese dreptate în evaluarea lui inițială – Tricorn era un soi de punte între toate clasele sociale și locul perfect pentru a scoate la iveală secrete și pentru a auzi zvonuri. Băutura, femeile frumoase și atmosfera intimă, toate îi încurajau pe bărbați să-și dezlege limbile. Norocul își schimba stăpânul odată cu întoarcerea cărților, rotirea zarurilor, iar cei care datorau bani puteau, adeseori, să fie convinși să divulge informații valoroase, în schimbul achitării datoriilor față de club. Proprietarii de la Tricorn aveau destul de multă putere. Puterea de a distruge dovezi incriminatorii sau de a cere datoriile avute și de a ruina complet viața unui bărbat. Însă Ben, Alex și Seb își reluaseră rolurile anterioare, apărând în fața lumii ca nelegiuiții fără țintă, în căutare de plăceri, dar de această dată în mod voit, cu un scop clar. Fiind foști soldați nu se fereau de întâlnirile cu oamenii mai obscuri ai societății, dar, în același timp, erau și prietenoși cu cei mai înfumurați încuiați din lumea bună.

Benedict zâmbi crispat, privind de-a lungul încăperii. Doamne greu de mulțumit îl tot invitau la seratele lor, strângându-și perlele cu dispreț. Majoritatea dintre ele sperau în secret că el avea să arate un interes onorabil față de fetele lor. Sau măcar un interes dezonorabil față de ele. Pierduse deja numărul femeilor măritate care se aruncaseră în brațele lui de-a lungul anilor. Își trecu mâna peste barba lui proaspăt rasă, bucurându-se de senzația de netezime. Chipul lui arătos și numele de familie îi permisese să aibă acces la elita societății. Indiferent de cât de scandalos și îndatorat

era, făcea parte din una dintre cele mai vechi aristocrații din toată Anglia. Era o partidă bună. Cel puțin ar fi putut fi, dacă nu era căsătorit. Inima lui Benedict era deja la pândă. Ea era adevăratul motiv pentru care călcase pragul sălii de bal din casa lui Lady Langton. Soția lui. Georgiana Caversteed. Sau, mai bine zis, Georgiana Wylde. Retrăise în mintea lui la nesfârșit momentele scurte pe care le petrecuseră împreună în lumina torței, încercând să deslușească înțelesul lor. Probabil că ea se afla în pericol mare de apelase la un asemenea plan, dar asta nu era o scuză. Nu avea timp să se lase atras în intrigile unei prințese răsfățate. La Newgate fusese în mod intenționat neobrăzat, pentru a-i testa reacțiile. Totul despre ea – de la pielea ei moale până la vocea ascuțită – îi spunea că este o femeie de calitate. Își dorise să o șocheze pentru a-i deturna planurile. Și cu toate acestea, ea îi răspunsese la gesturile neobrăzate cu o încredere dezarmantă, pe care el o găsi teribil de atrăgătoare. Georgiana Caversteed era într-adevăr o femeie extraordinară, fără îndoială. Inteligența și încăpățânarea ei îl intrigau aproape la fel de mult ca gustul ei, care îl excitase peste măsură. Dar asta nu însemna că voia să fie căsătorit cu ea. Singura consolare era gândul că și ea ar fi fost la fel de dornică precum era el să anuleze uniunea lor, de îndată ce i-ar fi descoperit adevărata identitate. Abia aștepta să-i citească șocul pe acele buze superbe.

– Ce te tot hlizești acolo?

Alex îi aruncă o privire. Benedict ridică din umeri.

– Femeile. Sau mai bine zis o anume femeie.

Alex ridică din sprâncene.

– Am crezut că suntem aici pentru a afla alte zvonuri, nu ca tu să-ți găsești o amantă nouă.

Benedict îi zâmbi enigmatic.

– Nu e căsătorită, nu? îl întrebă Alex prevăzător. Amantele căsătorite aduc mai multe necazuri decât merită, crede-mă pe cuvânt. Văduvele sunt cu mult mai potrivite. În primul rând, nu au soți iritanți cu care să te confrunți. Privi cu severitate către ținuta de seară a lui Benedict. Ar fi trebuit să vii în uniformă. Nimeni nu poate rezista unui bărbat în uniformă de militar. Legile fizicii spun asta. Acel vișiniu, epoleții strălucitori și medaliile de pe piept sunt direct proporționale cu cât de atrăgător te găsește o fată.

Benedict scutură din cap batjocoritor.

– Atât de cinic.

Prietenul lui ridică din umeri.

– Am scăpat relativ fără urmări din Boney, dacă stai să te gândești. Avem toate membrele. Nu avem nici o cicatrice atrăgătoare pe față. Făcu semn cu capul de-a lungul încăperii la un soldat mai în vârstă înconjurat de un cârd de doamne. Uită-te la Uxbridge, acolo. Și-a pierdut un picior la Waterloo, și el e un nenorocit de erou.

– Eu am o urmă de glonț în umăr de la Salamanca, îi reaminti cu blândețe Benedict.

– Și eu o tăietură urâtă de cuțit pe coapsă și o pată în ochiul stâng, termină Alex. Ce vreau eu să spun e că nu poți să joci cartea eroului galant cu răni ca ale noastre. Nimeni nu știe că eu am probleme de vedere dacă nu spun eu despre asta. Și până ajunge o doamnă să-mi vadă cicatricea, am trecut cu mult de etapa de simpatie. Rânji pervers și înclină din cap. Mă întreb dacă ar trebui să inventez un șchiopătat.

Benedict pufni.

– De parcă ai avea nevoie de ajutor cu doamnele.

Alex semăna cu mama lui, care fusese de o frumusețe extraordinară, iar aspectul lui le făcea pe toate femeile să suspine și să tânjească după el, indiferent unde mergea.

– Dacă ții morțiș să știi, o caut pe una dintre fetele Caversteed.

Se bucură văzând uimirea de pe chipul prietenului său; ar fi trebuit să aștepte până când Alex ar fi sorbit o gură de șampanie. Alex se întoarse către ringul de dans și, cât ai clipi, recunoscu fata care dansa cu ducele de Upton.

– Ce, frumoasa Juliet? E o frumusețe într-adevăr, admit asta, dar nu ai nici o șansă. A respins deja un întreg batalion de pețitori. Îți supraestimezi farmecul dacă tu crezi că ea va flirta cu o haimana ca tine, al doilea fiu în linie, proprietar al unei săli de jocuri. Mama ei este în căutarea unui titlu. De marchiz, cel puțin.

Benedict o cercetă pe sora mai tânără în timp ce ea se rotea pe ring. Fără îndoială, fata era frumoasă, dar trăsăturile ei nu se puteau compara cu cele pe care le găsise atât de ademenitoare la sora ei. Avea nasul mult prea mic, ochii de păpușă, iar gura rozalie nu avea senzualitatea gurii a Georgianei. Nu că se gândise la gura blestemată a acelei femei. Oricum, nu mai mult de o dată sau de

două ori pe zi. Voia să divorțeze de ea, nu să se culce cu ea. De fapt, asta nu era adevărat. Voia să facă ambele lucruri. Să divorțeze de ea. Și să se culce cu ea. Dar numai unul dintre aceste lucruri avea să se întâmple. Să se culce cu ințepata domnișoară Caversteed nu era în cărți, chiar dacă, tehnic vorbind, în acest moment, era soția lui. Ca să-l citeze pe Shakespeare, de acolo ar fi început nebunia. Avea de gând să rezolve toată această încurcătură și să găsească pe cineva cu mult mai puțin complicat cu care să-și satisfacă dorințele carnale, și asta pentru că toate instinctele lui de luptă îi spuneau că Georgiana Caversteed aducea numai probleme. Cercetă încăperea nerăbdător.

– Nu ea. O caut pe cealaltă. Alex ridică din sprâncene. O să-ți povestesc totul mai târziu.

Benedict încă nu le povestise celor doi prieteni despre căsătoria lui. Domnișoara Caversteed se ținuse de cuvânt și trimisese cele cinci sute de lire lui Seb, dar Benedict le spusese că acel câștig venise de pe urma unui joc de cărți norocos și trimisese repejor câștigul către fratele său pentru a-l ajuta cu plata unor cheltuieli presante la proprietatea Morcott. Profiturile lui de la Tricorn se duceau întotdeauna către John, pentru a-l ajuta să recupereze ceea ce destrăbălatul lor tată pierduse. Se întorsese în camerele lui de deasupra Tricornului, hotărât să le spună prietenilor lui totul, când Alex îl invitase să iasă în oraș și, cum era o șansă foarte bună să dea peste soția lui nedorită la evenimentul din această seară, Ben fusese de acord să iasă. Dacă totul avea să meargă bine, aveau să râdă despre asta la un joc de cărți și o gură de coniac franțuzesc înainte ca săptămâna să se termine. Singurul motiv pentru care merita să rămâi căsătorit cu o femeie ca Georgiana Caversteed era averea ei imensă, de care, Dumnezeu știa, el avea nevoie.

Ar fi putut să plătească muntele de datorii pe care tatăl său îl lăsase în urmă, să salveze Morcott Hall și să asigure viitorul tuturor muncitorilor care depindeau de proprietate pentru a supraviețui. Ea ar fi putut să fie răspunsul rugăciunilor lui. Și, într-una dintre cele mai ironice feste ale sorții, Benedict acceptase în același timp să se căsătorească cu una dintre cele mai bogate femei pe care le cunoscuse și semnase de bunăvoie un document prin care renunța la posibilitatea de a obține măcar un penny de la ea, totul în nici zece minute. Avea lucruri mult mai bune de făcut decât să urmărească o

moștenitoare încăpățânată prin oraș pentru a-i cere divorțul. Voia să termine cât mai repede posibil cu această căsnicie. Și apoi o văzu, era așezată lângă o femeie mai în vârstă, care, cel mai probabil, era mama ei, de partea cealaltă a sălii de dans, și brusc simți cum îi crește pulsul, ca unui spadasin care se pune în gardă. Rochia ei de un albastru- închis, brodată cu fir de aur pe margini, se unduia pe formele ei subțiri cu o finețe care dovedea că fusese lucrată de o croitoreasă extrem de scumpă. În lumina candelabrului părul ei avea nuanțe neașteptate de arămiu, pe care nu le observase în Newgate, iar firele bogate fuseseră așezate într-un coc deosebit de complicat. Degetele lui ardeau de dorința de a i-l desprinde. Ochii ei, de un gri apăsător, cercetau sala de bal, iar chipul ei emana o expresie de plictiseală și resemnare. Benedict o urmări sorbind o ultimă gură de limonadă și strâmbându-se din cauza gustului. Ar fi pariat orice că și ea detesta să fie aici la fel de mult ca el, deși din cu totul alte motive. Zâmbi nerăbdător. Seara ei avea să devină cu mult mai îngrozitoare. Juliet se apropie mai mult de Georgie și ridică evantaiul ei pentru a-și ascunde gura, la fel cum făcuse și mama lor.

– Oh, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred! Sunt aici!

Georgie încercă să pară cât de cât interesată de oricine ar fi fost cel care-i atrăsese interesul surorii sale.

– Cine e?

– Sunt cei mai scandaloși bărbați din toată Londra!

– Oh. S-a întors Lordul Byron de pe continent?

– Nu, prostuțo. Mă refer la Treimea Păcătoasă. Cel puțin, doi dintre ei. Benedict, fratele contelui de Morcott, și Alex, fiul ducelui de Southwick. Ei sunt cei care au pornit acea infamă sală de jocuri. Serios, tu nu citești nimic din rubricile de scandal?

– Încerc să nu, bolborosi Georgie, întorcându-se către masa cu răcoritoare pentru a scăpa de paharul gol.

De obicei, nu era deloc atentă când sora ei citea cu voce tare. Iubirea lui Juliet pentru revistele de modă și bârfă și pentru romanele gotice scrise prost îi aduseseră ca efect capacitatea de a dramatiza orice eveniment. O simplă plimbare până la biserică putea fi ușor reinventată ca o încercare de răpire, iar bărbatul care arăta suspect, zăbovind la colț, era fără îndoială un spion francez. Dacă cineva ar fi ascultat-o pe Juliet, teoriile despre schimbarea copiilor

la naștere, răpirile și întemnițarea rudelor în vârstă și nebune ar fi fost ceva obișnuit.

– Trebuie să fi auzit de ei, șopti Juliet. În *Lady's Quarterly Gazette* scria că Wylde tocmai a fost eliberat din Flotă!

– Oh, zise Georgie vag.

– Are o reputație șocantă. Jocuri de noroc. Curse de cai. Concursuri de tragere.

Georgie era invidioasă pe acest bărbat, oricine era. Părea că își trăiește viața distrându-se cu adevărat. În mod clar, nu era deloc interesat de nemulțumirea înaltei societăți. Cât de eliberator trebuia să fie acel sentiment.

– Amândoi sunt teribil de arătoși, zise Juliet cu admirație. Nu se compară cu Simeon, bineînțeles, dar, pot să înțeleg totuși de ce toată lumea le iartă comportamentul.

Georgie privi în cele din urmă în direcția indicată de sora ei și simți că i se taie răsuflarea. Nu. Nu se putea una ca asta. Bărbatul era înalt, cu păr negru, frumos și teribil de familiar. Inima ei aproape că se opri în loc și apoi o luă la goană, ca și cum ar fi alergat într-o cursă de cai. Fără cal. Miji ochii și cercetă profilul bărbatului. Nu mai avea barbă acum, dar, fără îndoială, era aceeași piele bronzată, același nas drept și aceeași pomeți ascuțiți ca ai prizonierului ei. Obrajii lui proaspăt rași arătau o urmă nu chiar de gropițe, ci mai mult ca niște linii mai adânci, și un maxilar neted deasupra unei cravate impecabile. I se făcu gura pungă. Era vorba doar de o asemănare incredibilă. Bărbatul cu care ea se căsătorise plecase în cealaltă parte a lumii. Însă acea redingotă albastră accentua aceiași umeri lați pe care ea îi admirase la Newgate. Pantalonii închiși la culoare acopereau aceleași coapse lungi și șolduri puternice. Părul lui – încă destul de lung – era mai deschis la culoare acum, că era curat: un șaten-deschis, ușor ondulat, care se îndoia în jurul urechilor lui și îi oferea un aer neglijent, nepăsător. Trebuia să fie o greșeală, ceva. Și apoi, ca și cum brusc ar fi devenit conștient de faptul că ea îl cerceta, privi spre ea, iar ea simți că inima îi sare în gât. Ochii aceia pătrunzători și căprui o priveau intens, direct, provocator. Așa ceva nu se putea întâmpla. Georgie își feri privirea și răsuflă tremurând.

– Cine e acel bărbat?

Juliet pufni frustrată.

– Nu m-ai ascultat deloc, nu? Acela este Benedict Wylde, fratele mai mic și sărac al lui Morcott. Cel la fel de frumos de lângă el este prietenul lui cel mai bun, Alex Harland. Mi s-a făcut cunoștință cu el săptămâna trecută, la petrecerea lui Caroline Brudenell.

Georgie simțea apăsarea sfârșitului în piept. Camera se învârtea. Benedict Wylde. Ben Wylde. Prizonierul ei. Soțul ei. Cele două imagini ale bărbatului se perindau prin mintea ei: prizonierul neîngrijit și aristocratul imaculat. Riscă să mai arunce o privire, aproape contra voinței ei. Benedict Wylde. Cel mai nepotrivit bărbat din toată Londra. El încă o privea. Ridică din sprâncene, ca și cum i-ar fi pus în tăcere o întrebare, și zâmbi șmecherește. Ea se înroși la față, apoi se răci, ca și cum fusese înțepată de o urzică și apoi sărise în apa înghețată a unui lac. Brusc, se simți cuprinsă de un sentiment de furie și indignare. *Lady's Quarterly Gazette* ar fi trebuit să-și verifice datele mai bine. El nu se distrase în Flotă, ci putrezise în nenorocita de Newgate! Simți un gol imens în stomac. Oare tocmai fusese prostită de un vânător de avere? Imposibil. Wylde nu ar fi avut cum să plănuiască întâlnirea lor. Și, în plus, el semnase contractul ei, nu? Era fără cusur. Averea ei era în siguranță. Georgie răsuflă încet și încercă să gândească, dar pulsul ei refuza să se calmeze. Ce căuta aici? Și, pentru numele lui Dumnezeu, ce făcuse ea?

– Doamne, Dumnezeule! Vin încoace!

Georgie abia dacă auzi scâncetele scandalizate ale lui Juliet. Ce ar fi trebuit să facă? Să fugă? Să țipe? Să leșine? Nu leșinase niciodată – acela era punctul forte a lui Juliet – dar acum părea un moment excelent să înceapă. Privi disperată în stânga, dar masa de răcoritoare, atât de aglomerată, îi bloca trecerea. În dreapta nu se putea mișca fără a o împinge pe Juliet într-o urnă plină de tot soiul de ramuri și frunziș. Așa că, privi ca-ntr-un roman de groază apropierea celor doi bărbați. Wylde conducea, oprindu-se pentru a saluta mai multe cunoștințe, dar apropiindu-se ca o panteră de prada lui. Poate că, printr-o coincidență fericită, avea un geamăn. Georgie își mușcă buza pe interior. Acum gândea la fel ca Juliet, inventând povești după bunul plac. Apoi, el era acolo, făcând o plecăciune, cu aceeași eleganță atletică pe care o observase în închisoare, și era prea târziu ca ea să fugă. O cuprinseră valuri de căldură. Avea să fie un dezastru. El se opri în fața ei, imposibil de ignorat, dar prietenul lui vorbi primul.

Capitolul 8

– Domnișoară Georgiana Caversteed, domnișoară Juliet Caversteed.

Amândouă făcură o reverență. Cel puțin, Juliet. Genunchii lui Georgie pur și simplu se înmuiară. Juliet zâmbi, evidențiindu-și gropițele.

– Domnule Harland. Ce plăcere să vă revăd!

Bărbatul cu păr negru se întoarse către prietenul lui.

– Și eu mă bucur să vă revăd. Permiteți-mi să vi-l prezint pe bunul meu prieten, Benedict Wylde.

Nelegiuitul încuviință către Juliet, și apoi privi către Georgie, cu o strălucire diavolească în privire, ca și cum împărtășeau o glumă privată.

– Domnișoară Caversteed, ce plăcere să vă cunosc.

Georgie se aștepta ca el să zică „din nou", dar din fericire nu o făcu. În loc de asta, miji ochii ca și cum se chinuia să-și aducă aminte ceva și înclină din cap, trecând cu privirea peste chipul ei.

– Trebuie să recunosc că îmi păreți extrem de familiară. Ne-am mai cunoscut?

Oh, bestia. Deci, decisese să o tortureze, ha? Georgie înghiți în sec și încercă să răspundă pe un ton calm.

– Nu cred să ni se fi intersectat drumurile, domnule Wylde.

– Aveți dreptate, bineînțeles, murmură el. Sunt sigur că mi-aș fi adus aminte de o asemenea întâlnire.

Poate că vocea lui își pierduse accentul dur și gutural, dar era același glas pătrunzător care îi făcuse pulsul să o ia la goană. Georgie privi către Juliet, care se uita la ei cu gura aproape căscată. De obicei, ea era cea care atrăgea atenția bărbaților, dar Wylde abia dacă o privise. Îndoi brațul și i-l oferi. O invitație care nu putea fi evitată.

– V-ar plăcea să dăm o tură prin încăpere, domnișoară Caversteed? Tensiunea adunată în interiorul ei se mai risipi un pic; el avea de gând să nu arate că ei se cunoșteau. Slavă Domnului! Sau poate că v-ar plăcea să dansați?

– Să dansăm? repetă ea stupid.

– E o activitate obișnuită la un bal.

Ochii lui străluceau. Ea ar fi preferat mai degrabă să danseze cu un tigru bengalez. Dezbrăcată. Dar oamenii deja îi priveau curioși și nu-l putea refuza fără a trezi tot soiul de comentarii.

– Da, prea bine atunci.

El făcu o nouă plecăciune, batjocorindu-i modul dizgrațios în care ea îi acceptase invitația prin manierele lui elegante.

– Doamna mea.

Oare era doar în imaginația ei sau tocmai spusese într-un mod foarte posesiv aceste cuvinte? Fără tragere de inimă, ea așeză mâna pe brațul lui și îi permise să o conducă pe ringul de dans. El îi luă mâna dreaptă într-a lui și așeză mâna stângă pe talia ei. Căldura palmei lui îi ardea spatele, în ciuda straturilor rochiei, iar fierbințeala pieptului lui îi sufoca fața, deși era la câțiva centimetri distanță. Georgie trase aer în piept și, fără să vrea, îi simți mirosul, un parfum masculin, subtil, curat și pământesc, altceva față de duhoarea pe care o inhala în iadul în care se întâlniseră prima dată. Ea își simțea sângele fierbând. Muzicanții începuseră un vals. Minunat. Soarta îi juca o festă și nu avea de gând să-i oferă o melodie mai veselă. Ea se concentră pe acul din aur de la cravata lui.

– Se presupune că tu, domnule, ești pe drum către Australia! Ce cauți aici? Ea ridică fruntea și îi văzu privirea amuzată. Nu știu ce s-a întâmplat la Newgate după ce am plecat eu, dar, cumva, ai reușit să-i mituiești pe temniceri să te lase să evadezi. Probabil te-ai folosit de banii mei! Ești un criminal căutat? Ești un fugar?

El scutură din cap.

– Ben Wylde, contrabandistul, este pe drum către Australia, singur și fără să plângă cineva după el. O gropiță apăru în obrazul lui stâng. Benedict Wylde, pe de altă parte, fratele contelui de Morcott, este foarte prezent și corect. Și încântat să te vadă din nou. El aruncă o privire prin încăpere și coborî capul către urechea ei. Cred că dăm de bănuit deja, domnișoară Caversteed.

Georgie îl privi cu cinism.

– Mă îndoiesc că oamenilor de aici li se va părea ciudat că un bărbat în căutare de fonduri dansează cu cea mai bogată femeie nemăritată din încăpere.

Răspunsul ei păru să-l amuze.

– Ah. Reputația mi-a luat-o înainte. El o ghidă pentru o întoarcere, iar ea îl strânse de umăr în timp ce camera se învârti cu ei. La fel și a ta. Lumea din înalta societate încă te consideră o partidă bună. Bogata domnișoară Caversteed, prințesă în turnul ei de fildeș, de neatins pentru simpli muritori ca mine.

O strânse mai tare de mijloc, ca și cum ar fi vrut să nege cele spuse. El o atingea.

Ea greși un pas, dar se prefăcu că zâmbește, conștientă de toate cuplurile din jurul lor care încercau să le asculte conversația.

– Nu ai spus nimănui că ești căsătorită, nu? șopti el.

Ea încremeni. Asta era o amenințare? Intenționa să o șantajeze? Să-i ceară bani în schimbul tăcerii?

– Trebuie să vorbim, domnule Wylde. În privat, undeva.

El zâmbi, arătându-și dinții săi albi.

– Undeva, în privat? La un bal? Nu prea se poate. Dacă suntem surprinși singuri? Nu-mi pot imagina scandalul. Avea un ton profund ironic. Am fi nevoiți să ne căsătorim. Din nou.

Georgie trase aer în piept, simțindu-se împovărată.

– Nu, mulțumesc, domnule Wylde. A fost mai mult decât suficient să mă căsătoresc cu tine o singură dată.

Se rotiră din nou, iar ea încercă să ignore cât de natural păreau să se potrivească, în ciuda staturii lui. El cumva reușea să-și lipească coapsa într-un mod foarte intim de picioarele ei. Tot corpul ei vibra. Valsul era într-adevăr un dans indecent.

– Nici măcar nu-ți știu tot numele, șuieră ea iritată. Oare suntem legal căsătoriți?

El semnase cu numele de Ben Wylde în Newgate, dar se părea că numele lui era Benedict. I se potrivea – puternic și autocratic. Și cumva era potrivit că avea și terminația „edict". Fără îndoială, era obișnuit să dicteze ordine oamenilor. Păi, nu avea să aibă succes cu ea.

– Numele pe care l-am oferit la Newgate nu este numele meu complet, dar da, este suficient pentru a ne lega. Am verificat. Căsătoria noastră este legală.

Georgie abia dacă mai putea să respire. Se forță să-și ia ochii de la buzele lui păcătos de apetisante – cu mult mai vizibile acum, că își bărbierise barba – și expiră încet.

– Știi prea bine că eu nu mă așteptam ca tu să rămâi în țară.

– Iar eu nu aveam de gând să fiu deportat.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ai zis ceva?
El o strânse mai tare de degete.
– Păi, nu-mi aduc aminte să fi avut vreun cuvânt de spus, doamnă, când am fost târât din celula mea în cătușe și forțat să stau la altar.
Ea se simți cuprinsă de un val de vinovăție. Avea dreptate. Ea ar fi putut la fel de bine să-i fi pus un pistol la cap, căci nu-i dăduse de ales. Nu putem vorbi aici, murmură el. Vino să mă vezi mâine.
Georgie privi în jur. Mama ei se alăturase lui Juliet pe marginea sălii de dans. Amândouă o priveau cu curiozitate. Georgie își mușcă limba, abținându-se de la torentul de acuzații care-i veneau în minte, și le zâmbi larg și liniștitor înainte de a se întoarce către Wylde.
– Ce vrei să spui cu „vino să mă vezi"?
– Păi, nu pot să te invit, nu? Nu dacă vrei să eviți un scandal, ceea ce presupun că oricum vrei, mai ales că nu ai spus nimănui despre căsătoria noastră. O privi direct. Sunt sigur că o femeie care a putut aranja o vizită clandestină la Newgate este suficient de întreprinzătoare pentru a găsi intrarea din spate a Clubului Tricorn din strada St. James, așa, pe la vreo zece, mâine-dimineață, fără să fie văzută.
Georgie înțelese provocarea pe care i-o făcuse. Și nu avu altă soluție decât să ridice mănușa.
– Prea bine. Voi fi acolo.
Valsul se termină, iar ei se opriră aproape fără răsuflare din rotit. Wylde o mai strânse o dată înainte de a o elibera. Ea încercă să-și calmeze inima în timp ce el îi ridică mâna și i-o duse la buze. Chiar și prin mănușă, degetele o furnicau. Își trase mâna și o duse la spate. Ochii lui scânteietori păreau să râdă de gestul ei.
– Pe mâine, doamnă Wylde.
Alex, în mod natural, îl încolți pe Benedict de îndată ce se aflară singuri și îi ceru o explicație pentru interesul brusc față de fetele Caversteed. Ben refuză să explice până când nu se întoarseră la Clubul Tricorn, mai mult pentru că nu voia să zică aceeași poveste de două ori, și pentru Seb. Așteptă până când cel de-al treilea membru al echipei lor li se alătură în salonul privat cu mătăsuri vișinii, de damasc, turnă câte o băutură și se trânti pe unul dintre cele trei scaune mari de piele, din fața focului.
– Sunt căsătorit, le zise Ben scurt. Cu Georgiana Caversteed.
Alex aproape că scuipă coniacul.

– Cu moștenitoarea comerțului? bolborosi el. Aia sclifosită? Acea Georgiana Caversteed?

– Chiar ea.

– Doamne, Dumnezeule! Când s-a întâmplat asta?

– Acum câteva săptămâni, la Newgate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ben! Numai tu ai putea să pui mâna pe o moștenitoare – și una superbă, de altfel – în timp ce ești la închisoare!

Capitolul 9

– Nu e un aranjament permanent, mormăi Benedict.

Alex scutură din cap, uimit și cuprins de admirație.

– Ar trebui să te arunci într-un joc de cărți numaidecât. Ai norocul diavolului.

Seb ridică paharul într-un gest ironic.

– Păi, felicitări. Pare neobișnuit de minunat și straniu. De obicei, frumoasa fără bani este cea care îl joacă pe degete pe eroul bogat și nefericit și îl face să o ia de nevastă. El ridică sprâncenele amuzat. Dar acum, iată-l pe sărmanul nostru Benedict care este forțat să se sacrifice pe altarele căsniciei cu o femeie atrăgătoare care valorează mai mult decât noi toți trei la un loc. Îl privi batjocoritor pe Benedict. Sărmane copil. Soarta poate fi atât de crudă.

– Oh, mai du-te naibii, zise Benedict supărat. E ceva temporar. De îndată ce ajunge aici mâine, o să aflu ce pune la cale și o să opresc această farsă.

Alex ridică din sprâncene. O strălucire păcătoasă îi apăru în privire.

– Vine aici?

– Prezența ta nu va fi necesară, îi zise Benedict ferm.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Alex și Seb să se amestece în asta. Sorbi restul coniacului și savură tăria lui.

– Ce ai de gând să faci cu ea? Alex roti coniacul în pahar.

– Să fiu al naibii dacă știu. Nu putem rămâne căsătoriți, asta e clar. Din fericire, mă îndoiesc că o să vrea asta, mai ales că acum știe cine sunt cu adevărat. Femeia voia pe cineva care era pe cale să fie deportat sau spânzurat. Ar trebui să fie mai mult decât încântată să îndrepte greșeala.

– Nu e atât de simplu să scapi de o soție, să știi, zise Seb. Sunt ca acele plante spinoase care se lipesc de haine. Odată ce își aruncă ghearele în tine, nu te mai scapă nici dracul. Poți să întrebi pe oricine.

Ben se strâmbă la el.

– Iar tu ai experiență destulă cu neveste lipicioase, nu?

– Mai deloc. Le evit mai ceva ca pe ciumă. De ce să te legi la cap cu nevasta altui bărbat când sunt atâtea văduve entuziasmate și atâtea femei singure?

– Sunt sigur că sunt multe modalități de a scăpa de o soție, zise Alex. Anularea. Divorțul.

– Să plătești un bandit să te scape de ea, glumi Seb. Să-i legi greutăți de picioare și să o arunci în Tamisa. Să o trimiți departe...

Alex îl ignoră.

– Dar mă îndoiesc că o să vrea să-și târască numele prin mocirla unui divorț. Cei din familia Caversteed poate că nu sunt aristocrați, dar statutul lor în societate este.

– Ai putea mereu să pleci din țară, zise Seb vesel, bucurându-se de rolul său de avocat al diavolului. Să pleci într-un tur lung al Europei. Câteva nopți cu acele doamne încântător de plăcute din Paris or să te facă să uiți că ai nevastă.

– Nu mă duc nicăieri, zise Ben pufnind. Tocmai ne-am întors din Europa, îți amintești? Am văzut suficient din Franța și Spania, cât să-mi ajungă o viață. Se întoarse către Alex, hotărât să schimbe conversația de la iritanta domnișoară Caversteed. Cum îți merge investigația?

Alex tocmai fusese rugat de Conant să investigheze moartea suspectă a unui diplomat italian.

– Greu, suspină Alex. Se pare că a fost ucis de propriul lui servitor, care apoi a fugit din țară, dar motivul nu este clar încă. Privi către Seb. Poate că servitorul a izbucnit, nemaiputând să suporte faptul că contele și-a distrus a opta cravată încercând să creeze cascada perfectă?

Ben pufni. Mândria lui Seb, legată de importanța pe care o acorda îmbrăcăminții, era o glumă între ei.

– Știi cum sunt acei italieni, foarte volatili. Mereu atât de pasionali, atât de încăpățânați.

Alex îi aruncă un zâmbet provocator lui Seb, iar Benedict încercă fără succes să-și înăbușe un rânjet, observând modul simplu în care Seb ridică din sprâncene, refuzând să dea curs provocării. Seb era pe jumătate italian, iar lui Alex îi făcea o plăcere deosebită să-l tachineze cu natura „străină" a comportamentului, mai

ales pentru că Seb era complet diferit de temperamentul vulcanic italienesc. În ciuda aspectului mediteraneean, avea unul dintre cele mai stăpânite și controlate comportamente pe care Ben le întâlnise vreodată. Nu era persoană mai potrivită pe care să o ai aproape în momente de criză. El îi aruncă lui Alex o privire plină de simpatie.

– O să găsești o soluție, ceva, curând, sunt sigur.

Alex termină paharul și se ridică.

– Cred că o să mă duc să arunc o privire la groapă.

Se referea la camera principală a clubului, unde aveau loc majoritatea jocurilor. Deasupra acesteia, era un mic balcon, acoperit de un ecran din lemn, ca un soi de scenă pentru cântăreții trubaduri, bine poziționat la capătul sălii de joc. Aici se ajungea doar printr-o scară îngustă, permițându-le celor trei proprietari să urmărească etajul și jocurile de la parter nestingheriți și să stea cu un ochi pe clienții clubului. Ca foști pușcași, toți trei preferau să aibă avantajul unei poziții prin care să domine. Ben se ridică și el.

– Eu mă duc să dorm un pic.

Seb chicoti sorbind coniacul.

– Se pare că vei avea nevoie de toate mințile pentru a-i face față noii tale neveste mâine. Crezi că a mai fost într-un club de jocuri până acum? Poate ar trebui să o duci și jos și să-i arăți cum se joacă la ruletă. Eu aș fi foarte bucuros să...

– Nu o să se apropie deloc de public, zise Ben cu fermitate. Și tu nu o să o înveți nimic.

Seb chicoti.

– Strici tot farmecul. În acest caz, îți doresc noapte bună și mult noroc!

Clubul Tricorn din strada St. James era un nou local destinat domnilor, dar în câteva luni de când se deschisese, conform lui Pieter, căpătase reputația unui loc cu jocuri intense de cărți și extravaganțe atât culinare, cât și „în materie de distracții bărbătești", ceea ce Georgie catalogase drept un eufemism pentru un loc în care se găseau „femei atrăgătoare și ușoare". La zece dimineața, însă, această enclavă de elegantă depravare era remarcabil de tăcută. Pieter întoarse trăsura în grajdul din spatele clădirii impunătoare din piatră.

– Georgiana Caversteed, aceasta este o...

– Idee teribilă, continuă Georgiana, strâmbându-se. Da. Știu. Știu.

Bineînțeles că îi povestise lui Pieter despre reîntâlnirea cu Wylde.

Olandezul, pur și simplu, ridică din sprâncenele lui stufoase și îi reaminti că el o avertizase în privința planului ei prostesc. Deschise gura pentru a-i spune mai multe, dar Georgie nu era în dispoziția de a asculta o predică.

Capitolul 10

Ea ridică mantaua, coborî pe trotuar și încercă să-și alunge emoțiile. Noaptea trecută nu dormise mai deloc, gândindu-se la toate posibilele scenarii. Ce voia Wylde? O alocație lunară? O sumă umflată? Oare cât avea să o coste această încurcătură?

– Te rog să mă aștepți aici. Nu voi sta mult.

Ușa din spatele clubului se deschise larg, înfățișând un munte de om îmbrăcat în negru cu auriu. Era atât de mătăhălos, încât Georgie nu ar fi fost deloc surprinsă să afle că era cine știe ce fost boxer sau luptător. Cu siguranță, nasul strâmb și urechea deformată erau semnele clare ale unei vieți interesante. Pieter păși protectiv în față, dar Wylde își făcu apariția din spatele monstrului și îi aruncă un zâmbet primitor.

– Șezi blând, Mickey, doamna e aici ca să mă vadă pe mine.

Muntele încuviință respectuos și se feri, permițându-i să treacă.

– Bună dimineața, domnișoară Caversteed, zise Wylde, și, pentru o clipă, Georgie își imagină că se găsea în fața ușii unui castel sinistru – precum în *Misterele din Udolpho*, romanul doamnei Radcliffe – o călătoare prostuță, care era pe cale să descopere ce oribilități o așteptau în interior.

Se îmbărbătă mental. Nu trebuia să mai citească pe furiș poveștile gotice ale lui Juliet. Devenea mult prea visătoare.

– O să fiu aici, zise Pieter morocănos. Dacă nu ieși în jumătate de oră, vin să te iau.

Georgie încuviință. Urcă scările, trecu pragul și intră în cușca leului. Îl urmă pe Wylde, cu umerii lui lați, de-a lungul unui hol din marmură, apoi pe o scară curbată, până ce ajunseră într-o cameră surprinzător de luminoasă și aerisită. Deși se întrebase întotdeauna cum ar putea arăta camerele unui domn, nu avea timp acum să cerceteze mobilierul. Se prăbuși în scaunul pe care i-l indicase și își așeză înțepată mâinile în poală.

– O să trec direct la subiect, domnule Wylde. Ce fel de joc joci?

El surâse. Nu prea stai tu la discuții, nu?

El înaintă către un fotoliu franțuzesc elegant și se așeză cu un picior peste celălalt genunchi; era imaginea masculinității în largul ei. Nici un joc, domnișoară Caversteed. Tu m-ai găsit la Newgate. Întâlnirea noastră a fost pur și simplu accidentală.

Ea ridică din sprâncene, invitându-l să explice ce căuta acolo. El înclină din cap și îi aruncă o privire acuzatoare.

– Eu, unul, nu aveam de gând să mă căsătoresc cu nimeni când am intrat acolo. Sentimentul de vinovăție o făcu să roșească. Te felicit pentru ingeniozitate, zise el sec. Alesul tău nu avea nici o șansă, nici dacă voia să-ți scape.

Ea se foi inconfortabil în scaun. El merita o explicație.

– A fost o decizie foarte neobișnuită, știu... El ridică din sprâncene, iar ea își fixă mâinile cu privirea. Până acum câteva săptămâni nu aveam nici cea mai mică dorință să mă căsătoresc cu cineva. Vreodată. Eu, până la urmă, nu am nevoie de bani. Și nu simt nici nevoia disperată de a șterpeli un titlu.

– Cred că ești prima femeie dintre cele pe care le cunosc care spune asta și care chiar vorbește serios, îi răspunse el cu amabilitate. Foarte puține ar refuza oportunitatea de a fi strigate, într-o bună zi, „Milady“ sau „Înălțimea Voastră“.

– Nu eu.

Privirea lui se duse instinctiv către abdomenul ei.

– Atunci, de unde nevoia bruscă de un soț? Ești în așteptarea vreunui eveniment fericit undeva peste nouă luni? În căutarea unui nume pentru copilul altui bărbat?

Georgie suspină șocată.

– Ce? Nu! Bineînțeles că eu nu aș... adică eu... se opri ea înmărmurită, îngrozită de sugestia lui, și apoi trase aer puternic în piept, calmându-se. Ar fi trebuit să anticipeze un asemenea gând. Nu. Nu e asta deloc. Problema era vărul meu Josiah.

– Ah.

Tonul lui era neutru, iar ea încercă să găsească cuvintele potrivite pentru a descrie comportamentul hărțuitor al lui Josiah.

– Josiah încerca de ani buni să mă convingă să mă căsătoresc cu el, dar cum mă apropiam de vârsta maturității a devenit din ce în ce mai insistent – într-atât de mult, încât mă temeam că va concepe

cine știe ce situație compromițătoare pentru a mă forța să mă căsătoresc. Îl privi pe furiș pe Wylde. Citi o ușoară încordare pe chipul lui. Nu-mi las viitorul sau afacerea pe mâinile lui Josiah, dar nici nu aveam încredere în altcineva din înalta societate suficient de mult pentru a mă căsători. Eram disperată. Și atunci am conștientizat că, dacă m-aș căsători cu un bărbat condamnat aș putea să-mi controlez singură soarta. Aș putea să-i spun lui Josiah că m-am căsătorit și aș uita să menționez că sunt deja și văduvă. Se strâmbă, realizându-și propria naivitate. Din nefericire, nu mai erau oameni condamnați la moarte în Newgate. Când mi te-au propus pe tine, ca alternativă, m-am gândit că viața alături de un soț viu, dar absent, avea să fie suficient. Josiah crede că m-am îndrăgostit de un marinar de pe una dintre corăbiile mele, care în prezent e plecat pe mare.

– Foarte romantic. Ai fost vrăjită de un marinar voinic. Cum a primit vărul tău vestea? Nu cred că prea bine, din ce-mi pot imagina.

– Pieter i-a arătat licența de căsătorie, dar încă suspectează că e o înșelătorie. Cel mai probabil, și acum încearcă să găsească o modalitate de a o nega.

Wylde lovi cu arătătorul de brațul scaunului.

– Deci, în afară de servitorul tău mătăhălos, cei doi martori de la Newgate și dragul de Josiah, cine mai știe că ne-am căsătorit?

– Doar mama și sora mea, iar ele cred că m-am căsătorit cu un condamnat. Ele nu știu că acela ești tu.

– Și nici nu te grăbești să le spui, zise el prevăzător. Pentru că eu sunt mai rău decât un condamnat. Cine ar vrea să fie legat de cineva ca mine? zise el surâzând batjocoritor.

– Poți să mă condamni? Ai una dintre cele mai pătate reputații.

El înclină din cap ca și cum ar fi primit acele cuvinte ca pe un compliment, ce bărbat pervers.

– Mulțumesc. Fac și eu ce pot mai bine. Și cu toate acestea sunt încă primit în cele mai selecte saloane din înalta societate. Este foarte nedrept. Un bărbat se poate comporta atroce și poate beneficia de indulgență, dar același comportament din partea unei femei i-ar aduce acesteia excluderea din rândul lumii bune, care ar face front comun împotriva ei.

Georgie încuviință.

– Motiv pentru care trebuie să tăiem orice legătură dintre noi. Dacă circumstanțele căsătoriei noastre s-ar afla la un moment dat,

asta ar ruina șansele surorii mele de a găsi o pereche bună. Ea și mama ar fi disprețuite și ar cădea în dizgrație.

– Și tu la fel, adăugă el cu blândețe.

– Oh, păi, da. Bineînțeles.

Dacă Wylde avea de gând să o șantajeze, ea tocmai îi oferise ocazia perfectă. Ea așteptă cu un sentiment apăsător ca el să-i ceară o sumă frumușică pentru a păstra secretul despre toată afacerea.

– Hmm, zise el. Îți înțeleg dilema. Și atunci, ce facem acum?

Georgie își ascunse mirarea. Oare chiar nu avea de gând să-i ceară bani? Nu-i erau străine deloc negocierile dure, dar el era aproape imposibil de citit. Era timpul să pună toate cărțile pe masă. Sinceritatea în chestiuni de afaceri, oricât de dureroasă, era vitală. Își drese glasul și începu vioi.

– Eu speram ca noi să ne ocupăm de toată această afacere ca doi adulți maturi. Cu siguranță, tu nu vrei să fii căsătorit cu mine. Și eu nu vreau să fiu căsătorită cu tine. Anularea căsătoriei este în interesul amândurora.

– Pe ce temei? Amândoi suntem în deplinătatea facultăților mintale.

Georgie abia se abținu să nu pufnească. Ea începuse să se îndoiască de propria ei sănătate aproape zilnic în ultimele săptămâni.

– Josiah m-a amenințat că mă va declara nebună când i-am spus că m-am căsătorit cu un marinar, recunoscu ea cu amărăciune. Dar asta nu o să funcționeze. Am multe cunoștințe care pot să ateste că sunt foarte zdravănă. Aruncă o ocheadă către profilul lui Wylde, atât de bine conturat. Chiar avea un maxilar extraordinar acum, că nu mai era acoperit de păr. Uitându-se la buzele lui, simțea furnicături pe buzele ei. Ea, Georgiana Caversteed, era măritată cu acest Adonis! Era o pereche atât de improbabilă, ca și cum un zeu grec coborâse de pe Muntele Olimp să se distreze cu o muritoare de rând. Ea privi cu poftă către gura aceea atât de ademenitoare. Foarte rar mergeau lucrurile bine pentru muritori în acele povești. Cu toții ajungeau să fie transformați în pietre sau în copaci, ori erau făcuți bucățele de câini de vânătoare. Cu toate acestea, poate că merita. El era amețitor de frumos. Georgie scutură din cap și se forță să se concentreze pe dezastrul prezent. Eu speram să putem anula căsătoria în baza faptului că nu am consumat-o, dar din cercetările mele reiese că acesta nu este un motiv suficient de serios

pentru a o anula. Ea se înroși la față. De fapt, pentru a obține anularea, soțul ar trebui – adică tu – să fie declarat impotent.

Urmă o tăcere lungă și apăsătoare. Ea nu îndrăzni să-l privească pe Wylde; se concentră pe verdele pal al covorului de Aubusson.

Oare era posibil să ia cineva foc din cauza rușinii? În cele din urmă, ea își ignoră sfiala și continuă.

– Ca asta să se întâmple, mirele ar trebui să împartă patul cu soția lui timp de trei ani, ea să demonstreze la finele celor trei ani că este încă virgină, iar el să arate că nu poate fi excitat de alte două femei, care ar fi, ah, curtezane profesioniste, înainte ca anularea să fie acordată.

Aproape că nu mai putea să respire. Când Wylde nu-i răspunse, ea ridică fruntea pentru a-i citi reacția. Privirea lui înfocată o făcu să roșească complet. Până și degetele i se încleștară în pantofi.

– Atunci se pare că avem o problemă, domnișoară Caversteed. El o privi pătrunzător, iar Georgie se simți lipsită de vlagă. Chiar dacă am împărți un pat timp de trei și am reuși cumva să nu ne atingem în tot acest timp – privirea lui părea să transmită clar că acest lucru era foarte improbabil, dacă nu imposibil – tot aș găsi o cale prin care să-mi consum căsnicia. Ridică provocator din sprâncene. Dacă ai îndoieli, sunt mai mult decât dispus să îmi dovedesc abilitățile. Doar spune-mi. Georgia se controlă, abținându-se să trântească un „Atunci, haide, fă-o", și își mușcă limba. Wylde lăsă tăcerea să curgă din nou, inconfortabil, apoi zise. Așa că nu. Anularea pe premisa impotenței mele iese din discuție.

Ea trase aer în piept; se simțea ca și cum supraviețuise unui atac din partea unui animal sălbatic.

– Păi, singurul alt motiv pentru anulare ar fi frauda. Dar tu ai zis deja că numele cu care ai semnat pe registru este suficient pentru a ne uni legal, așa că nu știu cum am putea susține asta. Și amândoi avem vârsta legală de consimțământ.

Ticăitul ceasului din porțelan de pe șemineu părea neobișnuit de zgomotos și acuzator. Georgie își rodea buza de jos plină de vinovăție și rușine. Ruinase viața acestui bărbat – deși nu intenționat – năpustindu-se asupra închisorii Newgate și forțându-l să o ia de nevastă. Și dintr-odată, o lovi un gând nou și apăsător.

– Oh, nu! Era cineva cu care voiai să te căsătorești, nu?

Capitolul 11

El se strâmbă ușor.

– Nu, deși sunt sigur că multe dintre domnișoarele din lumea bună or să intre în depresie când vor afla că nu mai sunt celibatar, zise el pe un ton ironic.

– Te-ai gândit vreodată la căsătorie?

– Sincer? Nu. Am crezut că o să mor în Franța sau în Spania, înainte să apuc să iau o decizie.

Ea își simți inima grea, recunoscând sinceritatea din spusele lui. Oare cu ce orori se confruntase? Noaptea trecută, ea devorase toate ziarele de scandal ale lui Juliet în căutare de informații, bârfe sau zvonuri despre el. Luptase în Războiul Peninsular și la Waterloo. Petrecuse trei ani în regimentul Rifles, sub comanda Generalului Graham. Era atât de supărător să realizeze că experiența lui de viață era enormă comparativ cu a ei. Ar fi fost un oponent formidabil. Sau un aliat.

– De ce erai la Newgate?

– Nu eram, oficial. Din câte știu cei din lumea bună, suferеam în Flotă din cauza unei datorii la jocuri de noroc.

– Atunci de...?

– De când am părăsit armata, am tot lucrat pentru domnul Nathaniel Conant, magistratul-șef din Bow Street. Probabil, el citi uimirea de pe chipul ei, căci zâmbi. Bow Street se ocupă, de obicei, cu criminalii din clasa de jos sau din cea de mijloc, așa că atunci când apare un caz care implică pe cineva din lumea bună, nici unul dintre ofițerii cunoscuți nu poate să ajungă prea departe. Atunci intervin eu. Am acces la o varietate de locuri în societate. Pot să ajut în orice tip de caz în care e nevoie de contact cu aristocrația.

Georgie simțea că i se învârte capul. De ce ar fi ales un bărbat ca el să lupte cu criminalii, în loc să se plimbe țanțoș, ca un păun, prin cine știe ce proprietate de la țară sau să trăiască fără eforturi din

banii și numele familiei și de pe urma relațiilor de prietenie sau de amor, ca mai toată lumea din înalta societate?

– Încerc să descopăr ce legătură este între cine știe ce nobil bogat, o adunătură de contrabandiști din Kent, și un complot pentru a-l salva pe Bonaparte din exil.

Ea se sprijini mai bine în scaun. Se așteptase la multe povești din partea lui, dar la asta nu. Ce descria el era o muncă foarte periculoasă.

– De ce?

El îi aruncă o privire ironică.

– Nu dintr-un sentiment arzător de patriotism, te asigur. Patriotismul a făcut să fiu împușcat în Spania și aproape făcut bucățele în Belgia. Am nevoie de bani.

Un sentiment de dezamăgire îi cuprinse ființa. Ah. El pur și simplu urmărea să obțină bani de la ea și căutase momentul oportun pentru a-i cere.

– Ai știut cine sunt când ne căsătoream?

– Știam despre tine. Georgiana Caversteed, moștenitoarea unui imperiu comercial.

Ea strânse cu putere săculețul de mână.

– Ai crezut că poți deveni foarte bogat, căsătorindu-te cu mine?

El se strâmbă din nou.

– Nu după ce am citit și semnat contractul tău. Care trebuie să-ți spun că era scris foarte bine, felicitări pentru asta! Minunat de înjositor. Deși cele cinci sute de lire au fost foarte bine-venite.

Ridică din umeri, ca și cum pierderea averii ei nu l-ar fi interesat deloc.

Georgie nu știa ce să creadă. Nimeni nu-i ignorase averea atât de ușor. Din contră, de obicei, bogăția ei plana în decorul oricărei conversații, ca un soi de barieră tăcută, nerecunoscută, în calea prieteniilor și a încrederii adevărate. Scutură din cap. Toată lumea voia ceva, și Wylde nu era diferit. Ea doar trebuia să afle ce urmărea el.

– Deci, nu putem obține o anulare. Ce zici de un divorț? întrebă el.

– Ar trebui să pretinzi că te-am înșelat.

El trecu cu privirea peste ea, din cap până în picioare, de la sâni la degetele de la picioare și înapoi, ca și cum încerca să vadă dacă mâinile vreunui alt bărbat o atinseseră.

– Și nu este cazul?

Ea se înfierbântă și se foi în scaun.

– Nu, zise ea cu răsuflarea întretăiată. Nu mi-am încălcat jurămintele. Rezistă cu greu tentației de a-l întreba același lucru. Nu era treaba ei. În plus, divorțul nu este o opțiune. Ar fi nevoie de un act al Parlamentului, ceea ce ar crea exact scandalul pe care eu încerc să-l evit.

Dacă se gândea mai bine și era sinceră, Juliet s-ar fi bucurat de un scandal; dacă mama ar fi fost forțată să renunțe la visurile ei pentru un titlu, atunci sora ei ar fi putut să se mărite cu Simeon prostuțul. Dar mama ar fi fost teribil de rănită. Ea ținea cu adevărat la părerea societății și iubea agitația și vioiciunea Londrei. Nu ar fi vrut să fie alungată în sălbăticiile din Lincolnshire. Trecuse prin suficientă durere odată cu moartea tatălui lui Georgie, iar Georgie refuza să-i mai dea și alte motive de nefericire.

Wylde începu iar să bată cu degetele în spătarul scaunului.

– Deci, nu putem evita căsătoria.

Georgie se strâmbă.

– Nu. Îmi pare rău. Nu a fost niciodată intenția mea să...

El flutură din degetele lungi, reducând-o la tăcere.

– Ce a fost a fost. O să trebuiască să facem ce putem, cât de bine putem, cu ceea ce avem, zise el, pe același ton în care un doctor de război ar fi spus: „Păi, trebuie să amputăm piciorul". Cu un soi de resemnare fatalistă.

Georgie se simți cuprinsă, paradoxal, de un sentiment de ciudă. Chiar atât de rău era să fie căsătorit cu ea?

– Nu va trebui să mă vezi, zise ea cu încântare. O să mă întorc la Lincolnshire de îndată ce sezonul este gata, și tu poți să continui cu, ah, treburile tale de gentelman aici în oraș. Putem avea vieți complet separate.

Poftim, asta suna perfect lumesc, dar în același timp și sofisticat. Exact genul de aranjament care să-i placă unuia precum Wylde. Cu toate acestea, era ceva extrem de deprimant la o asemenea înțelegere. Unde era sentimentul de cuplu, râsetele și afecțiunea împărțite de părinții ei în căsnicia lor? Unde era uniunea fericită la care până și ea visase?

Georgie își înăbuși un suspin. După șase sezoane eșuate, era foarte clar că nici un domn nu-și dorea aproape o femeie cu limba ascuțită și cu un interes neobișnuit pentru comerț. Trebuia să

accepte realitatea. Cu toate acestea, nu putea să scape de acel sentiment enervant de nemulțumire. Totul era atât de lipsit de farmec. Totul era logic. Plictisitor. Ea era dornică să înceapă aventuri, să-și trăiască viața, în loc să o privească trecându-i prin fața ochilor, ca și cum se întâmpla altcuiva. O căsătorie secretă, născută din necesitate, avea să-l țină pe Josiah la distanță, dar tot avea să fie asaltată de alți vânători de avere. Tot avea să fie forțată să-și petreacă următorii douăzeci de ani refuzându-i, având deja reputația unei femei mult prea pretențioase pentru a-și alege un soț. În cele din urmă, avea să fie exilată în partea cealaltă a salonului, alături de alte fete bătrâne și de văduve, simple obiecte demne de milă și dispreț. Nu, asta nu se putea întâmpla. Era timpul să-și controleze soarta.

– Așteaptă, zise ea. Ce ar fi dacă nu am ține căsătoria un secret?

Wylde ridică din sprâncenele negre.

– Ce vrei să spui?

Georgie făcu calculele rapid.

– Păi, nu putem anunța că ne-am căsătorit deja, asta clar. Ar fi cu mult prea scandalos. Dar ce ar fi dacă întimp ne-am duce într-acolo? Ce ar fi dacă m-ai curta cum se cuvine și mi-ai cere mâna la final de sezon? Atunci ne-am putea căsători din nou – în public – și relația noastră ar fi cunoscută de toată lumea. El nu scoase nici un cuvânt, așa că ea continuă, uimită de propria ei îndrăzneală. Putem să avem în continuare viețile noastre separate după ce lumea află despre noi, doar că așa eu voi avea statutul de soție în loc de fată bătrână. Femeile singure din înalta societate sunt păzite mai ceva decât orice bijuterie din Muzeul britanic. Ca femeie căsătorită, aș avea mult mai multă libertate. Ridică nonșalant mâna. Nu cred că va fi nevoie de vreun gest serios din partea ta. O conversație sau două la o petrecere. Câteva ocheade aruncate de-a lungul unei săli de dans. Plimbări prin parc. Ceaiuri de după-amiaza. Lucruri obișnuite.

Capitolul 12

Gândul că un bărbat atât de frumos precum Benedict Wylde ar fi putut să-i acorde atenția lui – chiar dacă era doar de ochii lumii – o făcea să simtă fluturi în stomac. El era o ființă atât de misterioasă, iar ea deja trăise alături de el mai multe momente noi și incitante decât avusese în toată viața ei. De ce să nu profite de această șansă pentru a se bucura de atenția unui bărbat atât de fascinant? Chiar dacă era doar până la sfârșitul sezonului.

Pe chipul lui Wylde nu putea să citească prea multe, dar întrezări o strălucire diavolească în privirea lui în timp ce contemplă ideea. Surâse provocator, urmărind să o necăjească.

– Și se presupune că mă îndrăgostesc iremediabil de tine?

Ea îl privi direct în ochi, indicându-i clar cât de puțin probabil era acest lucru.

– Bineînțeles că nu. Nimeni nu crede asta. Tu însă te poți îndrăgosti iremediabil de averea mea.

El deschise gura în semn de protest, dar nu apucă să vorbească, fiindcă ea i-o luă înainte.

– Cei din înalta societate or să presupună că ești un vânător de avere și or să-mi plângă de milă, or să spună că eu, romantica incurabilă, nu-mi dau seama că am fost păcălită, orbită de chipul tău frumos. Dar cui îi pasă? Amândoi o să știm adevărul.

El chicoti auzind-o cât de cinică era.

– Frumos, eh?

Ea îi aruncă o privire plictisită.

– Oh, nu te mai preface că nu știi că sunt cârduri întregi de femei care ți se aruncă la picioare la orice eveniment social.

– Nu prea ne ajută pe nici unul dintre noi, nu-i așa? Și cred că îți subestimezi farmecele. El trecu iar cu privirea peste ea, făcând-o să roșească la fiecare ocheadă nouă. Mie, unuia, îmi place ca o femeie să fie competentă și stăpână pe sine, găsesc asta foarte atractiv.

Georgie încercă din răsputeri să ignore efectele acelei privir incendiare.

– Nimeni nu o să fie uimit dacă ne separăm la scurt timp după nuntă. O să spună că era de așteptat, că așa se întâmplă cu toate poveștile în care un aristocrat fără nici un șfanț se căsătorește cu o moștenitoare putred de bogată. Incompatibilitate gravă. Ireconciliabilă.

Scaunul pe care stătea Wylde pocni când el își schimbă poziția picioarelor sale lungi.

– Și cum rămâne cu vărul tău? Nu o să i se pară ciudat că flirtezi cu mine, atât de curând după nunta ta? Cum poți să fii logodită cu mine dacă ești căsătorită deja cu cine știe ce pierde-vară?

La naiba, uitase complet despre asta.

– Sărmanul meu soț poate să moară oricând pe mare.

Wylde își trecu o mână peste bărbie, în timp ce Georgie aștepta cu sufletul la gură decizia lui, rugându-se ca el să fie de acord cu propunerea ei.

– Dacă te-aș curta, asta mi-ar oferi un motiv foarte bun pentru a umbla nestingherit în lumea nobililor.

– Vezi, sunt și avantaje!

El privi îndelung pe fereastră.

– Și presupun că, dacă ne-am căsători public, tu ai avea și beneficiul îndoielnic al numelui meu. El se strâmbă. Nu mi-a fost de bun augur – un blazon nu are puterea de a opri gloanțele pe câmpul de luptă. Am o gaură în umăr care e dovada clară. Dar s-ar putea să-ți placă protecția pe care ți-o oferă.

Georgie încercă să ignore sentimentul de bucurie pe care îl simțea auzindu-l vorbind. Pentru un nelegiuit care tocmai scosese toate cărțile pe masă, avea, deși nu în mod foarte evident, simțul umorului. Se comportase ca un domn până acum și nu îi ceruse bani, dar ea nu aștepta ca un bărbat ca el să o ajute din bunătatea inimii. Deja recunoscuse că lipsa de bani era principalul motiv pentru care acceptase o slujbă atât de periculoasă în serviciul Bow Street. Poate că era momentul să îndulcească învoiala. Fără îndoială, femeile cu care el își petrecea timpul, în mod obișnuit, erau frumoase și sofisticate; el nu le-ar fi ales pentru abilitatea lor de a încheia înțelegeri. Georgie poate că nu era la fel de atrăgătoare ca sora ei, dar știa foarte bine ce arme avea – în principal, averea ei.

– O să te răsplătesc, domnule Wylde.

El o privi din nou.

– În ce fel?

– Te-aș plăti pentru tot deranjul.

El încremeni, iar ea se rugă în gând să nu fi comis o greșeală. Bărbații, descoperise ea, erau straniu de impredictibili când era vorba despre mândrie și bani.

– Ai spus că sperai să primești o recompensă pentru toată munca depusă pentru Bow Street, nu? Cât este?

El miji ochii.

– Cinci sute de lire.

– Prea bine. Atunci, eu te plătesc dublu.

O nouă tăcere apăsătoare. Georgie privi către ușă cu dorință. Ce făcea?

– Permite-mi să înțeleg exact, zise Wylde încet. Vrei să mă plătești ca să flirtez cu tine? Așa e, nu?

Avea un ton cumva amenințător.

Oare îl insultase? Enervase? Intrigase?

– Ca să mă curtezi, îl corectă ea și apoi icni, înțelegând cât de ridicol suna. Dar ajunsese totuși aici. Ce mai conta încă puțină umilință? Și doar când suntem în public.

Se priviră îndelung, ceea ce o făcu pe Georgie să se simtă agitată. Fusese sigură că avea să profite de șansa de a-și reduce datoriile. Ea nu întâlnise până acum situația pe care suma de bani potrivită să nu o poată rezolva.

– Pur și simplu, sugerez un aranjament benefic pentru toată lumea, se grăbi ea să adauge. Ar fi foarte folositor să te am aproape și să te folosesc ca tampon între mine și vărul meu. Și, în plus, asta i-ar alunga și pe alți vânători de avere.

– Înțeleg.

Ea îi aruncă aceeași privire pe care o folosea de obicei pentru negustorii care încercau să o suprataxeze doar pentru că era femeie. Idioții ăia presupuneau că avea deficiențe mintale doar pentru că avea sâni, în loc de ceva care să-i atârne între picioare.

– Sper că nu ești unul dintre acei bărbați cărora le este greu să aibă de-a face cu femei. E pur și simplu un târg, cu nimic diferit de situația în care eu angajez un constructor de nave ca să-mi clădească o punte sau un cizmar ca să-mi facă pantofi. Ești recunoscut

pentru abilitățile tale sociale superioare, domnule Wylde. Eu doar mă ofer să-ți angajez serviciile până la final de sezon.

Benedict ridică din umeri pentru a-și menține controlul, simțind cum iritarea se amestecă cu amuzamentul. *Să îl plătească pentru a o curta? Ce fel de femeie sugera așa ceva?* Nu știa dacă să-i fie milă de ea, să râdă de ea sau să se teamă foarte tare de ea. Mândria lui se opunea ofertei ei, dar crudul adevăr era că nu avea luxul de a refuza. Supraviețuirea domeniului Morcott era cu mult mai importantă decât orice umilință personală. Se concentră asupra femeii care îi dădea întreaga viață peste cap. Era pentru prima dată când o vedea în miez de zi. Soarele dimineții străpungea prin fereastră, scoțându-i în evidență reflexele arămii din păr și pielea fină. Nu era una dintre acele femei care avea nevoie de magia lumânărilor pentru a arăta bine. Părea micuță, neînfricată și delicios de plăcută. Benedict se reașeză discret în scaun. Abia dacă reușise să se concentreze pe ceea ce ea îi spusese; îi tot distrăgeau atenția buzele ei perfecte și rozalii, genele groase și acei ochi răvășitori. De fiecare dată când se uita la el direct, își simțea pulsul crescând și sângele alergând. Încrederea ei în sine și mintea ageră îl atrăgeau în moduri pe care nu și le putea explica. Nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de sigură pe ea. Era destul de intimidant intelectul ei. Dacă ar fi fost bărbat și în armată, ea are fi fost un strateg de calibrul lui Wellington. Un oponent formidabil, domnișoara Caversteed. Sau mai degrabă doamna Wylde.

Slavă Domnului că ea nu avea nici cea mai mică idee cât de atrăgătoare o găsea el – părea foarte dispusă să folosească orice armă din dotare pentru a obține ce voia. Cu toate acestea, se foia sub privirile lui insistente. Foarte bine. În ciuda inocenței ei, era în mod clar conștientă de el ca bărbat. Se îmbujorase la față, noaptea trecută, când el sugerase că ei ar putea fi surprinși într-o postură scandaloasă. Putea să folosească asta în avantajul lui. Benedict își ascunse zâmbetul nerăbdător. Să flirteze cu ea avea să fie o plăcere, nu o corvoadă. Era un nemernic pentru că se gândea să-i ia banii pentru ceva ce oricum ar fi făcut de plăcere, dar nu era nimic rău în a-i lăsa pe ceilalți să creadă că era concentrat pe seducerea ei, și nu pe descoperirea secretelor din înalta societate. Cele o mie de lire de la ea aveau să fie o completare bună pentru cele cinci sute de la Bow Street. Mai că-i venea să râdă de sugestia ei de a-l plăti

pentru a o curta. Nu avea nevoie de un asemenea imbold. Dorința lui pentru ea avea să treacă, așa cum se întâmplase cu orice altă femeie pe care o întâlnise, dar nu vedea nici un motiv pentru care nu se puteau bucura amândoi de situație cât timp dura. Ei îi plăcea, în mod clar, să se creadă o femeie de afaceri, concentrată doar pe treburi, dar oricine cu jumătate de creier putea să vadă că era și o femeie pasională. Își pierduse încrederea în umanitate – în special în vânătorii de avere – din cauza cine știe căror idioți care nu s-ar fi putut lipsi de averea ei. Acum credea că este sora mai puțin atrăgătoare din neamul Caversteed. Benedict abia aștepta să-i arate cât de pasională putea fi. Fără să vrea, ea îi oferise scuza perfectă pentru o îndelungată campanie de seducție; avea să o ia cu asalt și să atace până când avea să se prăbușească. Era o provocare, dar și o bucurie. Nu exista nici pericolul ca ea să se îndrăgostească de el. Era mult prea sensibilă pentru a se îndrăgosti de un nelegiuit sărac, și atunci când relația lor fizică avea să se consume, ei aveau să plece pe drumurile lor, separat, neatinși și amiabili, exact așa cum sugerase ea. Bineînțeles că amândoi aveau să fie blocați într-o căsnicie fără iubire, precum a părinților lui – ceva ce el încercase din răsputeri să evite. Dar anii din armată îl învățaseră să accepte acele lucruri pe care nu le putea schimba și să facă tot ce putea mai bine cu ceea ce îi oferea soarta. Destinul, se pare, i-o oferise pe Georgiana Wylde. Și nu era vorba că nu credea în dragoste. Din contră, era sigur că exista pentru unii oameni, undeva. Dar, din experiența lui personală, era ceva foarte rar și neobișnuit. Uneori foarte imprevizibil și, de multe ori, neplăcut. Nu, nu avea rost să renunțe la plăcere și poftă, mai ales că-l serviseră atât de bine în ultimul deceniu. Își drese glasul și simți fiori când ochii li se întâlniră. Îi zâmbi neobrăzat, fără regrete.

– Nu pretind că am ce-mi trebuie pentru a fi soțul perfect, doamnă Wylde, dar cu siguranță sunt un pic mai bun decât orice criminal din Newgate. Ea răsuflă ușurată, iar el nu putu să nu observe forma perfectă a sânilor ei superbi. „Oh, asta o să fie distractiv". Cum o să mă plătești?

Ea se foi în scaun.

– Hmm... Printr-o alocație, presupun. Să spunem... câte trei sute de lire pe lună pentru următoarele trei luni. Și restul în ziua în care ne căsătorim. Sună bine?

El își înăbuși un zâmbet de victorie.

– Mai mult decât bine. Prea bine. Avem o învoială.

Georgie clipi uimită atunci când Wylde se ridică. Se ridică și ea, la rândul ei, detestând faptul că era atât de mică comparativ cu el, care traversă încăperea din doi pași mari. Dumnezeule, uitase cât de înalt era. Cât de lat. El îi zâmbi.

– Cred că ar trebui să ne strângem mâna, nu? Acea strălucire diavolească îi reapăru în privire. Sau poate că ar trebui să consfințim acest târg așa cum am făcut-o și în ziua nunții? Cu un sărut?

Ea privi fascinată către gura lui mult prea ademenitoare. Oare cum era să-l sărute fără barbă? Oare buzele lui erau la fel de moi pe cât și le amintea?

– Eu... ah...

El se aplecă, blocând toată lumina, iar ea își ținu respirația în timp ce indecizia se amesteca cu dorința. Ar fi trebuit să se retragă. Însă nu se mișcă. Pieptul lui îl atinse pe al ei. Simțea pe buzele ei căldura respirației lui. Brusc, agitația din hol ruină momentul. Georgie îl înjură în gând pe Pieter, iar Wylde se feri din calea ei. Câteva secunde mai târziu, se auzi un ciocănit la ușă, iar muntele intră, urmat de loialul ei olandez.

– Ați terminat, domnișoară?

Georgie își drese glasul, sigură că obrajii îi ardeau.

Doamne, Dumnezeule, unde îi era mintea?

– Da, mulțumesc, Pieter. Tocmai mă pregăteam să ies. Îi aruncă o ocheadă lui Wylde, care arăta ca un școlar inocent, nicidecum ca bărbatul care tocmai se aplecase să o sărute. Nu putea să-și dea seama dacă era dezamăgit, căci fața lui nu arăta nimic. Poate doar se jucase cu ea. Fără îndoială, avea același efect neliniștitor asupra tuturor femeilor. Ne vedem curând, domnule Wylde, da?

El făcu o plecăciune formală, înțepată, și îi aruncă un zâmbet de corsar.

– Poți să fii sigură de asta, domnișoară Caversteed.

Capitolul 13

– Georgie, ieși cu mine la plimbare în parc?

Georgie ridică privirea din carte și se încruntă, văzând cerul plumburiu dincolo de fereastră.

– Cred că o să plouă.

Juliet învârti boneta de fundițe și zâmbi larg și strălucitor.

– Prostii. Nu până după-amiază. Oh, haide! Nu o pot ruga pe mama. A plecat în vizită la doamna Cox.

Era suspect de rozalie la față. Juliet nu se oferea de bunăvoie pentru exerciții fizice.

– Ce se întâmplă, Ju?

Juliet se așeză elegant în scaunul ei, aproape fierbând de entuziasm.

– E Simeon! E aici, în Londra. Tocmai am primit o scrisoare că vrea să ne întâlnim.

Aruncă o privire de cățeluș către Georgie.

– Și nu poate veni aici, ca toți ceilalți pețitori ai tăi?

– Știi prea bine că nu poate. Mama, cel mai probabil, o să-l alunge și nu vreau să o mint. Știi cât de nemulțumită e. Oh, te rog, spune-mi că vii. Promit că nu o să dureze mult. Mi-a fost atât de dor de el.

– Oh, prea bine, dar o să porți un șal.

În timp ce Juliet porni grăbită să se îmbrace, Georgie se văzu nevoită să alunge invidia pe care o simțea. Cel puțin sora ei primise vești din partea admiratorului ei. Ea nu mai primise nici o veste de la Wylde de trei zile. Poate că se răzgândise în privința straniei lor înțelegeri. Poate că așa era cel mai bine. Ea fusese atât de mândră de modul logic și detașat în care își prezentase cazul, pentru că atunci când era vorba despre Benedict Wylde sentimentele ei erau foarte ilogice – un amestec confuz de precauție, neîncredere și atracție. Scutură din cap și se apucă să-și caute boneta și umbrela,

care avea să-i prindă bine dacă previziunile despre ploaie aveau să se adeverească. Nu era mult de mers de la Grosvenor Square, în jos pe strada Upper Brook, până la Hyde Park, și, în ciuda norilor gri și amenințători, afară era surprinzător de cald pentru o zi de martie. Nu apucaseră să se plimbe mai mult de câteva minute pe aleile lungi, urmate de Charlotte, servitoarea bolnăvicioasă a lui Juliet, când se dezlănțui tot iadul. Juliet tocmai se aplecase să miroasă niște boboci de narcise și apoi suspină zgomotos.

– Oh! Îl văd pe Simeon! Acolo, de cealaltă parte a iazului! Făcu din mână cu gentuța ei subțire, deranjând fără să vrea o albină care bâzâia nestingherită printre flori. Ah, ah! O albină! Ieși, ieși!

Georgie încercă să o prindă pe Juliet de brațe.

– Stai locului. Nu este interesată de tine. De îndată ce realizează că nu ești o floare, o să te lase în pace.

Dar Juliet nu voia să asculte de glasul rațiunii. Se zbenguia ca o găină dementă. Sărmana albină se prinsese în șalul ei. Juliet își pocni gâtul cu mâna.

– M-a mușcat! suspină ea.

– Te-a înțepat! a corectă Georgie. Albinele nu au dinți.

– Nu-mi pasă! se tângui Juliet. Oh, Dumnezeule! Nu pot să respir!

Georgie își dădu ochii peste cap. Nu era pentru prima dată când sora ei era „aleasă cu răutate pentru a fi ucisă" de către o albină, așa cum ea însăși obișnuia să spună. Livada din Little Gidding era plină de ele. Charlotte era agitată, pe chipul ei blând și voinic se citea îngrijorarea.

– O să fiți bine, domnișoară. Haideți să vă ducem acasă.

Juliet se întoarse și miji ochii cu jind peste lac, acolo unde îl văzuse pe Simeon.

– Oh, e perfect așa! Unde e Simeon? El poate veni să mă salveze. Așa, mama ar vedea cât de bun și galant este și s-ar mai îmbuna. Îl vezi, Georgie?

Georgie miji și ea ochii de-a lungul lacului. Văzu trupul subțire al lui Simeon apropiindu-se.

– E pe drum.

Juliet se întoarse ușor.

– Aș vrea să se grăbească. Chiar îmi vine să leșin.

Se albise mult la față. Îngrijorată, Georgie întinse mâna pentru a o susține.

– Pot să vă fiu de ajutor, doamnelor?

Georgie se întoarse auzind acel glas masculin, așteptându-se să-l vadă pe Simeon, dar, când colo, era chipul foarte atrăgător al domnului Wylde.

– Domnule Wylde!

– Domnișoară Caversteed!

El îi aruncă o privire amuzantă, compătimitoare, apoi se întoarse către tulburata Juliet și îi oferi brațul.

– Domnișoară Juliet, îmi permiteți să vă însoțesc acasă?

Juliet se prinse de brațul lui ca un naufragiat de barcă, frica ei de a leșina în public fiind, aparent, cu mult mai mare decât dorința de a aștepta ajutorul lui Simeon.

– Oh, domnule Wylde. Slavă Domnului! Da, vă rog! Ajutorul dumneavoastră este foarte bine-venit.

Georgie privi peste lac. Simeon văzuse tot incidentul, dar fusese mult prea departe pentru a veni în ajutorul iubitei lui. Se oprise la marginea unui rând de copaci, indecis dacă să mai intervină acum, dat fiind că altcineva îi furase rolul de cavaler. Ea îi făcu un semn subtil să plece, și apoi se întoarse către Juliet.

– Mergeați undeva, domnule Wylde? întrebă ea în timp ce o escortau pe Juliet către poarta parcului.

– Ca să fiu sincer, da, domnișoară Caversteed, îi răspunse el cu o politețe exagerată. Tocmai mergeam să vă propun o întâlnire.

Juliet suspină ușor, dar Georgie o ignoră.

– Ce potrivire fericită. Suntem onorate, bineînțeles.

Erau la jumătatea drumului către casă când Juliet simți că nu mai poate să meargă și își atinse fruntea.

– Oh! Oh, Doamne! Chiar cred că o să leșin.

Georgie blestemă în gând, în timp ce sora ei se prăbuși elegant peste domnul Wylde. Suspinând resemnat, el o prinse înainte ca ea să se lovească de pământ. Se aplecă, duse o mână pe sub genunchii lui Juliet și una pe după umerii ei și o ridică în brațe. Charlotte suspină scandalizată. El pășea înainte pe strada Upper Brook ca un pirat foarte bine îmbrăcat, care abia dacă observase greutatea trupului firav al lui Juliet din brațele lui – ceea ce, probabil, era și adevărat, dacă se gândea la fizicul lui minunat. Georgie simți din nou înțepătura complet irațională a geloziei și încercă să nu-și imaginize cum ar fi fost să fie strânsă în brațe de acele mâini

puternice sau să stea ghemuită, lipită de acel piept minunat de lat și voinic. Țâșni înaintea loc, alergă pe scările principale, deschise ușa și îi grăbi în hol.

Wylde, cu Juliet încă în brațe, se întoarse de colo colo și apoi îi aruncă o privire întrebătoare.

– Unde vrei să o pun?

Georgie privi în sus.

– Salonul de la etaj, dar nu trebuie să o...

El nu așteptă ca ea să termine. Pur și simplu urcă scările, câte două o dată, și o așeză pe Juliet cu grijă pe canapeaua lungă din salon. Nu părea deloc deranjat de efortul pe care-l depusese. Juliet, cu un aer dramatic, reuși să se așeze cu picioarele ei lungi și ridică o mână, teatral, acoperindu-și fruntea. Georgie era pe cale să-i dea vreo două, ușor, peste obraji surorii ei, când mama năpusti în cameră și începu să se agite ca un porumbel însuflețit. Era atât de pornită pe Juliet, încât nici nu-l observă pe domnul Wylde care se retrăsese elegant în colțul încăperii.

– Juliet! Draga mea! Ce s-a întâmplat?

O prinse de încheietură pe Juliet și îi verifică pulsul.

– A înțepat-o o albină în parc, zise Georgie.

– Repede! Adu-mi sărurile parfumate. Nu! O pană. Trebuie să găsim o pană!

– De ce îți trebuie o pană?

– Cum de ce, copilă. Ea trebuie trezită!

Georgie se strâmbă.

– Te rog, nu! Penele arse miros îngrozitor. Uite, își revine singură.

Juliet deschise un ochi și îi aruncă o privire uimită lui Georgie.

– Chiar am leșinat? Oh, cât de umilitor! Unde este Sime...

Mama le ignoră pe amândouă.

– De unde putem lua o pană? Dintr-o pernă? Nu sta acolo, Georgiana! Stai! Am găsit. Pălăria mea! Am o pană la pălăria mea! Trase boneta de pe cap. Juliet, la fel de entuziasmată de modă ca-ntotdeauna, reuși să se ridice suficient cât pentru a protesta.

– Nu! Nu o strica! E o pălărie așa de frumoasă!

Îi distrăsese atenția, pe moment, mamei.

– Chiar crezi asta? Parcă nu erai așa convinsă, dimineață, când m-am uitat în oglindă. M-am gândit: „Oare ce a putut să-i treacă prin cap lui madame Cerise de mi-a sugerat mov?". Înclină din cap

și privi critic către materialul jignitor. E a ta, dacă vrei. O să ți se potrivească mai bine decât mie.

Juliet strâmbă din nas.

– Nu, mulțumesc. Când port violet, par bolnavă. Poate i-ar plăcea lui Georgie?

Georgie își dădu ochii peste cap. Dacă Juliet era în stare să discute despre modă, era clar că își revenea.

– Poate că ar trebui să servim cu toții o ceașcă de ceai? Georgie îl privi rușinată și pe furiș pe Wylde, încercând să descifreze ce credea el despre familia ei ridicolă. Părea destul de amuzat.

Mama se încruntă.

– Ceai? Ea are nevoie de laudanum pentru nervii ei sensibili!

Wylde înaintă.

– Îmi permiteți să sugerez o compresă rece, pentru a reduce umflătura, și o loțiune de calamină.

Mama sări ca arsă, ducându-și mâna la piept.

– Oh, Doamne, Dumnezeule!

– Mamă, acesta este domnul Benedict Wylde. El a fost suficient de drăguț încât să o ajute pe Juliet să se întoarcă din parc.

Benedict făcu o reverență.

– În slujba dumneavoastră, doamnă.

Mama se topi ca un ghețar sub lumina soarelui de prânz.

– Domnul Wylde! Bineînțeles. Cum v-am putea mulțumi pentru că ați sărit în ajutorul dragii de Juliet?

– Mă bucur doar că am putut să ajut.

Mama se pierdu sub acel zâmbet irezistibil.

– Ce gest incredibil de romantic.

Privi cu subînțeles de la ea către Juliet, iar Georgie gemu în gând.

– Ce noroc că erați în apropiere.

– Într-adevăr, zise sec Georgie.

– Foarte mare noroc.

Dacă se gândea bine, ea nu-l putea acuza pe Wylde că plănuise acest dezastru, dar cu siguranță se bucurase să se joace de-a eroul pentru o tânără atât de frumoasă ca Juliet. Devoratorii de bârfe aveau despre ce trăncăni. Era mult prea mult să spere că nimeni nu-l văzuse cărând-o pe sora ei în casă, ca un mire medieval care își trece nevasta peste prag.

– O să o rog pe doamna Potter să ne aducă niște ceai, zise mama veselă. Și calamina, și compresa. Îl privi pe Wylde, ridicând din sprânceană. Cu siguranță nu vă supărați dacă îi țineți companie lui Juliet câteva momente, nu, domnule Wylde?

Ieși repede din cameră, fără a aștepta un răspuns.

Capitolul 14

De îndată ce mama lor ieși, Juliet se ridică cu greutate de pe perne.

– Ce s-a întâmplat cu Simeon? A văzut ce s-a întâmplat?

– A văzut, îi zise Georgie. Părea destul de surprins că ai căzut în brațele unui alt bărbat.

Juliet înmărmuri.

– Oh, Doamne! Chiar nu am vrut! Nu crezi că e gelos, nu? Nu are nici un motiv. Privi către Wylde. Fără supărare, domnule Wylde, apreciez că m-ați ajutat, dar inima mea e deja luată!

El zâmbi.

– Nici o supărare, domnișoară Juliet.

– Ne-a urmat acasă? Uită-te afară!

Georgie traversă către fereastră și, negreșit, îl văzu pe Simeon Pettigrew ascunzându-se după gradul care delimita micuța grădină din centrul Grosvenor Square.

– Da, e acolo.

Simeon era doar cu un an mai mare decât Juliet, avea nouăsprezece ani, și era dovadă clară pentru Georgie că dragostea era într-adevăr oarbă. Și, foarte posibil, surdă și chiar și proastă. Nu era nici un alt motiv prin care să-și explice de ce Juliet era atrasă de el. Simeon avea o față lunguiață, subțire, cu ochi mari ca de cățeluș. Purta ochelari rotunzi pe nasul lung, nu pentru că avea nevoie de ei – lentilele erau din sticlă simplă – ci pur și simplu pentru că avea impresia, greșită de altfel, că îl făceau să arate mai învățat. Și pentru că nu-i creștea deloc barbă, nu-și bărbierea cele câteva fire rătăcite de pe bărbie și avea și o încercare tristă de mustață, care semăna mai mult cu puful străveziu de pe o piersică, prins ciudat deasupra buzei lui superioare. Își purta părul ondulat și negru în mod intenționat lung, până la bărbie, așa că îi intra mereu în gură; îl mai și rodea când era pierdut în gânduri. Fără să vrea, Georgie privi către Wylde: cu zece ani mai mare și cu o experiență

de viață în spate. Un bărbat față de un băiețel. Spre deosebire de chipul palid al lui Simeon, fața lui era bronzată datorită timpului pe care-l petrecuse în străinătate. Ridurile fine de la colțurile ochilor lui căprui dădeau un plus de farmec întregului său aspect. Chiar și la această oră a dimineții, barba lui neagră și nerasă o făcea pe Georgie să tânjească să-i atingă fața pentru a-i simți textura aspră. Duse mâna pe piept și simți verigheta de sub rochia ei. O purta la gât, pe un lănțișor, un memento fizic că ea pusese stăpânire pe propriul ei destin. Se cuibărise pe pielea ei, lângă inima ei, ca un secret. Ce ar fi zis Wylde dacă ar fi știut? Ar fi crezut-o sentimentală? Ar fi presupus că tânjea după el? Gândul îi înmuie genunchii și simți o emoție în stomac. Stropii de ploaie căzuți din cerul întunecat, lovind fereastra, o treziră din reverie.

– Ar trebui să plec.

Georgie privi către Wylde și se încruntă.

– Plouă. Ți-ai lăsat trăsura la parc?

– Nu am o trăsură. Îi aruncă un zâmbet ironic. E prea scump. Dar nu e departe de St. James. La nici douăzeci de minute de mers pe jos. Cu trăsura faci cincisprezece. E aproape la fel.

– Nu cred că te-ai așteptat să plouă, nu? insistă ea.

El purta o haină foarte bine croită, de un albastru-închis, o cravată îngrijit legată, o cămașă albă și pantaloni. Nici una dintre acele piese nu ar fi arătat bine ude.

El ridică din umeri, o realizare impresionantă, mai ales că acea haină părea să pocnească de strânsă ce era.

– Am mai stat în ploaie. În mai multe țări, dacă mă gândesc bine, mulțumită lui Bonaparte. Nu o să mă dizolv.

– Păi, probabil, ești făcut dintr-un material mult mai sănătos decât sărmanul Simeon.

Wylde i se alătură. Privi peste umărul ei, iar ea deveni foarte conștientă de căldura trupului lui. Simți valuri de fierbințeală în trup. Simeon încă se holba la ceea ce el credea, probabil, că este fereastra lui Juliet. Se înșela. Camera lui Juliet era în spatele casei.

– Idiot îndrăgostit. O să răcească, murmură Wylde.

Tonul lui părea să sugereze: „Nu o să mă prinzi pe mine făcând ceva atât de stupid pentru o femeie".

Simeon arăta complet distrus acum, zgribulit fiind în ploaia măruntă. În timp ce îl priveau, el se uită în sus și ridică din umeri,

oftând, ca și cum nu se aștepta la alt tratament din parte cerurilor lipsite de milă. Și, dintr-odată, drept răspuns, ploaia se transformă într-un potop de proporții biblice. Zgomotul trăsurilor era estompat de sunetul ploii torențiale lovind trotuarul, alunecând în șiroaie către canalizare. Juliet se ridică, uitând de toate relele.

– Oh, sărmanul meu Simeon! S-a udat teribil, așa-i?

– Mă tem că da, zise Wylde, uitându-se la Georgie, împărtășind o privire amuzată. E insistent, asta e sigur, bolborosi el. Oh, aproape că am uitat. Ai ceva planuri pentru mâine-seară? Mă întâlnesc cu cineva la Vauxhall. Dacă suntem văzuți împreună acolo, pot să-mi manifest atenția suspectă față de tine și să pornim de-ndată tot soiul de zvonuri.

Înainte ca Georgie să apuce să răspundă, mama se întoarse însoțită de doamna Potter, servitoarea, care căra o tavă foarte mare.

– Rămâneți la ceai, domnule Wylde, nu-i așa?

– Mă tem că nu pot, doamnă Caversteed. Dar speram să vă văd pe toate mâine-seară la Grădinile Vauxhall. Am auzit că madame Sacqui va pune în scenă celebrele ei trucuri de mers pe funie și că o să fie și artificii la zece.

Mama îi aruncă o privire mulțumită lui Juliet.

– Asta sună încântător! Juliet dorea de mult timp să vadă artificiile, nu, draga mea? Dacă vremea este bună, vom fi acolo.

El făcu o mică reverență.

– Să spunem, undeva pe la nouă seara, lângă rotondă?

– Perfect.

– O să vă conduc, domnule Wylde, zise Georgie, îndrumându-l către ușă.

Holul principal era straniu de pustiu; Pieter era, fără îndoială, la parter, făcând o compresă rece pentru Juliet. Georgie deschise ușa principală și dădu nas în nas cu un Simeon murat de apă, care stătea la capătul scărilor, aparent încercând să-și facă curaj să bată la ușă. Părul lui negru, se lipise de cap, iar într-o mână ținea un buchet pleoștit de flori, probabil furate din Hyde Park.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, intrați domnule Pettigrew.

Ea se feri, permițându-i să intre, așa ud leoarcă.

– Sunteți un înger, domnișoară Caversteed, zise el dârdâind. Un înger. Încercă să ridice mâna pentru a-i săruta ei mâna, dar se răzgândi și strănută. Vă prezint scuzele mele, dar nu am putut să

stau departe. Am văzut ce s-a întâmplat în parc. Privi către Benedict și se încruntă, dar apoi se întoarse către Georgie. Juliet e bine? Înțepăturile de albină nu sunt un lucru de ignorat. Iar Juliet e o creatură atât de delicată. Păi...

Georgie interveni repede, scurtând ceea ce ar fi fost, probabil, un discurs foarte lung despre calitățile lui Juliet.

– Va fi foarte bine, sunt sigură, domnule Pettigrew. Dar, acum, vă rog să plecați înainte să vă audă mama. Știți foarte bine că nu este de acord cu relația dintre dumneavoastră și sora mea.

Simeon se strâmbă.

– Dragostea mea pentru Juliet poate trece prin orice probă! Chiar și în cele mai rele condiții...

– Da, da, zise Georgie nerăbdătoare, asta e foarte frumos. Dar acum vă scurgeți pe covor.

Simeon privi în jos.

– Oh, îmi pare rău. Păși într-o parte, înapoi pe pavelele sub formă de tablă de șah. Un șuvoi de apă se scurse din pălăria lui, făcând o baltă de toată frumusețea lângă picioarele sale. Îi aruncă o privire imploratoare lui Wylde, ca și cum ar fi încercat să-l convingă ca de la bărbat la bărbat.

– Dragostea mea și cu mine am fost separați fără milă, sir. Ca Romeo și Julieta. Inima mea este despicată, ruptă în două!

– Ăsta e Hamlet, nu Romeo și Julieta, zise Benedict calm.

Georgie îl privi surprinsă – cine ar fi crezut că Wylde îl știa așa de bine pe Shakespeare? Apoi se întoarse către Simeon.

– Cu siguranță, vă simțiți mizerabil, domnule Pettigrew. Tocmai de aceea, de ce nu vă întoarceți... oriunde stați... ca să vă uscați?

Simeon îi aruncă o privire de cățeluș rănit.

– Ce înseamnă disconfortul fizic, domnișoară Caversteed, când inima mea este sfâșiată, nu, când sufletul meu este mizerabil?

– Nu o să mai spuneți asta când o să faceți pneumonie, zise ea apăsat. Cine o să se mai căsătorească cu Juliet dacă muriți?

El se înveseli ușor.

– Vreți să spuneți că ne sprijiniți uniunea?

Îi cuprinse mâinile între degetele lui subțiri și umede.

Ea încercă să le retragă, dar el o strângea surprinzător de tare, în ciuda faptului că avea în mână buchetul îmbibat cu apă. Încuviință.

– Da. Păreți să țineți cu adevărat la sora mea. Și această situație de acum arată acest lucru. Dar nu puteți să mai stați așa prin ploaie. Nu e nimic romantic la febră, vă asigur.

El deschise gura pentru a protesta.

– Dar eu... Ea îi aruncă o privire rugătoare lui Wylde.

– L-ai putea conduce tu acasă?

– Va fi plăcerea mea. Benedict îl privi stăruitor pe Simeon. Dă-i drumul la mâini.

Simeon privi în jos și păru foarte surprins că încă se ține agățat de degetele lui Georgie. O eliberă imediat.

– Oh, îmi pare rău.

Benedict încuviință și deschise ușa, grăbindu-l să iasă în ploaie.

– Ai vrea să-ți împrumut o umbrelă? întrebă Georgie.

Wylde scutură din cap.

– Voi fi bine. Pe mâine, da?

– Da. Și mulțumesc pentru ajutorul de astăzi.

El acceptă complimentul ei înclinând din cap și aruncându-i un zâmbet.

– Pot să spun sincer că nu am mai avut o dimineață așa distractivă de mult, domnișoară Caversteed. O zi bună!

Capitolul 15

Juliet o prinse pe Georgie de braț după ce plătiră intrarea de un șiling și porniră către rotonda din Vauxhall. Zumzetul mulțimii și sunetul colorat al muzicii îi ascundeau șoaptele, însă, cu toate acestea, privi către mama, care era înaintea lor pe aleea împânzită de copaci.

– Georgie, am nevoie de ajutorul tău.

Georgie ridică din sprâncene, suspicioasă.

– Am nevoie să o ții pe mama ocupată, ca să mă văd cu Simeon. Am stabilit să ne vedem lângă cascadă în cincisprezece minute.

Georgie gemu.

– Juliet!

– Trebuie să-i dovedesc că mi-am revenit complet. El se îngrijorează pentru mine. E așa de dulce. Și eu vreau să mă asigur că nu a răcit după ploaia de ieri.

– Prea bine. Dar să fie doar pentru câteva minute.

Mama se întoarse zâmbind larg.

– Dumnezeule, e foarte plin în această seară. Sper ca admiratorul tău să ne găsească, Juliet.

Juliet oftă zgomotos.

– Nu e admiratorul meu, mama. De fapt, pare să o admire mai multe pe Georgie decât pe mine.

Mama se încruntă.

– Păi, nu are nici un rost să-i acorde atenție Georgianei, nu? Dat fiind că ea și-a ieșit din minți și s-a căsătorit cu un nelegiuit fără să zică la nimeni.

Îi aruncă o privire dezamăgită lui Georgie.

– Un ofițer pe navă, o corectă Georgie absentă. Nu era un nelegiuit.

Mama nu păru impresionată.

– Același lucru. Ce vreau să spun este că tu ești deja luată.

– Credeam că vrei un titlu pentru Juliet, trânti Georgie, nereușind să se mai abțină. Domnul Wylde este al doilea fiu. Fratele său este conte.

Mama sa pufni.

– Cei din familia Morcott sunt din aristocrația veche și sunt foarte bine văzuți. Domnul Wylde poate că nu are fondurile robuste pe care le-am putea găsi în altă parte, dar linia lui datează de la cuceririle normande.

Juliet îi aruncă o privire îngrozită lui Georgie. Mama studiase clar regulile de etichetă Debrett.

– Și nu e nimic rău dacă el își arată interesul față de Juliet, continuă mama. Atenția lui o să-i facă pe ceilalți pețitori, precum Upton, să tânjească și mai mult după ea.

Juliet icni, iar Georgie îi strânse cu simpatie brațul.

– Oh, uite, zise ea veselă. Aia nu e prietena ta, Lady Cowper?

Mama se întoarse.

– Da, ea e, într-adevăr! Nu am mai văzut-o de mult pe draga de Caroline. Vezi ce pană de struț poartă? E monstruoasă! Îi făcu din mână cu entuziasm. Ia mergeți voi către rotundă și vedeți dacă nu dați de domnul Wylde? O să vin și eu în câteva momente.

Juliet îi aruncă lui Georgie o privire triumfătoare.

– Da, mama.

Benedict stătea la umbra copacilor, într-un colț întunecat din Vauxhall, așteptându-și informatorul, când simți o împunsătură în zona buzunarului de la haină. Se întoarse și îl prinse pe infractor de încheietura subțire, cu o strânsoare puternică, târând potențialul hoț în lumină, apoi rânji când văzu chipul murdar, însă familiar, al băiatului.

– Trebuie să devii mai rapid de atât, Jem, chicoti el. Mai bine rămâi la a fura și vinde informații. Furtișagurile nu sunt punctul tău forte.

Jem Barnes scuipă printre dinții cu strungăreață, rânjind și frecându-și încheietura.

– Ușurel, prietene. Mi-am ieșit un pic din mână, atâta tot. Se strecură înapoi în întuneric, din obișnuință, și șuieră încet, privind impresionat la hainele de seară și la bastonul cu toc de argint ale lui Benedict. Măi, măi, ia uită-te la tine, tot gătit așa elegant, îl necăji el. Ce ai făcut? Ai jefuit o bancă? Ai devenit șeful tâlharilor?

– Am câștigat un concurs de împușcături, zise Ben leneș.

Băiatul îl privi iscoditor.

– Atunci se pare că îți permiți să mă plătești mai bine pentru ce informații am, nu?

Benedict își ascunse zâmbetul. Jem era foarte fâșneț. Fusese unul dintre puținii membri din gașca lui Hammond care scăpase de raidul din Gravesend. Băiatul era la fel de alunecos ca un țipar.

– O să te plătesc, zise el sec. Dacă ai ceva de valoare să-mi spui.

Jem își șterse nasul cu mâneca zdrențuită.

– Păcat de Peters și Fry. Am auzit că au ajuns pe Insula lui Van Diemen (Tasmania).

– Au avut noroc că nu au fost spânzurați, ca Hammond, sau că nu au murit în celulă, ca Silas.

Jem scuipă din nou, vădit nemulțumit de viciosul fost lider.

– Nimănui nu o să-i fie dor de 'Ammond, asta e clar. Dar tu cum de ai scăpat de închisoarea de pe barcă?

– L-am mituit pe temnicerul de la Newgate.

Tânărul ridică din umeri, deloc surprins de nemernicia umană. Ben scoase o guinee din buzunarul de la haină și începu să se joace nepăsător cu ea. Jem îl urmărea precum un câine înfometat la fereastra măcelarului.

– Deci, ce știi? întrebă Ben cu blândețe.

Băiatul zâmbi.

– Fiind un băiat întreprinzător, am priceput că e bine să asculți pe la uși, zise el, umflându-se în pene. Întotdeauna știu ce se petrece. L-am ascultat pe 'Ammond, asta am făcut.

Ben încuviință aprobator.

– Și?

– Fix înainte de treaba de la Gravesend, s-a întâlnit cu un individ pe nume Johnstone.

– Continuă.

– Păi, acest Johnstone încerca să adune o echipă. Zice că are o afacere care avea să ne facă pe toți mai bogați decât e Papa. I-a zis lui 'Ammond să găsească oameni care ar putea pleca pe mare în orice moment fără să pună prea multe întrebări.

– Sunt destui dintr-aceia prin jur. Jumătate dintre cei care au fost în armată sunt în căutare de lucru în zilele astea. A zis cumva despre ce era vorba în afacere?

– Da. Asta e partea amuzantă. Acest Johnstone părea a fi francez – vorbea engleza cu picioarele – dar i-a spus că treaba lor era să-l ia pe bătrânul Boney de pe o insulă. Jem strâmbă din nas. Nu am petrecut noi zece ani încercând să scăpăm de el? De ce ar vrea cineva să-l aducă înapoi?

Benedict ridică din umeri.

– El încă are susținătorii lui aici și pretutindeni. A zis cumva acest Johnstone cum are de gând să-l salveze pe Bonaparte? Doar cu o singură corabie? Întâlnindu-se cu alții? Atacând insula?

Jem scutură din cap.

– Nu. Îmi pare rău.

Benedict învârti guineea, iar Jem o prinse din zbor ca un magician. Dispăru în pliurile hainei lui lipsite de formă.

– A zis cumva Johnstone cine plătea pentru această tentativă de evadare? Sau a menționat alte nume?

Jem se schimonosi.

– A fost ceva despre un medic. Cu un nume irlandez, cred. Ca O'Malley. Sau O'Brien.

– Când voia Johnstone să navigheze?

Jem își scărpină scalpul cu un deget murdar, fără îndoială fugărind mai mulți păduchi.

– În curând. Asta e tot ce știu. Benedict înjură. Jem ridică din umeri. O să știi cu siguranță dacă mă duc și-l caut pe acest Johnstone, nu-i așa? Îi rânji din nou. Ceea ce o să fac cu bucurie pentru o altă... guinee.

– Jaf la drumul mare!

Jem ridică din umeri.

– Băiatul trebuie să mănânce.

Ben roti altă monedă.

– Prea bine. Încearcă să îl găsești pe acest Johnstone. Și apoi te întorci direct la mine.

Jem se prefăcu că își ridică pălăria inexistentă și că salută.

– Da, da, prea bine, căpitane, zise el și se făcu nevăzut între umbre.

Benedict își verifică ceasul de buzunar și blestemă. Întârzia la întâlnirea cu Georgie.

Georgie mergea repede pe o alee întunecată, blestemând-o pe sora ei mai mică. Juliet nu era de găsit lângă fântâna de tip cascadă, iar Georgie avea sentimentul puternic că ea se retrăsese

într-un loc mai intim pentru a fi cu iubitul ei. Așa că acum ea se strecura prin zonele mai puțin populate ale Grădinilor Vauxhall, unde deja întrerupsese scenele de amor a trei cupluri diferite – din fericire, întunericul ascunsese mai tot –, și în pofida scuzelor ei bolborosite și a faptului că se îndepărtase de urgență, tot îi ardeau obrajii de rușine.

– Georgiana?

Simți un nod în stomac recunoscând acea voce masculină și figura întunecată care o acompania, în timp ce vărul ei ieși din spatele unui tufiș.

– Josiah! Ce cauți aici?

Nu putea să-i spună că era o plăcere să-l vadă. Căci nu era. Ea privi stânga-dreapta și înăbuși o serie de blesteme. Oare el o urmărise? Neliniștea ei creștea pe măsură ce Josiah se apropia, iar ea îi văzu zâmbetul odios.

– Aș putea să te întreb același lucru, verișoară. Te întâlnești cu cineva?

Ea răsuflă exasperată.

– Bineînțeles că nu. O caut pe Juliet.

– Haide, nu mă minți. Ești aici ca să te întâlnești cu iubitul tău, nu?

Ea se simți cuprinsă de un val de frică amestecat cu dezgust față de mirosul de alcool pe care el îl emana.

– Nu fi ridicol.

– Ce e așa ridicol? Soțul tău nu a apucat, cu siguranță, să-ți ofere prea multă plăcere înainte de a pleca pe mare. Poate că ești aici ca să scapi de vreo mâncărime.

Georgie suspină. Josiah fusese mereu foarte neplăcut, dar ea nu-l văzuse niciodată beat și nu îl auzise vorbind atât de nepoliticos. Ea păși în spate, dar se lovi de un prag de flori. Tocurile ei se afundară în pământul moale în timp ce el se apropia mai mult, privind-o cu ostilitate.

– În toți acești ani, am păstrat distanța. Am încercat să fiu respectuos. Tu ne-ai prostit pe toți, nu? El scutură din cap. Ar trebui să spun tuturor secretul tău sordid. Lumea bună ar da orice să știe de ce ai fost atât de pretențioasă în toți acești ani. Și asta nu pentru că ești delicată, nu, Georgie? Ci pentru că îți place mai dur. O prinse de braț, strângând-o cu putere. Ar fi trebuit să-mi spui ce îți

place, draga mea. Nu trebuia să te măriți cu un marinar jegos ca să ai parte de asta.

– Cum îndrăznești!

Georgie încercă să se elibereze, dar el o strânse mai tare și o trase în față.

Ea se împiedică și gemu furioasă când el îi pipăi sânul fără rușine, trăgând de dantela șalului ei care pocni în aerul rece de seară.

– Bărbatul tău nu e aici ca să te vadă acum, nu? Josiah răsuflă greoi, lipindu-și buzele umede de gâtul ei. Dar eu pot să-ți dau ce ai nevoie.

Furia și repulsia tunau prin venele ei. Începu să-l împingă în piept cu mâinile.

– Lasă-mă în pace, Josiah! El îi ignoră nemulțumirea. Lasă-mă sau voi fi forțată să te rănesc.

El chicoti în semn de răspuns. Georgie blestemă.

„Atunci așa să fie."

Josiah nu era primul care încerca să o sărute fără a fi invitat, așa că Pieter o învățase exact cum să scape de asemenea gesturi iritante și nedorite. Se opri din a se mai zbate, permițându-și să se lipească de pieptul vărului ei, și gemu ca și cum l-ar fi încurajat. Josiah gemu în umărul ei, în timp ce ea trecu cu mâna de-a lungul șoldului lui și înapoi, prefăcându-se că-l alintă, chiar dacă îi venea să vomite.

– Exact așa, tu, neastâmpărată mică, zise el. Lasă-mă să-ți arăt cum... auuuuu!

Georgie îi trase una sănătoasă exact între picioare și se îndepărtă, în timp ce Josiah căzu la pământ, chircindu-se, apărându-și zona intimă.

– Te-am avertizat, suspină ea nefericită.

Capitolul 16

Din păcate, Josiah refuză să rămână la pământ. Georgie abia dacă apucă să scoată briceagul subțire pe care-l ținea în cizmă, când îl văzu ridicându-se pufnind.

– Târfă mică ce ești!

Ea ridică lama care străluci în întuneric.

– Dacă te întrebi de știu să o folosesc, zise ea apăsat, permite-mi să te informez că tata a insistat să știu înainte să mă lase să-l însoțesc la docuri. A vrut să știu în caz că apărea vreo problemă.

Josiah încremeni, realizând brusc că ea nu glumea. Se priviră îndelung momente bune, iar Georgie se rugă ca el să nu facă vreun gest stupid. Să-ți înjunghii vărul – oricât de mult ar merita acest lucru – nu era clar bine văzut. Șuieratul metalic al unui cuțit scos din teacă îi făcu pe amândoi să întoarcă privirile, iar Georgie răsuflă surprinsă și ușurată văzându-l pe Wylde ieșind dintre umbre, cu lama scânteietoare într-o mână și cu bastonul de abanos în cealaltă. Îl înfruntă pe Josiah.

– Sper că erai pe cale să-i urezi noapte bună doamnei, zise el mieros de amenințător. Pentru că nu cred că își dorește prezența ta.

Josiah îl privi, dar ridică ambele mâini, predându-se.

– Într-adevăr, domnule, asta făceam.

Fără a-și lua privirea de la vărul ei, Georgie îl salută pe bărbatul care înaintă, oprindu-se la câțiva metri de ea

– Bună seara, domnule Wylde. Vă mulțumesc pentru ajutor, dar am situația sub control.

– Văd asta, zise el amiabil. Eu doar vă aduc un pic de sprijin în cazul în care acest domn chiar decide să se ia la întrecere. Îi aruncă o reverență batjocoritoare lui Josiah. Nu cred că ne-am întâlnit. Benedict Wylde. Fost membru Rifles. Sunt un pic mai bun la pistoale decât sunt cu sabia, dar sunt dispus să folosesc ce am dacă nu vă retrageți de urgență. Acum.

Josiah își mușcă buza, dar făcu întocmai.

– O să mai vorbim noi, verișoară, îi promise el amenințător lui Georgie, apoi se întoarse și se îndepărtă.

Georgie îl privi îndepărtându-se, șchiopătând, cu mare satisfacție. După ce se asigură că plecase pe bune, se simți ușurată și lăsă în jos mâna cu care ținuse cuțitul. Se întoarse către Wylde.

– Păi, asta a fost...

– Un lucru stupid? completă el. Ce naiba a fost asta? întrebă el cercetând împrejurimile pentru a se asigura că nu mai sunt și alte pericole. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Unde ai învățat un truc ca acela? Și de ce porți un pumnal în cizmă?

– Pieter mi-a arătat cum să mă descurc, zise ea, uimită că nu-i tremura vocea.

Acum, că pericolul trecuse, îi tremurau mâinile și simțea că îi este greață.

Sentimentul de ușurare că Wylde îi sărise în ajutor începea să fie înlocuit cu cel de rușine că el o văzuse într-o asemenea postură oribilă. Începu să realizeze că fusese aproape de dezastru. Propria ei rudă o atacase. Ce naiba era în capul lui Josiah? Și ce prostuță fusese ea, să subestimeze puterea resentimentelor lui? Strânse cu forță faldurile rochiei și încercă să se calmeze.

– Cred că e de foarte bun simț ce am făcut. Eu merg des în vizită la corăbiile și depozitele mele din Blackwall. Nu știu dacă ești familiar cu docherii, domnule Wylde, dar nu sunt cei mai prietenoși vecini. Trebuie să ai grijă mereu.

Wylde își băgă sabia în teaca bastonului și o privi.

– Ce cauți aici? Trebuia să ne vedem la rotondă.

– Ce cauți tu, ripostă ea, pândind printre tufișuri?

– Eu m-am întâlnit cu un informator. Unde e însoțitorul tău, Pieter?

– E ziua lui liberă azi. Se duce la sora lui în Bloomsbury.

– Nu ar trebui să fii singură pe aici.

Georgie înclină cuțitul.

– Nu sunt tocmai lipsită de apărare.

El miji ochii ciudat în lumina slabă, și dintr-odată nu mai avea aspectul unui domn, ci cel al unui criminal fără conștiință, așa cum crezuse ea că era la Newgate.

– Ba ești.

Benedict inspiră îndelung, pentru a alunga sentimentul de posesivitate pe care-l simțise de când ieșise dintre copaci și o descoperise pe Georgie în brațele altui bărbat. Câteva secunde mai târziu, când realiză că era atacată de fapt, furia luase locul geloziei. Chiar întinsese mâna peste umăr în căutarea puștii, o mișcare pe care o făcu instinctiv, înjurând când își aduse aminte că nu avea pușca Baker la el. Petrecuse atâția ani cu arma în mână, încât se simțea gol fără greutatea ei. Dar cum nu era potrivit să umble înarmat până în dinți în lumea bună, fusese obligat să se mulțumească cu sabia lui fandosită. Putea foarte bine să-l pună la punct pe vărul infect al lui Georgie, deși Ben fusese tentat să-l sfâșie bucată cu bucată. Ar fi fost oripilat să afle că orice femeie nu era tratată cum se cade, dar cumva faptul că era vorba de Georgie, de femeia lui, îl făcu să explodeze de furie. Cum de îndrăznise nenorocitul să o atingă? Aspectul ei răvășit îl făcu și mai furios. Atacul vărului ei îi desfăcuse părul – care acum îi atârna haotic pe umeri – iar șalul ei era rupt acolo unde fusese smuls de pe corsetul ei. Benedict privi nemulțumit către cuțitul pe care ea îl strângea în pumnul ei mic.

– Acea așchie poate că ar fi fost suficientă pentru a-l speria pe vărul tău, dar nu o să alunge pe nimeni cu mai multă experiență cu cuțitele.

El simți un nod în stomac, imaginându-și că ea s-ar fi luptat cu unul dintre gunoaiele ordinare pe care el le întâlnea de obicei în aria lui de muncă. Bărbați precum Hammond sau Silas. Contrabandiști, criminali, hoți. Ar fi tăiat-o ca pe un pește, fără prea mare sinchiseală. Dumnezeule! Gândul că ea ar putea să dea peste unul dintre acei bastrazi în cine știe ce alee îi provoca greață. Ea trebuia să fie protejată de toată urâțenia. De acea parte murdară, urâtă și dură a lumii. Poate că întrezărise ceva în afacerile ei, dar nu văzuse cu adevărat de ce oribilități era în stare omul, așa cum văzuse el. Nu văzuse ferocitatea și barbarismul de care erau în stare bărbații disperați să supraviețuiască. Ușurința înspăimântătoare cu care viața putea fi terminată. Voia să o închidă într-un turn de fildeș, undeva, în siguranță, cu tot confortul pe care banii îl puteau asigura.

Nepăsarea cu care ea ridică din umeri îi crescu iritarea. Oare chiar nu realiza pericolul din care scăpase? Anii lungi de război îi arătaseră cât de vicioși și brutali puteau fi bărbații. Crimele și

violurile erau ceva comun pe străzile lăturalnice ale acestui oraș. Ea trecu cu dosul mâinii peste gură.

– Câh, nu pot să cred că Josiah a încercat să mă sărute.

Sângele îi pulsa în tâmple.

– Cum poți să fii atât de naivă?

Ea se încruntă, iar el se abținu să-i spună ceea ce gândea de fapt: „Bineînțeles că vărul tău vrea să ți-o tragă. Orice bărbat care are ochi ar vrea. Și eu vreau asta".

Înaintă și o prinse de încheietură. Cu o mișcare rapidă, experimentată, îi răsuci brațul în sus și i-l strânse. Ea scăpă cuțitul, icnind nemulțumită, iar el o eliberă, ignorând privirea pe care ea i-o aruncă.

– Vezi? Din fericire pentru tine, eu am mai multă onoare decât vărul tău.

„Femeie prostuță ce ești, să te pui așa în pericol."

El nu-și putea da seama dacă ea se simțise umilită de cât de ușor o dezarmase, căci nu putea citi nici un soi de emoție pe chipul ei. Pur și simplu, pufni indignată.

– Josiah nu mă vrea. El vrea doar banii mei pentru că i-a jucat la jocurile de noroc pe ai lui. Își mușcă buza. Poate că ar trebui să-i dau o sumă frumușică și să mă lase în pace.

Benedict scrâșni din dinți.

– Nu o să-i dai acelui gândac nici un șfanț, mă auzi? E un bărbat în toată firea. Poate să-și croiască drumul în viață cum face toată lumea. Pentru numele lui Dumnezeu, știu bărbați care și-au pierdut membrele în război și acum sunt aici, croindu-și viețile. Scutură din cap nervos. Vărul tău nu are nici cea mai mică idee cât e de norocos. Ar putea să pună mâna să muncească, așa cum faci și tu, în loc să bea și să joace jocuri. Privi în jos către ea. Și de ce ai impresia că banii îți pot oferi o cale de scăpare din orice problemă, hmm?

Ea coborî bărbia și îi privi pieptul.

– Pentru că e singura cale pe care o știu.

Tonul ei resemnat îl făcu să simtă furnicături inconfortabile în piept.

– Tata a vrut mereu să mă căsătoresc cu un bărbat ca el. Suspină ea. Un bărbat cu voință, cu propriii bani. Așa că, ori de câte ori cineva venea să mă ceară, el le spunea clar că soțul meu avea să primească doar un venit anual de o mie de lire. Restul avea să-mi

aparțină. Zâmbi timid, crispată. Oricât de mult jurau acei bărbați că mă iubesc, când venea vorba despre asta, nici unul nu era de acord cu o așa învoială. Banii erau cea mai convingătoare trăsătură a mea.

Se înșela. Ea era cu mult mai mult decât averea ei. Benedict era pe cale să-i spună asta, dar apoi ea ridică fața și îl privi. În lumina ștearsă, ochii ei păreau imenși și fața îi era palidă. Văzuse aceeași expresie pe chipul cadeților noi după prima bătălie – o stare de șoc întârziată. Era un idiot. O certase și o înspăimântase cu puterea lui, când ar fi putut să-i ofere consolare și înțelegere. Deschise larg brațele.

– Oh, hai încoa'.

Ea se apropie pufnind frustrată, ca și cum era enervată de propria ei slăbiciune. El o îmbrățișă, iar ea se sprijini de el pentru câteva clipe, cu palmele așezate pe pieptul lui. El încercă să ignore sentimentul de căldură pe care ea îl trezea în trupul lui.

– Mulțumesc pentru că mi-ai venit în ajutor, mormăi ea.

Se retrase ușor și privirile li se întâlniră, apoi, cât ai clipi, ceva se schimbase între ei. Ea fixă cu privirea buzele lui, apoi îl privi din nou în ochi, invitându-l în mod clar, iar el își simți stomacul strângându-se. Fără să mai stea pe gânduri, ridică mâna și trecu cu degetul mare peste buzele ei, desfăcându-le așa cum visase să o facă de când se întâlniseră la Newgate. Ea miji ochii, dar nu se retrase. Moale, atât de moale. Atât de aproape. Ea se lipi de el, iar el aproape că gemu cu voce tare. Voia cu ardoare să o sărute. Își simți trupul încordându-se dureros cu o plăcere extraordinară. Se simțea îmbătat de mirosul ei. La naiba cu tot. O prinse de gât, îi înclină capul și se aplecă să o sărute.

– Georgie? Ești acolo?

Șoaptele feminine îl treziră pe Benedict din extaz, chiar dacă înjură cu fiecare părticică din trupul lui faptul că tocmai fuseseră întrerupți. Se retrase și văzu privirea înspăimântată a lui Georgie. Înfricoșat de ceea ce aproape făcuse, o eliberă și se îndepărtă, în timp ce figura surorii ei tocmai apăru de cealaltă parte a tufișurilor.

Doamne, Dumnezeule! Inima îi bătea nebunește în piept, ca și cum tocmai supraviețuise unui atac al cavaleriei franceze, dar îi aruncă un rânjet încrezut, pentru a-i demonstra că nu era deloc afectat. Georgie clipi ca și cum s-ar fi trezit dintr-o stare de amorțeală. Se

apleacă și recuperă cuțitul pe care îl scăpase, ridică rochia și îl așeză la locul lui, la gleznă.

–Aici sunt, zise ea gâtuit, trecând pe lângă el fără a-l privi. Unde naiba te-ai dus Juliet? Te-am căutat peste tot.

–L-ai găsit pe domnul Wylde? întrebă Juliet cu inocență.

Benedict se abținu să nu pufnească în râs. Oh, da, cu siguranță îl găsise.

Capitolul 17

Benedict o urmări pe Georgie până când se întoarse în siguranță alături de mama ei, apoi porni către rotondă, unde două scene semicirculare se deschiseseră, iluminate de lanterne agățate de sus. Seb și Alex făcuseră rost de una dintre boxele principale, curbate, și tocmai serveau cina. Seb ridică paharul de vin când îl văzu pe Benedict.

– Pe loc repaus. Hai să bem un pahar. Te-ai întâlnit cu micul tău contact?

– Jem? Da. E la fel de alunecos ca-ntotdeauna. Nătăflețul chiar a încercat să-mi șterpelească din buzunare.

Ben sorbi îndelung din paharul de vin pe care Seb i-l turnă și observă amuzat că mâna încă îi tremura.

Acea femeie iritantă.

Seb îi făcu un semn către delicatesele întinse pe masă.

– Alex plătește pentru cină. Tocmai a primit trei sute de lire pentru că a recuperat niște monede vechi pentru Generalul Charles James Fox.

Benedict ridică bucuros paharul în cinstea prietenului lor.

– Felicitări!

Alex acceptă complimentul încuviințând leneş din cap. Se sprijini în scaun, urmărind cu nepăsare mulțimea care trecea prin fața boxei principale. Doamnele cu mai multă subtilitate se mulțumeau să le arunce o privire sfioasă de după evantaiele lor. Cele mai îndrăznețe le aruncau priviri provocatoare, sugestive, care ar fi fost imposibil de intrepretat greşit. Un grup de femei îmbrăcate în haine scumpe trecu pe lângă ei, la fel de colorate precum un cârd de papagali exotici, cu toate umbrelele, evantaiele şi şalurile lor. După accent, păreau să fie americance şi, cel puţin trei dintre ele, le aruncaseră ocheade pofticioase. Alex le zâmbi şmechereşte şi ridică în tăcere un pahar, făcându-le să roşească şi să şoptească una către cealaltă într-o frenezie de chicote ruşinate.

– Slavă Domnului că nu mai suntem în război cu toată lumea, zise el cu ardoare. Am fost privați de compania franțuzoaicelor și americancelor ani buni.

– Nu aș spune că tu ai fost tocmai privat, trânti Seb. Cum rămâne cu văduva spanioloaică, frumoasă, din apropiere de Salamanca? Sau cu actrița franțuzoaică cu care te-ai tot întâlnit la Theatre Royal.

Alex ridică din sprâncene.

– Cine? Claudette? E la fel de franțuzoaică precum ești tu, ceea ce înseamnă că nu e deloc. Numele ei adevărat este Sally Tuffin și nu a călătorit vreodată mai departe de Covent Garden.

Seb, căruia îi plăcea să știe totul despre toată lumea – motto-ul lui personal era „cunoașterea este putere" – înclină din cap către grupul de domnișoare care pleca.

– Acelea sunt surorile Caton din Maryland. Sunt putred de bogate; tatăl lor este baron de tutun. Sunt în căutare de bărbați cu titlu. Wellington le răsfață.

Alex le urmări apreciativ cu privirea.

– Cât de transatlantic. Poate că ar trebui să învățăm ceva de la Benedict, Seb, și să ne luăm neveste bogate, nu?

– Nici unul dintre voi nu are titlu, le aminti Benedict.

– Atunci, poate una dintre ele s-ar putea îndrăgosti de fratele tău? interveni Seb. Asta i-ar rezolva toate problemele. Eu susțin introducerea de sânge nou în înalta societate. Oricine este familiar cu metodele de înmulțire în familie o să-ți spună că prea multă reproducere în cadrul acesteia duce la o populație nesănătoasă. Numai uită-te la habsburgi. Sărmanul nostru rege, George. Nebuni ca naiba, toți. Asta se întâmplă când te tot căsătorești cu verișorii tăi.

Ben scutură din cap auzindu-l.

– John nu are nici o șansă. Presupun că domnișoarele Caton vor ceva mai mult decât un simplu conte împovărat de datorii.

Seb zâmbi.

– Ar trebui să-i mulțumim lui Dumnezeu că nici unul dintre noi nu are nevoie să se lege la cap cu cine știe ce cotoroanță pentru a scăpa de datorii, Alex.

Benedict chicoti, dar Seb continuă.

– Sunt serios. Să alegi o soție din lumea bună e mai rău decât să alegi un cal de curse la Tattersall. Cel puțin la Tat ai ocazia să le

verifici bine dinții. Seb făcu un semn direct, cu capul, către următoarea femeie care trecu pe lângă ei. Oare să încerc să o fac pe domnișoara Asquith să zâmbească pentru a-i vedea tocătoarele albe ca perlele?

Alex ridică teatral din umeri.

– Te rog, nu!

Benedict cercetă mulțimea în căutarea lui Georgie și, în cele din urmă, o văzu coborând pe una dintre potecile acoperite de copaci. Era timpul să pornească bârfele despre ei doi. Sorbi băutura, sări cu ușurință peste peretele din fața boxei și porni către ea.

Ea îl văzu apropiindu-se, apoi se prefăcu că nu-l observă, iar el zâmbi. Nu fusese așa timidă când îl pocnise pe Josiah în „bijuteriile coroanei". El păși pe cărare și făcu o reverență în fața mamei ei, care se bucură de atenția oferită, apoi continuă cu reverențele în fața ei și a surorii ei.

– Doamnelor, ce plăcere să vă revăd. Sper că vă bucurați de o seară plăcută, nu?

– Oh, da, zise entuziasmată doamna Caversteed. E un pic cam rece, totuși, cu această briză, dar artificiile au fost minunate. Și, ați văzut-o pe doamna Saqui coborând pe funie? Extraordinar.

Benedict o surprinse pe Georgie privindu-l.

– A fost o seară plină de momente palpitante.

Ea se înroși la față, înțelegând subtextul afirmației lui, și apoi îi aruncă, pe la spatele mamei sale, o privire care părea să-i spună, „să nu îndrăznești cumva să spui ceva". El îi răspunse cu un zâmbet sec și angelic.

– Îmi permiteți să vă însoțesc o perioadă, domnișoară Caversteed? Îi oferi brațul îndoit și, după o mică ezitare, ea îl acceptă, lăsându-le pe Juliet și pe mama ei în urmă. Le conducea departe de interesul vădit al lui Seb și Alex și de-a lungul unor tarabe de vânzători, doldora de produse alimentare și tot soiul de brelocuri și fleacuri, asigurându-se că zâmbea cu gura până la urechi de fiecare dată când treceau pe lângă cine știe ce babă bârfitoare și, în același timp, având grijă să se uite la Georgie ca și cum ar fi fost vrăjit. Nu era deloc așa de dificil precum își imaginase; să o privească entuziasmându-se pentru lucruri simple precum castanele prăjite sau un evantai prea țipător era în sine destul de distractiv. Ea părea să găsească bucurie în toate. Se opriră să urmărească un spectacol

cu Punch și Judy, râzând cu poftă în timp ce cu vocea ascuțită, păpușa Judy îl lovea în cap pe sărmanul ei soț cu un sucitor, încercând în același timp să alunge un crocodil chitit să fure un șir lung de cârnați.

– Sărmanul domn Punch, murmură Benedict. Eu chiar sper că tu nu îți vei trata soțul așa de rău, domnișoară Caversteed.

Georgie chicoti.

– Doar dacă merită, domnule Wylde.

El îi zâmbi.

– Chiar cred că i-am oferit lui Clara Cockburn ceva despre care să vorbească la următoarea ei petrecere. Am petrecut suficient de mult timp escortându-te printr-una dintre cele mai populare atracții ale Londrei, în compania foarte potrivită a mamei și surorii tale. Nu am încercat măcar o dată să te ademenesc în boschete, departe de calea virtuții. Oamenii or să se întrebe ce e în neregulă cu mine. Se întoarseră la unison și văzură evantaiul lui Lady Cockburn ridicându-se pentru a-i ascunde gura în timp ce se apleca să șușotească spre însoțitoarea ei. Le aruncă o ocheadă plină de interes lui Georgie și Ben.

Benedict ridică mâna lui Georgie și i-o sărută în semn de rămas bun, doar pentru a pune paie pe foc. Ea era fermecător de îmbujorat la față.

– Pot să garantez că, într-un sfert de oră, toată lumea de aici o să șușotească cum că tu vei fi următoarea mea amantă... sau ceva cu mult mai permanent, zise el.

– Atunci, presupun că putem considera întreaga seară un succes, murmură Georgie. Mai ales că asta ne-am propus din start. Munca ta aici s-a terminat, domnule Wylde. Cel puțin, pentru această seară. Ești liber.

– Întotdeauna servitorul tău, doamnă, zise Benedict ironic, făcu o plecăciune și se îndepărtă.

Capitolul 18

Două zile mai târziu, Georgie încă încerca să se decidă ce să facă în privința atacului lui Josiah și a aproape sărutului cu Wylde.

Mama cedase, în cele din urmă, tânguielilor lui Juliet și îi permisese lui Simeon să o curteze acasă, dar cum o durere de cap o lovise subit, Georgie fusese desemnată în rolul de însoțitoare pentru sora ei. Era captivă în salonul de la etaj, prefăcându-se că citește o carte și fiind forțată să asculte cum Simeon își compune cea mai recentă capodoperă: „Balada înțepăturii de albină". Georgie se gândea serios să-și dea foc la fustă doar pentru a avea o scuză ca să iasă din încăpere când doamna Potter anunță un nou vizitator. Ea ridică privirea, patetic recunoscătoare pentru orice distracție, și își simți inima galopând când îl văzu pe Wylde pășind în cameră. Părul lui era răvășit de vânt și arăta al naibii de bine în perechea lui de pantaloni din piele de bivol, cu o cămașă albă ca zăpada și haina de un verde-închis.

– Bună ziua, doamnelor.

– Oh, bună, domnule Wylde, zise Juliet absentă, întorcându-se de îndată la iubitul ei.

Simeon ridică privirea de la birou și încuviință cu răceală.

– Wylde.

Benedict îi răspunse la fel de solemn.

– Pettigrew.

Traversă camera și se așeză lângă Georgie, pe canapea.

– Bună ziua, domnișoară Caversteed. Sper că v-ați revenit după aventurile de la Vauxhall, nu?

Georgie își drese glasul și încercă să ignore valul de căldură care îi cuprinsese tot trupul, amintindu-și de aproape sărutul lor.

– Da, mulțumesc, domnule Wylde. Privi către buchețelul de flori din mâna lui stângă, o legătură de violete de un mov întunecat înțesate cu ghiocei, acel tip de buchețel vândut la colț de stradă de fetițe

zdrențuite. Arătau comic și fragil în mâinile lui mari și masculine. Ea își aminti de senzația acelor mâini pe trupul ei și se înfierbântă. I le oferi cu o privire ironică.

– Ce poți să îi aduci unei fete care are tot?

Bărbații care încercau să o curteze, de obicei, îi trimiteau buchete mari, gigantice, cu flori de seră, care reușeau întotdeauna să o întristeze. Toată lumea presupunea că nu i-ar fi plăcut ceva atât de ieftin, dar ea prefera cu mult mai mult florile culese de mână. Considera că aveau personalitate.

– Mulțumesc. Sunt foarte drăguțe, zise ea cu toată sinceritatea.

Wylde privi către Simeon și Juliet.

– Deci, ei sunt îndrăgostiții loviți de Cupidon, nu?

– Domnul Pettigrew a reușit să o convingă pe mama cu „insistența lui stăruitoare". A decis să-i dea o șansă, deși o să-i fie foarte greu să o convingă că el este alegerea potrivită față de oricine altcineva cu titlu și avere.

– Nu pare să fi fost afectat de faptul că a umblat ud leoarcă prin ploaie.

– Nu.

Juliet era așezată pe canapeaua din apropierea lui Simeon, cu un braț sprijinit de spătar, complet absorbită de el. Soarele de dimineață îi evidenția părul și pielea fină, perfectă. Arăta splendid de luminoasă și delicată, ca una dintre acele ciobănițe Meissen din porțelan de pe șemineu. Fără îndoială, Wylde, un amplu cunoscător al formelor femeiești, se bucura de priveliște.

– Cred că Simeon te vede cumva ca pe o amenințare pentru afecțiunea lui Juliet, șopti Georgie.

El ridică din sprâncene.

– Nu e nici un pericol în această privință.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Vrei să-mi spui că tu crezi că sora mea nu este atrăgătoare?

El ridică din umeri.

– Oh, este foarte frumoasă, recunosc. E un diamant. Dar nu e genul meu. E prea tânără pentru mine. Şi mult prea docilă. Mie îmi plac femeile cu zvâc. Zâmbetul lui ar fi putut să topească și pietre. Cineva care să fie stăpână pe sine, pe ce vrea şi care nu se teme să se impună.

Georgie se simți cuprinsă de fiori auzindu-l, dar apoi își reamintí că îl plătea ca să fie atent. Șarmul lui nu însemna nimic. Era foarte natural pentru el.

– Simeon îmi scrie un sonet, domnule Wylde. Juliet suspină din toată inima. Nu-i așa că e romantic?

– Sunt sigur că este pentru dumneavoastră, domnișoară Caversteed, îi răspunse el politicos.

Georgie se abținu să nu pufnească. Pentru ea, ideea de romantism la un bărbat nu însemna ca acesta să-i scrie sonete. Romantismul era un bărbat puternic, așezat lângă ea pe canapea, permițându-i să-și ducă propriile bătălii și intervenind doar dacă ea avea nevoie de ajutor. Oare ce ar fi făcut Simeon dacă el s-ar fi confruntat cu Josiah la Vauxhall? L-ar fi lovit în cap cu o carte de poezii? Își înăbuși râsul imaginându-și acea scenă amuzantă. Se spunea că stiloul este înzecit mai puternic decât sabia, dar ea ar fi preferat sabia lui Wylde în defavoarea stiloului lui Simeon în orice zi.

– Am imortalizat evenimentele în rimă, anunță cu bucurie Simeon. Pot să vă citesc, dacă doriți, domnule Wylde.

– Oh, Dumnezeule, nu, gemu Benedict încet.

– Asta ar fi minunat, domnule Pettigrew, zise Georgie, aruncându-i o ocheadă păcătoasă lui Wylde. Juliet crede că domnul Pettigrew este foarte talentat, zise ea șoptit.

El o privi plictisit.

– Da, dar pariez că Juliet mai crede și că curcubeiele sunt făcute din praf magic de zâne și că dragonii trăiesc în Scoția, bolborosi el.

– Cine poate să spună cu certitudine că nu are dreptate în privința dragonilor?

– Bunul simț? Lipsa dovezilor de orice fel? Lipsa întâlnirilor cu un dragon de peste sute de ani?

– Sunt multe locuri neexplorate în lume...

El îi aruncă o privire diavolească și ridică din sprâncene.

– Eu am multe locuri pe care le poți explora oricând vrei, domnișoară Caversteed.

Ea se strădui să nu zâmbească. Era scandalos de nepotrivit să flirteze cu el așa. Și mai rău era că îi și plăcea mult. Simeon își drese glasul.

„O, tu criminal neobrăzat,
Rotund, dar plat,
Ca un pepene."

Wylde îi aruncă o privire oripilată, nevenindu-i să creadă, și Georgie își stăvili râsul. Ea fusese și în trecut nefericitul beneficiar al performanțelor lui Simeon.

„Ești un om micuț și pervers,
În dungile tale negru cu galben
Tot trupul ți-e acoperit de puf
Și sunetul pe care-l scoți este bâzzz, bâzzz."

Simeon se inspira foarte mult din eroul său, George Gordon, Lord Byron.

Georgie presupunea că părul lui – dacă putea fi considerat un stil – era menit să fie așezat romantic și răvășit de vânt, însă reușea doar să pară neîngrijit.

Wylde, pe de altă parte, reușea să folosească același stil cu succes, fără efort. Și era incredibil de atrăgător. Ea își propti degetele în poală pentru a evita tentația de a-l atinge. Simeon scuipa rimele pe bandă rulantă acum, fluturând hârtiile sale peste tot.

„Iubesc cum îți înclini obrazul,
Iubesc cum îți ții ceașca de ceai
Iubesc cum..."

Wylde se întoarse către ea, vădit afectat.

– Nu-l poate opri nimeni? șopti el. Nu e suficientă poezie teribilă în lume și fără versurile acestui adolescent prostuț?

– El adoră rolul de lebădă rănită din iubire. Acasă, în Lincolnshire, era vrăjit de legendele Regelui Arthur. Troilus și Cressida, Lancelot și Guinevere. Vara trecută a petrecut o săptămâna întreagă în jurul lacului, în căutarea unei săbii magice.

– Păi, acum nu m-ar deranja deloc dacă ar pleca în căutarea sfântului Graal al poeziei în altă parte. Toate aceste vorbe cântate și lungite. Este obositor de privit.

– Cred că încearcă să cultive un nou tip pe plictiseală.

– Drăcia naibii. De când e la modă să te arunci peste mobilă și să scuipi versuri oribile? Ce se va alege din țara asta? El scutură din cap. Acesta este puietul pe care eu am luptat să-l protejez la Waterloo? Ce s-a întâmplat cu bărbăția engleză cât am fost plecat?

Georgie își mușcă buza.

– El are ceea ce se numește un suflet sensibil.

Wylde îi aruncă o privire dezamăgită lui Simeon.

– Zece minute în regimentul Rifle ar face bărbat din el. Probabil ar leșina dacă ar fi forțat vreodată să țină o pușcă încărcată.

Simeon era la apogeul rimelor.

„Dacă aș fi fost albină și tu ai fi fost floare

Ți-aș bea dulcea și..."

Făcu o pauză, ca și cum ar fi căutat rima potrivită.

Benedict se apropie.

– Asta ar trebui să se termine cu „și te-aș întoarce numaidecât cu spatele", șopti el.

Georgie se îmbujoră. Bărbatul acesta era scandalos. De fiecare dată când o privea așa, ea simțea o senzație stranie sub coaste, nu în totalitate plăcută, dar nici neplăcută.

Simeon mâzgăli ceva, apoi se apucă să taie ce scrisese și se încruntă. Câteva linii subțiri își făcuseră apariția pe fruntea lui, deasupra sprâncenelor stufoase.

– Dificultăți, domnule Pettigrew? întrebă ea, disperată.

– Da, încerc să găsesc rima potrivită pentru „norocoasa doamnă". Dar muza m-a părăsit.

– Slavă Domnului, murmură Benedict.

– Ce zici de Puck? sugeră Georgie.

– Personajul lui Shakespeare din *Visul unei Nopți de Vară*?

Wylde o privi aspru pentru că îl încuraja. Fără să vrea, ea se uită către buzele lui și în minte îi apăru cuvântul „suge-l". Se imagină prinzându-i buza de jos între dinți și...

„Oprește-te!"

Wylde o urmărea. Buzele lui zvâcniră, ca și cum ghicise la ce se gândise ea. Privi sec către Simeon.

– Poate dacă treci prin tot alfabetul? Bivol. Pui. Rață. Nimic care să înceapă cu E, bineînțeles.

Georgie nu se lăsă prostită de expresia lui inocentă. Următoarea literă începea cu F, iar ea știa exact la ce se gândea el, deși o femeie din lumea bună nu ar fi trebuit să știe asemenea lucruri. Petrecuse mult prea mult timp în preajma marinarilor slobozi la gură. Ei obișnuiau să înjure ori de câte ori credeau că ea nu-i mai auzea. Foloseau un cuvânt empatic, de origine germană.

Wylde își mușcă buza de jos, abținându-se să nu-l spună cu voce tare. Ochii lui străluceau de încântare și părea gata să izbucnească în râs.

– F...

– Gluck! trânti ea mult prea zgomotos. Îl cunoașteți pe compozitorul german, nu?

Wylde îi aruncă o ocheadă comic de abătută, uimit că ea nu căzuse în capcana lui verbală, și păru să-i spună din priviri că îi stricase distracția.

– Nu așa se spune, murmură el.

– Rimează cu carte, nu cu noroc.

Pettigrew, bineînțeles, ignorase cu desăvârșire subtextul. Rodea capătul tocului.

– Nu, nu cred că pot folosi un compozitor aici. Poate dacă pun o găină? Și apoi un „cotcodac".

Benedict bătu din palme.

– Ce idee excelentă, domnule Pettigrew. Nu am întâlnit niciodată un poem care să nu se îmbogățească prin introducerea ideii de găină. Continuă.

Îi făcu semn cu mâna, ca și cum i-ar fi semnat scrisoarea de grațiere, apoi o prinse de braț pe Georgie și o conduse către scaunele de lângă fereastră, în colțul opus al camerei.

– Îmi permiteți un moment, domnișoară Caversteed.

De îndată ce erau mai în intimitate, Georgie îl privi inocentă.

– Nu-mi spune că nu ești un fan al poeziei, domnule Wylde?

– Asta nu e poezie, mârâi el. Asta e crimă, uciderea limbii noastre frumoase și nobile. Am auzit versuri mai bune și în St. Giles. Ea ridică din sprâncene. Este una din preferatele lui Prinny, Căpitanul Charles Morris, care începe cu „Ziua de la Algiers...".

– Sunt sigură că nu vreau să o aud, zise ea repede. Mă îndoiesc că este potrivită pentru urechile unei doamne.

– De ce nu? Este amuzantă și măcar rimează. Sărbătorește ziua magnifică a...

– Victoriei navale?

– ... organului bărbătesc, continuă Wylde, complet nestingherit. Dar poate că urechile tale foarte delicate nu sunt pregătite pentru așa ceva.

Georgie se abținu să nu pufnească.

El știa prea bine la ce cuvânt se gândise ea mai devreme. Și, spre deosebire de bărbații din cercurile ei, el găsea acest lucru amuzant și nu voia să o reducă la tăcere. Cât de eliberator era să poată împărtăși o glumă cu cineva la fel de isteț și flexibil moral.

– Prea bine, atunci ce zici de una de Robert Burns? continuă el. Tom și Tim, pușii pe șotii, au fugit rapid la Timbuctu, unde au văzut în corturi fete, pe care le-au atins când unul...

– Lasă-mă să ghicesc, zise Georgie sec, hotărâtă să nu-i dea satisfacție, când altul, nu? Cât de original. Măcar versurile domnului Pettigrew sunt despre mai mult decât... Căută un cuvânt potrivit și se mulțumi cu... coțăit.

– Nu, nu sunt. Poate că sunt ascunse în tot soiul de ofuscări și perifraze, dar la bază sunt despre coțăit. Sau despre sex. Sau oricum vrei să numești asta. Eroul oricărei povești de dragoste, fie că recunoaște sau nu, urmărește să o aibă tare și bună de...

– Sărutat, continuă ea.

– Nu, nu de sărutat, domnișoară Caversteed. Pot să-ți spun, cu toată sinceritatea, că nu există nici un bărbat care, după ce ar ucide un dragon sau ar învinge o vrăjitoare, să se mulțumească cu un sărut pe obraz.

– Și uite așa mor visele mele despre dragostea adevărată, suspină ea, imitând la perfecție tonul lui Juliet.

– Nu dragostea adevărată stăpânește planeta, zise el apăsat. Dacă vrei, vreodată, o demonstrație despre cum se întâmplă în realitate, sunt bucuros să îți arăt.

El o privi, iar Georgie se înfierbântă ca și cum trupul ei avea să izbucnească în flăcări. Doamne, Dumnezeule, ce era potrivit de spus acum?

– Cât de mărinimos din partea ta, zise ea.

El surâse ușor.

– Nu-i așa? Acum, spune-mi sincer, când ai venit cu planul tău nebun la închisoare, de a te căsători cu un criminal, cu siguranță nu ți-ai dorit să eviți compania unui bărbat pentru toată viața, nu?

– De fapt, plănuiam să-mi iau un amant de îndată ce mă întorceam la Lincolnshire. O văduvă poate să facă orice vrea, atât timp cât este discretă.

Georgie era uimită de propria ei îndrăzneală. Oare ce avea el de o făcea să vorbească cu toată sinceritatea, indiferent de cât de nepotrivit era subiectul?

El încuviință complet neafectat. Oare nu-l șoca nimic?

– Și eu ți-am stricat planurile, refuzând să fiu spânzurat sau trimis în Australia, nu? Îți cer iertare. Rânjetul lui nu era deloc un semn că-i părea rău în vreun fel. Se aplecă în față iar. În calitate de soț, legal vorbind, s-ar putea spune că este de datoria mea să te învăț asemenea lucruri.

Toată fericirea ei dispăru. Bineînțeles, asta era ea pentru el... o datorie. Una distractivă, foarte posibil, dar, fără îndoială, o datorie. Căsătoria lor era doar cu numele. Orice legături emoționale – care ar fi avut loc, fără dubii, dacă ea ar fi fost de acord cu o asemenea ofertă scandaloasă – ar fi complicat lucrurile la despărțire. Ea și-ar fi dorit să nu fi fost atât de tentant să spună da.

– În ceea ce privește acest aspect al uniunii noastre, nu am nevoie de ajutorul tău, zise ea.

El îi acceptă refuzul ridicând din umeri.

– Prea bine, dar dacă te răzgândești, anunță-mă.

Georgie decisese că era timpul să schimbe conversația pe un subiect mai potrivit.

– Ai aflat ceva de importanță la Vauxhall?

Singurul lucru pe care îl aflase ea era cât de bine se simțea în brațele lui și cât de repede o făcea să-și piardă mințile și să-i fiarbă sângele. Nu mai voia să se gândească la asta.

– Da. Informatorul meu mi-a dat indicii despre un om care ar putea să fie implicat.

Privi către Simeon și Juliet, dar nici unul dintre ei nu-i băga în seamă. Putea să explodeze și o bombă, iar cei doi nu ar fi avut habar.

– Și...? întrebă Georgie. Cine e?

El se încruntă.

– Nu știu dacă să-ți spun. Sunt probleme de siguranță națională.

Ea îl privi hotărâtă.

– Nu crezi că pot păstra un secret, domnule Wylde?

– E un argument bun, doamnă Wylde, îi șopti el.

– Care e indiciul?

El suspină resemnat, ca și cum ar fi simțit că era foarte determinată să afle.

– Un bărbat pe nume Barry O'Meara.

– N-am auzit niciodată de el.

– Nici nu ai fi avut de ce. El este chirurgul din Marina Regală pe care Napoleon l-a ales să rămână pe Insula Elena cu el, ca medic personal. O'Meara s-a întors recent pe tărâmurile natale, dar plin de simpatie pentru cauza împăratului, și a tot făcut lobby ca Bonaparte să fie eliberat. Se încruntă. O'Meara este foarte familiar cu aranjamentele de siguranță de pe insulă. Dacă are impresia că rugămințile lui nu primesc răspuns, ar fi în poziția perfectă pentru a orchestra evadarea.

– Pare un candidat bun pentru asta. Și ce ai de gând?

– Să găsesc dovezi că pune la cale ceva.

– Cum?

– Scotocindu-i casa.

– O să aștepți până iese la plimbare?

Wylde rânji observându-i insistența.

– Nu, am de gând să fac asta cu el în casă, alături de treizeci sau patruzeci de alți oameni.

Georgie ridică neîncrezătoare din sprâncene și el chicoti.

– O'Meara organizează o petrecere cu jocuri de cărți marțea viitoare. O să fie jocuri de noroc, suficientă băutură și multe femei dornice. Am reușit să fac rost de o invitație.

– Balul mascat de la Westons este tot marțea viitoare.

Petrecerea de la Westons era evenimentul ei preferat din tot sezonul; cum fiecare invitat purta mască pentru a-și ascunde identitatea, ea putea să pretindă că era cineva cu totul obișnuit, pentru o seară. Oamenii flirtau și vorbeau cu ea doar pentru că voiau, nu pentru că era moștenitoarea bogată pe care o invidiau sau pe care voiau s-o agațe. Iubea acel sentiment de anonimat. Chiar și așa, seara lui Wylde părea cu mult mai palpitantă. Brusc, se simți cuprinsă de dorința de a experimenta. Am o propunere pentru tine.

De această dată, el ridică din sprâncene.

– Sunt ochi și urechi.

– Ar trebui să vin la petrecerea lui O'Meara cu tine, zise ea ferm. Pot să merg la petrecerea Westons, dar să mă strecor către O'Meara și să vin să te ajut, fără ca nimeni să-și dea seama și fără ca mama să vadă că lipsesc.

– Și de ce te-aș lăsa să faci asta?

Ea îi aruncă un zâmbet care, spera ea, să-l convingă.

– Pentru că va fi mult mai ușor pentru tine să te strecori peste tot dacă ai o femeie după tine. Gândește-te la asta. Un bărbat care umblă dintr-o parte în alta ar putea fi considerat suspect, dar nimeni nu ar sta să păzească un cuplu care dispare între umbre.

Ochii lui străluciră diavolește.

– Și tu ce știi despre cum e să dispari cu domnii în umbre?

Ea se luptă să nu roșească.

– Nimic. Dar dacă invitații lui O'Meara sunt atât de păcătoși pe cât spui tu, nu cred că or să-și dea seama. Mai ales dacă se iau după reputația ta.

Zâmbetul lui îi puse sângele pe jar.

– Adică, vrei să spui că nimeni nu ar fi șocat să ne găsească sărutându-ne pe masa de biliard? Georgie își simți respirația greoaie, și înainte să apuce să-i spună că nu va fi vorba despre niciun sărutat sau altceva, el continuă.

– De fapt, ai dreptate. O'Meara e doar la câteva străzi de Westons. Și tu, cel mai probabil, vei fi mascată, așa că nu există riscul să fii recunoscută. Nu ar trebui să fie prea riscant. Prea bine, poți să vii.

Mai că îi venea să urle de bucurie. Nu-și imaginase că putea să-l convingă, dar iată că acum avea ocazia să trăiască cu adevărat o aventură! Inima îi sări în piept, observându-i privirea provocatoare, și brusc și-l imagină pe câmpul de luptă, aruncând nepăsător acel rânjet diavolesc, strecurându-se pentru a face ceva foarte periculos. Nu avea nici cea mai mică îndoială că oamenii lui l-ar fi urmat oriunde, chiar și în iad. Avea un șarm magnetic, irezistibil. El zâmbi.

– O să plec de acum. Am auzit suficientă poezie proastă pentru o zi.

– Să stabilim că ne vom întâlni undeva anume la Westons?

El trecu cu privirea peste chipul ei, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească imaginea în minte.

– Nu, o să te găsesc eu.

Georgie nu era sigură dacă aceea era o promisiune sau o amenințare, dar oricum inima ei avu nevoie de momente bune pentru a-și reveni.

Capitolul 19

În ochii ei se putea citi entuziasmul, chiar și prin masca neagră care îi acoperea jumătate de față. Georgie privi mulțumită pentru o ultimă dată în oglindă, apoi aruncă peste umeri mantaua de bal mascat, lungă până în pământ, și coborî scările. Mama și Juliet erau deja pe hol, Pieter și el, îmbrăcat în haine de vizitiu, așteptând lângă ușă. Juliet părea la fel de încântată de petrecerea de la Westons. Aranjase să se întâlnească cu Pettigrew – care avea să se strecoare fără invitație – și să profite de ocazie pentru a dansa mai mult decât cele două dansuri permise cu ea. Sau, poate, să-i și fure un sărut, undeva, în privat. După cincisprezece minute de stat la coadă doar pentru a ajunge la scările principale de la vila Westons, Georgie zâmbi ușurată. Era planul perfect; avea să fie foarte simplu să se piardă într-o asemenea mulțime. Dacă soarta ținea cu ea, mama avea să fie mult prea preocupată să stea cu ochii pe Juliet pentru a observa că fata ei cea mare lipsește.

Inima îi bătea cu putere. Se simțea delicios de obraznică, furișându-se pentru a experimenta o altă parte din viață. Asta poate că era o simplă misiune pentru Wylde – care, probabil, își petrecuse o parte din viață descoperind dovezi incriminatorii în locuri palpitante – dar pentru ea era o noapte de aventură cum nu mai trăise niciodată. Se îndepărtă de Juliet și mama la intrarea aglomerată și intră în sala de bal. Întâlni o mare de trupuri care emana căldură și un ocean de zumzete care aproape acoperea orchestra, dar ea se simțea entuziasmată. Tot locul mustea de energie, de oameni hotărâți să se bucure la maximum de această seară. Ea tocmai pornise de-a lungul încăperii, pe margine, strecurându-se prin mulțime, când un nelegiuit apăru în calea ei. Era îmbrăcat, aproape în totalitate, în negru, de la cizmele lui de tip Hessian la manta, de la materialul negru al măștii prinse peste ochi până la pălăria tricorn așezată jucăuș pe creștet. Ea suspină când el o prinse de mână și o lipi de pieptul lui lat.

– Bună seară, dragă soțioară, mormăi el.

Ea mai că se așteptă ca el să spună: „Depărtează-ți picioarele și execută".

– De unde ai știut că eu sunt? Ea încă purta mantaua cu gluga trasă peste păr, fiind complet acoperită.

El zâmbi enigmatic în timp ce îi ridică bărbia cu degetul, ca și cum o pregătea de un sărut.

– Te-aș recunoaște oriunde, dragă Georgie. Pe aici.

Ea simți fiori în stomac. Era pentru prima dată când o striga Georgie.

Suna straniu de intim pe tonul acela masculin. El o prinse de cot și își croi loc prin mulțimea care părea să se dea la o parte ca prin magie. Ea nu putu să nu observe că mai toate femeile îl sorbeau din priviri, atrase de magnetismul trupului lui, chiar dacă nu-i puteau vedea fața. Emana putere și mister, promisiunea pericolului, o combinație irezistibilă. Georgie se simțea cuprinsă de dorința nebună de a urla: „Este al meu. Este căsătorit cu mine". Scutură din cap. El probabil avea o amantă. Sau, poate, un cârd de amante. După ce navigară cu succes prin marea de invitați, strecurându-se afară, Wylde chemă trăsura cea mai apropiată de aleea semicirculară și îi oferi vizitiului o adresă. Degetele lui le cuprinseră pe ale ei când o ajută să urce. Atingerea lui o ardea chiar și prin mănușile de seară.

– Pe mine trebuie să mă lași să vorbesc în seara asta, înțelegi? zise el în timp ce se așeză pe scaunul din fața ei.

Ea încuviință, plină de emoții.

Drumul până la casa lui O'Meara nu fusese lung deloc. Prin ferestre se vedea lumina și se auzea gălăgia unei petreceri. Georgie îl urmă pe Wylde pe scări, unde el înmână mantaua, pălăria și masca unui servitor. Ea așteptase acest moment toată seara. Așteptă până când el privi către ea, desfăcu legătura de la manta și o lăsă să-i alunece de pe umeri. Simți un val de satisfacție pură când el rămase cu gura deschisă.

– Ce naiba porți? mârâi el.

– Nu îți place? se prefăcu ea inocentă. Cum ai zis că trebuie să fiu partenera ta feminină, cel mai probabil asta înseamnă că am o etică îndoielnică, așa că am zis să mă îmbrac potrivit pentru acest rol.

Era cea mai scandaloasă rochie pe care o avea. Nu o purtase niciodată în public – culoarea și stilul nu erau deloc potrivite pentru o femeie nemăritată – dar când văzuse acele suluri de mătase albastră descărcându-se de pe una dintre corăbiile ei, nu putuse să reziste tentației. Se plictisise să poarte doar pasteluri șterse, care nu-i evidențiau formele. Îi ceruse lui madame Cerise să-i facă ceva cu adevărat extraordinar, iar aceasta, o adevărată franțuzoaică, se ridicase admirabil la înălțimea provocării, crease rochia unei femei îndrăznețe, încrezătoare, o rochie provocatoare, care să meargă cu o aventură pe măsură. Wylde arăta ca și cum voia să o gonească înapoi direct în trăsură. Sau să o strângă de gât. Sau să o devoreze. Excelent. Ochii lui păreau să se fi fixat pe pieptul ei. Sau poate pe colierul din diamante cu smaralde pe care îl alesese pentru a completa ținuta. Bijuteriile aparținuseră unei mici familii regale din Europa, care se văzuse nevoită să le vândă din cauza Revoluției. Georgie se simțea ca o prințesă ori de câte ori le purta, în ciuda privirilor lacome pe care i le aruncau celelalte femei din lumea bună.

– Drăcia naibii, femeie! mârâi el. Vrei să fii jefuită?

Ce cuvinte alese pentru un bărbat îmbrăcat ca un tâlhar. El părea destul de capabil să-i fure bijuteriile și virtutea. Nu ar fi dus dorul nici uneia. Ea îi făcu semn să se calmeze.

– Nimeni nu o să creadă că sunt adevărate, nu pe o curtezană. O să creadă că sunt false. Nu te mai preocupa.

Un mușchi zvâcni în obrazul lui, iar ea se felicită pentru că îl dezarmase. Simțea ceva atât de satisfăcător când reușea să-i zdruncine acel aer de încredere.

– Bine, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-ți scoți masca, mormăi el, grăbind-o să urce scările.

Camerele musteau de bărbați și femei pe care Georgie le recunoscu ca fiind din clase inferioare față de mulțimile cu care era ea obișnuită. Râdeau cu mult mai zgomotos, iar doamnele erau îmbrăcate mult mai îndrăzneț. Multe dintre ele purtau roșu în obraji și pe buze. Și cu toate acestea, toată lumea părea să se distreze mai mult decât la orice petrecere din înalta societate. Conversațiile curgeau natural; nu se auzeau șoapte cu bârfe răutăcioase sau remarci nemiloase de după evantaie. Într-o cameră se auzea sunet de cărți, alături de zumzetul general al conversațiilor și al clinchetului de pahare. Wylde o prinse de încheietură și o conduse în acea

direcție, scoțând-o și vârând-o prin mulțime. Se opri la o masă de joc exact când se ridică un alt bărbat.

– Vă deranjează dacă mă alătur și eu pentru un joc, domnilor?

Nici unul dintre ei nu obiectă, bucuroși, probabil, că le venise o nouă sursă de bani în joc. El se așeză, iar Georgie se poziționă discret în spatele lui. Pe măsură ce jocul porni, ea îi cercetă pe ceilalți jucători de la masă și, oripilată, îl recunoscu repede pe unul dintre ei, cel din stânga lui Wylde, care era unul dintre foștii ei pețitori. Slavă Domnului că purta mască. Sir Stanley Kenilworth o ceruse încă din anul în care își făcuse debutul. Păru extrem de surprins când ea refuză privilegiul de a-i achita numeroasele datorii la jocurile de noroc în schimbul numelui său. Se făcuse și mai gras de atunci. Iar ochii lui umflați arătau clar că avea o problemă și cu băutura, iar gura lui mare și fălcile roșii o făceau să fie recunoscătoare că nu-i acceptase atențiile. Acum ar fi băut și jucat pe banii ei. Înăbuși un chițăit de indignare când el se sprijini în scaun și o ciupi de fund.

– Cine e frumusețea asta, Wylde? bolborosi el. Câine norocos ce ești. Mereu găsești cele mai frumoase femei.

Lișița infectă și bătrână nu avea nici cea mai mică ideea cine era ea. Ochii lui lacomi o priviră intens, iar Georgie se feri de mâna lui, lipindu-se și mai mult de Wylde. Rochia își făcea efectul, doar că nu asupra bărbatului potrivit. Nu știa dacă să se simtă insultată, alarmată sau flatată. Wylde zâmbi și amestecă abil cărțile.

– Ține-ți mâinile acasă, Kenilworth. Eu nu împart.

Tonul lui era plăcut, dar suna ca o amenințare tăioasă, pe care celălalt bărbat nu o ratâ.

Sir Stanley ridică mâinile în aer, resemnat.

– Nu am vrut să te jignesc, bătrâne. Doar spuneam că e o fustă frumușică.

Buzele lui Wylde zvâcniră.

– Da, este. Dar, crede-mă, nu ți-o permiți.

Un alt bărbat de la masă râse.

– Eu cu siguranță nu. M-ai stors săptămâna asta, Wylde. Am pierdut un ponei când l-ai învins pe Millington la acea cursă de cai din Brighton. Eu pariasem că nu vei reuși să ajungi în mai puțin de trei ore.

Wylde ridică din umeri.

– Ce pot să spun? Călăresc așa cum trag cu arma.

Georgie ridică din sprâncene. Deci așa își crește el veniturile modeste din Bow Street; participând la jocuri de îndemânare. Bărbatul acesta era mereu în dizgrație, permanent fără fonduri, dar nu părea să fie tocmai preocupat de asta. Ea îi invidia liniștea, încrederea care izvora din generațiile de precursori aristocratici. Sărăcia elegantă era ceva destul de obișnuit printre nobili. Întreg sistemul monetar funcționa pe promisiuni și datorii, pe facturi neplătite și sume restante la jocuri. Era sigură că toată lumea din această cameră era datoare la cineva. Cu excepția ei. Acceptă un pahar de vin și profită de ocazie pentru a cerceta și restul camerei în timp ce Wylde juca. Îl găsi pe gazda lor, O'Meara, mișcându-se cu grijă printre invitații săi. Părea destul de agreabil, cu părul negru și ondulat ca al lui Brutus și cu ochii destul de ascunși. Când ajunse în dreptul mesei lor, îi salută pe bărbați și aproape că nu-i acordă deloc atenție ei, ochind-o cu privirea scurt și repede, ca și cum ar fi fost un simplu ornament.

Foarte bine. Ca să arate clar că era consoarta de o noapte a lui Wylde își așeză relaxată mâna pe umărul lui. El se încordă ușor sub atingerea ei, dar, după o scurtă pauză, se întoarse la grămada de câștiguri din fața lui și întoarse o carte. Cuprinsă de un impuls păcătos, Georgie trecu cu degetele ei pe gâtul lui și se jucă cu șuvița de păr din spatele urechii lui. El întoarse capul ca și cum ar fi vrut să-i zică ceva, apoi se opri. Ea privi în cărțile lui, peste umăr, și încercă să alunge sentimentul de frustrare pe care-l simțea. Oare de ce scăpase de regină? Lua cele mai stranii decizii. Ea avusese dintotdeauna o pasiune pentru cifre, așa că să numere cărțile era ceva destul de simplu pentru ea, dar se îndoia că Wylde ar fi apreciat intervenția ei în acest caz. Degetele ei se jucau cu părul lui des de la spatele capului, exact deasupra cravatei, iar inima îi bătea cu putere. Wylde își drese glasul, se foi în scaun, și aruncă un zece, pierzând orice șansă de a câștiga mâna. Georgie înăbuși un chicotit. Oare ea îi distrăgea atenția? Ideea o încânta peste măsură. Jocul se termină, iar el se ridică și își culese câștigurile neînsemnate.

– Mă scuzați, domnilor, dar mi-am ignorat doamna suficient de mult. Cred că e timpul ca ea să aprecieze un tur al casei.

Drept răspuns, toată lumea râse.

– Da, clar. Am auzit că masa de biliard a doctorului este foarte solidă, râse Kenilworth. Merită să faceți o oprire.

Georgie se înroși pe sub mască. Toți credeau că Wylde avea să o ducă în altă parte pentru a o... pentru pofte nepotrivite. De ar fi fost așa. Ea se tot gândise, fără să vrea, la propunerea lui de a o introduce în lumea plăcerilor carnale. Ideea prinsese deja rădăcini și nu mai putea să scape de această idee incitantă și păcătoasă. Oare vorbise serios? Oare ce ar fi făcut dacă ea ar fi fost de acord? El își apropie obrazul de al ei și îi șopti în ureche.

– O să-și imagineze că ne apucăm de treabă în mai puțin de cinci minute. Haide. El privi către ea și apoi în mulțime, abia ascunzându-și poftele. În timp ce o conducea afară din cameră, Georgie încercă să alunge imaginile păcătoase și ispititoare pe care el le trezise în mintea ei. Se feriră cu succes din calea altui cuplu care se furișa la etaj și de un servitor care căra o tavă de pahare. Wylde îi aruncă un zâmbet intim peste umăr, care îi arăta încântarea de a trăi bucuria păcătoasă a riscului. Ochii îi străluceau de entuziasm. Georgie simțea același lucru. De asta acest bărbat era periculos de atrăgător. Când pleca într-o aventură, era irezistibil.

Capitolul 20

Benedict încercă să-și calmeze nervii în timp ce o grăbea pe Georgie pe coridor și în biblioteca lui O'Meara, închizând ușa în spatele lor. Femeia asta îl înnebunea. Nu mai fusese în stare să gândească sau să respire cum trebuie de când o văzuse în acea rochie care-i dădea palpitații. Culoarea îi evidenția netezimea umerilor goi și îl făcea să își dorească să-i sărute gâtul, acolo unde era clavicula. Decolteul periculos de adânc îl invita să-i pipăie sânii generoși, să-și lipească fața de ei. Și dacă rochia nu fusese de ajuns, în timp ce el încercase să se concentreze la joc, nărăvașa începuse să-l alinte. Atingerile ei ușoare îl necăjiseră, făcându-l să simtă fiori pe gât, iar mădularul întărindu-se între picioare. Nu mai știa nici ce mână jucase; se pierduse sub dezmierdarea degetelor ei prin părul lui. Își imaginase pumnii ei strângându-se, prinzându-se de părul lui, în timp ce el o penetra cu poftă, și simți cum mâinile lui tremurau. Mirosul ei era un amestec incitant de parfum și piele, unic ei, necăjindu-i simțurile atât de delicios, încât voia să o lingă. Peste tot. Se simțea năucit. Trebuia să se concentreze, să caute dovezi. Nu să o arunce pe biroul acoperit de piele a lui O'Meara. Hotărât, înaintă către biroul în cauză și scoase briceagul de buzunar din haină. Încuietoarea de la primul sertar cedă sub presiune, fără să strice prea mult lemnul, iar el expiră satisfăcut.

– Hai să vedem ce ascunde bunul doctor.

Cotrobăi prin sertare, ignorând majoritatea lucrurilor, până când ajunse în dreptul unor hârtii mari, legate cu o fundiță albastră, subțire. Dimensiunea lor arăta clar că era vorba despre hărți și planuri. El trase de un colț, aruncă o privire rapidă și decise că merita să investigheze mai mult. Privi către Georgie, care își croise drum către unul dintre rafturile pline de cărți, și îi făcu semn. De îndată ce ea se apropie, el căzu în genunchi și ridică cusătura fustelor ei. Ea rămase fără răsuflare.

– Ce faci?

– Eu nu prea pot să ies de aici cu astea vârâte în haină, nu? Trebuie să le ascundem printre fustele tale.

Ea chicoti ușor, dar el deja îi scosese la vedere piciorul îmbrăcat în ciorap. Inhală mirosul ei emanat de trupul ei cald, simți pielea ei parfumată care îl amețea și întrevăzu o porțiune din jartiera ei înainte ca ea să-și așeze rochia cu mâinile.

– Nu te mai purta ca o mironosiță, o certă el.

Ea pufni iritată sau poate rușinată.

– Ieși! Lasă că mă descurc eu.

El se ridică în picioare și îi înmână, fără tragere de inimă, sulul de hârtii. Ea se întoarse cu spatele și își ridică fustele, folosindu-se de ațele care atârnau de buzunarul ei interior pentru a lega bine pergamentul. Lăsă materialul să cadă cu zgomot și apoi se întoarse și făcu câțiva pași de probă. Sulul foșnea aproape imperceptibil, lovindu-se de coapsa ei, dar faldurile rochiei îi acopereau foarte bine prezența.

– Gata, eu...

Vocile de pe hol îi făcură să încremenească. Clanța de la ușă începu să se miște. Nu o încuiaseră. Înainte ca ea să aibă timp să protesteze, el o cuprinse în brațe și o izbi cu spatele de cel mai apropiat raft, cuprinzându-i acel oooffff cu gura. Undeva, în mintea ei, Georgie realiză că Wylde o săruta doar pentru a distrage atenția de la adevăratul lor scop în bibliotecă, însă buzele lui se unduiau peste ale ei, așa că abia dacă mai putea gândi. Sentimentul de teamă că ar putea fi descoperiți îi trezi și mai mult foamea, iar ea se trezi gemând cu ardoare în îmbrățișarea lui. Undeva, din apropierea ușii, auzi un râs rușinat...

– Oh, îmi pare rău, bătrâne, nu am vrut să întrerup!

Dar limba lui Wylde îi explora gura, păcătos de dulce, iar gânditul deveni prea obositor. Cu masca pe față, tot ce putea simți erau buzele lui peste ale ei, perii din barba lui mângâindu-se de obraz. Două guri devorându-se în întuneric. Trupul lui era ferm, tare, greutatea lui o ținea lipită, fără efort, de rafturi, și ea se sprijini fără rușine de el, dorindu-și mai mult. Îi atinse chipul cu mâinile, apoi alunecară pe gâtul ei și peste sâni, și Georgie își înăbuși suspinul. I se întăriseră sfârcurile, iar sânii ei păreau să se umfle în mâinile lui. Se duse mai jos, buzele lui lăsând o dâră de foc pe marginea gâtului

ei și de-a lungul claviculei, iar Georgie înclină capul, fără cuvinte, implorându-l să continue. Nu-și putea opri mâinile din a-i atinge trupul, din a trece cu nesaț peste lâna și materialul subțire al cămășii lui, apoi îi cuprinse mijlocul și își trecu mâinile pe sub haină. Degetele ei se strecuraseră apoi cu dorință pe sub haină și cămașă, iar acum îi atingea pielea fierbinte și goală a spatelui. Mușchii lui se încordară sub palma ei. El gemu din toată ființa.

– Rochia asta, femeie, Dumnezeule, eu...

Nu părea capabil să termine gândul.

Își vârî fața între sânii ei, iar Georgie simți cum i se înmoaie genunchii de îndată ce limba lui trecu peste ei, gustându-i. Ca într-un vârtej, pe mare, ea se lăsă trasă în jos, dincolo de speranță, neputincioasă în fața curentului. Din hol se auzi un zgomot puternic, de sticlă spartă, care îi trezi din reverie. Cineva scăpase ceva pe hol. Un val de aer rece își croi loc printre ei, iar Wylde se îndepărtă. Georgia trase aer în piept, recunoscătoare că biblioteca era acolo ca să-i susțină picioarele tremurânde. Buzele îi zvâcneau, sânii o dureau, iar inima îi bătea cu putere în piept. El se retrase încă un pas, așezându-și haina și îndreptând-o. Părul lui era răvășit de unde îl prinsese ea. El își drese glasul.

– Prea bine, atunci. Bravo! Ai făcut o treabă excelentă. Privi către pieptul ei care se ridica și cădea agitat și scutură din cap ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea. O diversiune excelentă, doamnă Wylde. De cea mai bună calitate. Acum, haide să plecăm de aici.

Georgie se împinse în raftul bibliotecii, ridicându-se, și încercă să pară la fel de degajată ca el în timp ce îl urma pe hol. Decantorul spart accidental în camera de jocuri atrăsese atenția tuturor. Le fusese destul de ușor să-și adune lucrurile și să dispară. Wylde chemă o trăsură, închisă și o invită să urce. Abia dacă îl putea vedea în interior. Era doar o formă pe scaunul opus, dar prezența lui masculină umplea spațiul, era imposibil de ignorat. Îi putea auzi respirația, calmă și înceată, în total control, ca și cum pasiunea dintre ei de acum câteva minute nu existase. Amintindu-și cât de nerăbdătoare îi răspunse, roși. Sărutul lui nu fusese altceva decât o parte a jocului. Nu însemna nimic pentru el. Poate că se gândise să-i ofere o porție de distracție micuței virgine inocente. Și cu toate astea, o sărutase mai mult decât fusese necesar. Bucuroasă de adăpostul întunericului, Georgie înaintă către marginea scaunului,

ridică fustele și desfăcu hârtiile. Aerul rece pe care îl simți pe picioare o făcu conștientă că se expunea singură. Aruncă hârtiile în direcția lui.

– Poftim.

El o prinse sigur de mână. Doamne, cât de multe putea să vadă în întuneric? Ea se grăbi să-și așeze fustele în jos – era aproape sigură că îl auzise chicotind. Trăsura încetini, apropiindu-se de coada de la Westons.

– Intri? întrebă ea.

– Nu, vreau să mă uit peste câștigurile noastre muncite din greu.

Ea își alungă frustrarea. Și ea merita să vadă acele hârtii. Dar cum putea să-i ceară să o ducă în camerele lui. Lipsise suficient de mult.

– Și eu vreau să știu ce e în ele.

– O să vin în vizită la tine, curând.

Ușa se deschise și vizitiul coborî scările.

Wylde îi luă mâna și îi sărută încheietura. Inima ei tresări.

– Mulțumesc pentru tot ajutorul din această seară, zise el răgușit.

– A fost plăcerea mea, zise ea.

Chiar fusese plăcerea ei, realiză ea cu amărăciune. Ilicită. Incitantă. Distractivă. Exact tipul de aventură la care visase întotdeauna. Să fie căsătorită cu Benedict Wylde se dovedea mai interesant decât își imaginase vreodată. O găsi pe mama ei lângă masa de răcoritoare de la Westons.

– Ah, iată-te, Georgiana. Te-am căutat peste tot.

Georgie bolborosi ceva despre nevoia de a-și verifica rochia. Mama ei ridică din sprâncene uitându-se la rochie, iar Georgie se pregăti pentru o nouă lecție, dar, spre amuzamentul ei, mama înclină din cap și zâmbi.

– E o rochie nouă? Trebuie să recunosc că această culoare te prinde foarte bine. Madame Cerise s-a întrecut pe sine. Dar ești un pic roșie la față. Sper că nu te-ai extenuat, nu?

Georgie nu avu încotro decât să înăbușe un icnet. Să-l sărute pe Wylde fusese cea mai dulce extenuare pe care o gustase vreodată și cea mai periculoasă. Și ar fi făcut bine să aibă grijă ca așa ceva să nu se mai repete.

Capitolul 21

În dimineața următoare, Georgie era teribil de nerăbdătoare. Refuzase să le însoțească pe mama și sora ei în Bond Street, sigură că, dacă avea să plece la cumpărături, ar fi putut să-l rateze pe Wylde. Erau parteneri în nelegiuire acum. Evenimentele de noaptea trecută își puseseră amprenta asupra relației lor. Dar, oare, își imaginase respectul pe care îl văzuse în privirea lui pentru ea? Oare deveneau prieteni? Aproape că sări de pe scaun când auzi ciocănitul de la ușa principală răsunând pe scări. Însă Josiah îi călca pragul, nu Wylde.

– Verișoară.

Georgie îi aruncă un zâmbet sec de bun venit în fața servitoarei, dar de îndată ce Tilly plecă, nu își mai ascunse dezgustul pentru el. Îl privi direct.

– Ce cauți aici, Josiah? Nu-mi pot imagina că ai impresia că ești bine-venit, mai ales după ce mi-ai făcut la Vauxhall.

El îi zâmbi la fel de fals precum zâmbise ea mai devreme. Lipsa lui de remușcare o irita teribil.

– Tilly m-a informat că mama și sora ta sunt la cumpărături. Asta e foarte bine. Pe tine voiam să te văd.

Vocea lui mieroasă se potrivea de minune cu părul lui slinos.

Georgie îl privi cu dispreț. Nu era un bărbat atrăgător, cel puțin nu fizic, iar pungile negre de sub ochi și pielea îngălbenită îl făceau să arate și mai rău. Ea se întrebă dacă băuse sau dacă frecventa numeroasele saloane de opium care colcăiau prin tot orașul. Cu siguranță, arăta ca și cum nu mai dormise de zile întregi. Se simți cuprinsă de dezgust.

– Ce vrei?

El se așeză pe scaun, zâmbindu-i atât de amenințător, încât ea simți fiori.

– Simplu spus, bani.

Ea râse, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Și crezi că o să ți-i dau eu? Ți-ai pierdut mințile? Nu ți-aș arunca nici măcar o găleată de apă dacă te-aș vedea arzând.

El zâmbi încrezut.

– Oh, dar cred că o să-mi dai, Georgie. Pentru a proteja reputația familiei tale. Pentru că, trebuie să-ți spun, sunt îndatorat până peste urechi. Mă cam înec în datorii, cum se spune. Ridică nefericit din umeri, ca și cum în toată situația nu era vina lui. Mă caută portăreii în fiecare zi – sunt niște tipi destul de neplăcuți – și nu-mi pot plăti datoriile. Dacă nu le achit repede, sunt sigur că voi fi chemat la duel sau chiar aruncat în închisoarea datornicilor. O privi cu viclenie. Și nu ne putem permite un scandal, nu putem permite ca numele familiei să fie tăvălit prin mocirlă, nu-i așa? Nu atât timp cât Juliet încă încearcă să pună mâna pe un titlu.

Georgie scrâșni din dinți și îl blestemă pentru abilitatea neobișnuită de a profita exact de lucrurile la care ea ținea cel mai mult. Privirea lui era ca un asalt și îi ridica părul pe mână. Nu semăna deloc cu senzația plăcută pe care o avea atunci când Wylde se uita la ea. Își desfăcu picioarele și se ridică.

– O să-mi scrii un cec, Georgie. Pentru cinci sute de lire. Dacă nu o faci, o să spun tuturor că te-ai măritat cu un marinar.

Georgie se ridică și ea, dar în interior fierbea. Wylde îi spusese să nu-i dea nici un șfanț vărului ei, dar ea era sigură că Josiah nu mințise în privința datoriilor lui. Poate că mergea la cacealma – în joc era și prețioasa lui reputație, care ar fi fost mânjită dacă ar fi spus lumii despre căsătoria ei – dar nu era un risc pe care și-l putea asuma, mai ales că le putea răni pe mama și pe Juliet. Josiah, cu siguranță, părea destul de disperat pentru a face întocmai cum o amenințase. Oricum avea să fie ruinat dacă nu-și plătea datoriile, așa deci ce avea de pierdut?

– Prea bine.

El ridică din sprâncene în semn de răspuns și o urmări traversând către biroul din colț. Îi tremură mâna când începu să scrie, din cauza furiei, dar reuși să semneze pentru cinci sute de lire pe numele lui. El smulse hârtia din mâna ei și o cercetă suspicios, ca și cum ea ar fi încercat cumva să-l înșele.

– E valid, zise ea cu amărăciune. Dar aceasta este ultima dată când o să-ți dau bani, Josiah.

El împături hârtia și o așeză în buzunarul de la haină, apoi făcu sarcastic o reverență.

– A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, verișoară. Știu pe unde să ies.

După ce-l văzu plecând, Georgie suspină ușurată și se prăbuși pe cel mai apropiat scaun. Trupul încă îi tremura de nervi și dezgust, atât față de vărul ei, cât și față de sine, pentru că nu fusese în stare să-l refuze. O încolțise bine de tot, și ea detesta sentimentul de a fi prostită. Suspinând, se ridică și sună după servitoarea ei.

– Tilly, poți să-mi aduci, te rog, pălăria și mănușile? O să ies.

Servitoarea încuviință reverențios din cap.

– Da, doamnă. Pieter însă nu s-a întors încă de la grajduri, dacă aveți nevoie de trăsură.

– Nu, mulțumesc. O să fac o plimbare în parc. Am nevoie de aer curat.

Georgie nu voia ca servitoarea ei să o însoțească. Odată ajunsă în Hyde Park, luă o trăsură și îl instrui pe vizitiu să pornească spre Clubul Tricorn, din St. James. Dacă Wylde nu avea de gând să vină la ea, avea ea să se ducă la el.

Benedict ridică privirea din hârtiile de pe birou, auzind ciocănitul de la ușă.

– Da, Mickey, ce este?

Fostul boxer mătăhălos apăru în pragul ușii.

– E o femeie aici pentru tine.

Ben se încruntă, deși își simți inima tresărind. Știa sigur că era Georgie. Ar fi trebuit să-și dea seama că ea nu avea să aștepte ca el să vină la ea.

– Ce fel de femeie?

– Aceeași care a fost și data trecută aici.

Ben se sprijini în scaun.

– De asta mă temeam. Adu-o sus.

Ea intră în salon ca o mică furtună, cu fustele fluturând și cu părul răvășit. Pe sub boneta care era cusută cu tot soiul de fundițe și volănașe, obrajii ei se înroșiră, iar ochii îi străluceau straniu, aproape bătăios. Fără să vrea, se gândi imediat la ce ar fi putut să facă pentru a-i vedea obrajii complet îmbujorați și se simți recunoscător că era așezat, astfel că nu se vedea umflătura din pantalonii lui.

– Doamnă Wylde, zise el. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

– Știi prea bine.

Trase de fundița care îi lega boneta și o scoase, aruncând-o pe un scaun. Probabil își lăsase haina la Mickey. Rochia ei era dintr-un material delicat, de muselină, care se lipea perfect de trupul ei, evidențiindu-i formele. Benedict se rugă să aibă putere.

– Mi-ai promis că o să-mi arăți conținutul documentelor pe care le-am furat aseară. Am așteptat toată dimineața.

Îi aruncă o privire dojenitoare; el clar nu era îmbrăcat pentru o vizită. Purta doar o cămașă albă și pantaloni și era acoperit cu halatul lui preferat, lung și roșu. El se ridică în scaun.

– De fapt, tocmai m-am întors de la o întâlnire cu Amiralul Cockburn.

Ea sări direct la subiect.

– Ministerul Marinei? De ce? Ce am furat?

Porni grăbită către birou și încercă să arunce o privire peste documentul pe care el îl studia.

– Planuri.

– Pentru ce?

El încercă să ignore fiorii pe care parfumul ei îi trezeau.

– Planuri pentru un submarin, zise el, simțindu-și gâtul uscat.

Ea miji ochii.

– Serios? Lasă-mă să văd.

Ea își puse mâinile pe birou și se aplecă pentru a se uita, oferindu-i fără să vrea o privire superbă asupra decolteului ei. Un domn și-ar fi ferit politicos privirea, dar Benedict renunțase zilele acestea să se mai comporte precum un domn. Alungă un suspin și încercă să uite de acele momente de nebunie din biblioteca lui O'Meara, când își trecuse limba peste acei sâni obraznici. Fusese atât de aproape să...

Ea întoarse hârtia ca să o cerceteze și strâmbă din nas, concentrată. Ben se sprijini în scaun, urmărind-o. După război, dezvoltase un nou soi de respect pentru plăcerile simple. Pe barcă, atunci când se întorceau din Belgia, după Waterloo, își promisese că avea să profite de orice moment de fericire posibil. Nu avea să le mai risipească. Într-un mod straniu, era felul lui de a-i omagia pe toți cei care își pierduseră viața. Le era dator să facă toate lucrurile pe care ei nu le mai puteau face. Să se bucure la maximum de viață. Să o trăiască cu adevărat. Căldura soarelui era cu mult mai dulce

acum, că fusese câștigată cu atâta sacrificiu; fusese foarte aproape de moarte. Învățase să aprecieze ploaia măruntă și gri, verdele uimitor al pășunilor, aerul mereu viu al orașului, dorința tuturor oamenilor de a-și trăi viața, entuziasmul comerțului, strigătele urgente ale vânzătorilor de pe stradă. Savura aroma cafelei dimineața, gustul de pâine proaspătă. Și savura și femeia din fața lui. Îndurase luni întregi de abstinență pe timpul războiului, milenii fără atingerea catifelată a unei femei. Rareori acceptase atențiile dubioase ale femeilor care însoțeau taberele; se temea de infecții mai mult decât își dorea momente de eliberare, așa că se mulțumea să se masturbeze și să-și imagineze orice voia. De când se întorsese în Anglia, petrecuse câteva seri în compania femeilor, însă, deși îi satisfăcuseră plăcerile fizice, nu-i atinseseră în nici un fel inima sau mintea. Dar în fața lui, în camera lui, stătea acum o femeie frumoasă, ațâțătoare.

Era primăvară, anotimpul speranței și al înnoirii, iar lumea se trezea din nou la viață. El se trezea din nou la viață, ca și cum emoțiile pe care le sugrumase în timpul războiului ieșeau la suprafață ademenite de prezența ei. Se simțea profund recunoscător. Voia să se arunce în genunchi și să mulțumească cerurilor pentru că supraviețuise. Voia să o ducă pe ea în dormitorul lui, să o arunce pe pat și să-i arate cât de minunat era să dai frâu liber poftelor, să fii sănătos și viu. Trupul lui ardea de dorință și se trezi calculând numărul de pași până la dormitor. Desfăcându-i, în gând, și scoțându-i hainele. Georgiana Caversteed Wylde însă era complet inconștientă de gândurile lui pasionale. Era mult prea absorbită de hârtiile din fața ei. Benedict înăbuși un zâmbet. Fără îndoială, ea avea să înțeleagă mai bine decât el detaliile tehnice ale planurilor. Se presupunea că ea cunoștea dedesubturile multor nave, mai ales că deținea propria ei linie de bărci. Suspină în gând și alungă durerea crescândă din măruntaie. Munca înaintea plăcerilor. Aceasta era motto-ul lui.

– Ministerul Marinei a interceptat mai multe planuri de a-l salva pe Bonaparte de pe Insula Sfânta Elena, zise el. Unele mai descreierate decât altele. Unul ar fi inclus și echipajul celebru al corabiei de pirați True Blooded Yankee, care a invadat insula din Brazilia. Cockburn crede că Bonaparte plănuiește să călătorească în Statele Unite ale Americii, unde acum trăiește fratele său, Joseph, dacă o asemenea evadare s-ar dovedi un succes.

Georgie îi aruncă o privire vrăjită, iar el își pierdu concentrarea sub apăsarea genelor ei lungi. Observă că ea avea doi mici pistrui pe vârful nasului.

– Cât de palpitant, zise ea.

Concentrează-te, Wylde, își reaminti el. Lovi cu degetele planurile din fața ei.

– Asta înseamnă că prietenul nostru O'Meara e implicat în ceva similar.

Capitolul 22

Georgie studie desenele tehnice din fața ei și scutură din cap uimită.

– Sunt incredibile.

Planurile pe care le furaseră de la O'Meara erau pentru o barcă – sau mai bine zis pentru un vas submersibil – de vreo șaizeci de metri. Cabina era împărțită în trei camere, cu o porțiune centrală pentru operare și control și două secțiuni care puteau fi umplute cu apă sau aer, ca balast pentru a se scufunda și ridica. În ciuda cunoștințelor ei vaste despre corăbii, nu văzuse niciodată așa ceva. Conceptul revoluționar o entuziasma.

– Cine a gândit aceste planuri? Și ce a zis Amiralul Cockburn când i le-ai arătat?

Wylde zâmbi observându-i bucuria.

– Nu a fost foarte încântat, pentru că a mai văzut aceste planuri și înainte. Au fost furate de la Ministerul Marinei în urmă cu aproape un an.

Georgie clipi.

– Marina caută să construiască un submarin?

– Da, asta făceau când ne războiam cu Franța. Îi făcu semn către scaunul din spatele ei și Georgie se așeză, apoi se aplecă în față, dornică să audă povestea. Cu aproape cincisprezece ani în urmă, Franța a plătit un inventator american, pe nume Robert Fulton, să dezvolte un submarin pe care să-l folosească împotriva noastră, începu el. Omul a făcut întocmai, dar nu a apucat să termine lucrarea, pentru că s-a semnat Tratatul de la Amiens din 1802, care a pus capăt războiului. Când ostilitățile au fost reluate, un an mai târziu, francezii își pierduseră interesul pentru proiect, dar Marina noastră era foarte interesată. Guvernul era înspăimântat de gândul că Napoleon ne-ar putea invada și era convins că inovațiile lui Fulton ar fi putut să-i zădărnicească planurile, așa că l-au adus în tabăra noastră.

Georgie ridică din sprâncene.

– Câtă viclenie.

– Totul e permis în dragoste și în război. Fulton s-a mutat la Londra și a semnat un contract cu prim-ministrul Pitt și cu Lordul Melville, primul lord al Marinei, cel care a atacat flote folosindu-se de bombele lui submarine. Până în octombrie 1805 reușise să distrugă cu succes chiar și o barcă cu două vele, folosindu-se de „sistemul torpilă". Wylde zâmbi ironic. Din păcate pentru Fulton, Nelson a distrus toată flota franceză la Trafalgar chiar în aceeași lună. Marina i-a spus să se oprească din lucru, crezând că amenințarea fusese eliminată. El a cerut să fie plătit complet, în pofida faptului că invenția lui nu a fost niciodată utilizată. Au urmat niște negocieri foarte păguboase, care s-au terminat cu dezmembrarea vasului și cu Fulton întorcându-se în țara lui, foarte nefericit, în 1806.

– Ce păcat!

– Nu e sfârșitul poveștii însă. După patru ani, când războiul cu Franța a izbucnit din nou, Marina a decis să reconsidere ideea. Cum Fulton lucra pentru americani atunci, ei au contactat o cunoștință de-ale lui care ajutase la construcția vasului original, un individ pe nume Tom Johnstone.

Georgie sări în sus pe scaun.

– E fabulos! La fel ca într-unul dintre romanele de aventură ale domnului Defoe! Cine e acest Johnstone?

– Un contrabandist și un aventurier. Dar Marina închise ochii și îl angajă să lucreze la un vas nou, după desenele originale ale lui Fulton. Făcu semn la hârtiile întinse pe birou. Aceste desene, de aici. I-au dat suficienți bani ca să înceapă și l-au lăsat să folosească șantierul naval de la Blackwall Reach, pe Tamisa.

– Eu am depozite la Blackwall! exclamă Georgie. Toate astea s-au petrecut fix sub nasul meu! A construit acest Johnstone vasul?

– Nu chiar. Din nou, războiul s-a terminat înainte ca munca să fie finalizată. Johnstone, ca și Fulton, a primit ordine să oprească tot și s-a întors la contrabandă pe coasta Kent. Asta până acum câteva luni, când Bow Street m-a trimis pe mine să investighez zvonurile că un contrabandist încerca să găsească marinari cu experiență pentru o călătorie misterioasă.

– Crezi că e Johnstone?

El își sprijini coatele pe spătarele scaunului și încuviință.

– Da. El și O'Meara sunt în cârdășie. După dispariția planurilor din Marină, suspiciunile au căzut asupra unui bărbat numit John Finlaison, care, la acel moment, era paznicul arhivelor, dar nu s-au găsit dovezi pentru a susține această teorie. Se pare că acest Finlaison este un foarte bun prieten cu O'Meara. Au corespondat intens în tot timpul în care doctorul a fost staționat pe Sfânta Elena.

– Ah! Deci, O'Meara a făcut rost de planuri și l-a contactat pe Johnstone să îi construiască noul submarin?

– În mod clar.

Georgie înclină capul, privind hârtiile și se încruntă.

– Da, dar aceste planuri sunt foarte complexe, chiar și pentru cineva cu experiență în construirea corăbiilor. Ar fi nevoie de luni bune pentru a construi așa ceva. Ai suficient timp pentru a găsi suspectul.

Wylde scutură din cap.

– Ah, dar vezi, aici e buba, cum ar spune Shakespeare. Johnstone nu trebuie să construiască un vas nou. Trebuie doar să-l termine pe cel pe care l-a început cu câțiva ani în urmă.

Georgie clipi.

– Ce?

– Marina nu a distrus al doilea model al lui Johnstone. L-au pus la păstrare într-unul dintre docurile uscate din depozitele armatei și apoi... l-au pierdut.

– Pierdut? Cum să pierzi un submarin?

El chicoti.

– Cred că modul în care Amiralul Cockburn s-a exprimat a fost: „este dispărut temporar", dar este același lucru. Când planurile au fost furate, au trimis pe cineva să-l verifice, dar nu mai era unde se presupunea că este.

Georgie inspiră încet.

– Tu crezi că Johnstone și O'Meara l-au furat, nu?

– Da, asta e presupunerea mea.

Ea se așeză înapoi în scaun, iar fustele îi foșniră.

– Incredibil!

Surâsul lui diavolesc îi evidenția gropițele din obraji.

– Nu-i așa?

Pentru câteva momente rămaseră în tăcere, gândindu-se la situația cu totul neobișnuită, apoi Georgie zise:

– E destul de ironic, nu crezi, că cineva plănuiește să salveze un împărat francez cu un submarin britanic creat de un american?

El ridică plictisit din umeri.

– Așa e războiul. Nimic nu are sens. Lucrurile se întorc întotdeauna să te înjunghie pe la spate.

Ea zâmbi cinică.

– Deci, ce e de făcut? Presupun că Bow Street vrea să te asiguri că nu va avea loc nici o tentativă de salvare.

El încuviință.

– Într-adevăr. Din nefericire, Johnstone, contrabandist fiind, este expert în a se feri de autorități. L-am tot căutat, luni bune, fără succes. Așa am ajuns în Newgate.

Ea îi zâmbi ademenitor.

– Lui trebuie să-i mulțumim, atunci, pentru întâlnirea noastră?

El surâse.

– Presupun că da. O să-i mulțumesc dacă ne întâlnim vreodată. Bow Street a pus oameni pe urmele lui O'Meara acum, dar cred că va fi foarte precaut să nu ne conducă la Johnstone. Expiră încet, iar Georgie abia dacă se abținu să nu se aplece și să-i sărute fruntea pentru a-i alunga încruntarea. Arăta adorabil când era frustrat. Trebuie să găsim submarinul și să ne asigurăm că nu pleacă nicăieri, zise el. Dar nici Bow Street și nici Marina nu au suficienți oameni pentru a căuta în miile de depozite – asta dacă o fi depozitat aici, în Londra. Părul îi veni în față în timp ce trecu cu mâna peste el. De unde am începe?

Întrebarea era retorică, dar Georgie îi răspunse oricum.

– Trebuie să reduci aria căutării. Te-ai gândit că aceste planuri s-ar putea să fie cheia în a-l găsi?

– Cum?

– Păi, de exemplu, este foarte puțin probabil ca submarinul să fi fost mutat foarte departe de locația lui originală. Blackwall e un loc aglomerat – corăbiile descarcă mărfuri la orice oră din zi și din noapte. Un asemenea vas, atât de neobișnuit, ar fi fost extrem de suspect, ceea ce înseamnă că au avut foarte puțin timp la îndemână pentru a-l face invizibil. În plus, trebuie să fie construit undeva în apropiere de râu, pentru că vor avea nevoie să-l testeze, așa că asta mai restrânge căutarea.

El își așeză cotul pe birou, copiindu-i poziția.

– Asta are sens, Căpitane Caversteed – buzele lui zvâcniră pronunțând acea poreclă menită să o tachineze – dar și așa, chiar dacă e undeva în apropiere de Blackwall, tot sunt sute de depozite de explorat.

Georgie trase hârtia înapoi în fața ei și făcu semn către desen.

– Johnstone nu poate construi așa ceva singur. Uită-te cât e de complicat. E nevoie de o întreagă echipă de oameni pentru a face ceva simplu ca o barcă cu vâsle. Ai nevoie de tâmplari și zidari, calfe pentru a ridica îmbinările, experți în funii, maiștri pentru vergi și vele, meșteri de ancorare și fierari pentru a asigura toate lanțurile și armăturile de alamă. Și toate acestea până să ajungi la părțile mai puțin obișnuite, cele personalizate. Făcu semn cu degetul către porțiunea care detalia mai multe hublouri ce păreau a fi foarte complicate, țevi și tot soiul de instrumente mecanice. Pentru astea este nevoie de multe manometre și supape.

Ridică privirea și se înroși, conștientizând că Wylde o urmărise destul de amuzat. Era același tip de privire pe care ea își imagina că îl aveau vizitatorii la Zoo atunci când întâlneau o creatură nouă, care îi lăsa cu gura căscată.

„Oh, minunat!“ Se presupunea că tinerele domnișoare trebuiau să fie înnebunite după ultimele rochii la modă din *Journal de Desmoiselles*, nu să arate un interes exacerbat pentru desen tehnic. Păi, nu avea de gând să-și ascundă curiozitatea. Wylde trebuia să o accepte așa cum era. Își drese glasul.

– Îi cunosc pe mulți dintre negustorii care se ocupă de aprovizionarea șantierelor de construcție navală și pot să-ți spun că sunt foarte puțini care chiar știu și pot să confecționeze asemenea piese.

Zâmbetul lui o făcu să simtă fluturi în stomac.

– Cred că ești pe o pistă bună, doamnă Wylde. Continuă.

Ea încercă să ignore sentimentul pe care i-l trezea privirea lui admirativă; era ca și cum se scălda în strălucirea călduroasă a aprobării lui. Era un lucru foarte rar să descopere un bărbat care nu era uimit sau dezgustat de cunoștințele ei.

– Bărbatul care face piesele pentru corăbiile mele ar fi unul dintre acești experți, zise ea. Numele lui este domnul Harrison. Poate că îți poate oferi mai multe idei. Poate că a și făcut piese pentru acest submarin sau poate că știe să-ți spună dacă a auzit de cineva care s-ar fi ocupat de așa ceva.

– Asta e o idee foarte bună.

Wylde trânti palmele peste genunchi și se ridică, aparent decisese că era timpul ca ea să plece.

Georgie făcu același lucru, înăbușindu-și sentimentul de ciudă. Îi făcuse plăcere discuția lor. El trecu pe lângă birou, îi ridică boneta și i-o înmână.

– Cum tu îl știi pe acest om și unde lucrează, asta te face persoana perfectă care să mă însoțească și să-mi facă cunoștință. Mâine, să zicem, la zece dimineața?

Ea făcu o pauză, oprindu-se din legatul funditei de la bonetă și încercă să nu pară prea entuziasmată.

– Vrei să te ajut să continui cu cazul?

El își puse mâinile în șolduri, într-o postură ușor războinică.

– Da, ce-i cu asta? Soarta sau norocul, ori numește-l cum vrei – poate vreo putere superioară care are chef de glume –, te-a aruncat pe tine, cineva cu un bagaj excepțional de cunoștințe despre lucruri legate de mare și navigare, într-o investigație în care e nevoie chiar de aceste abilități. Cine sunt eu să refuz un asemenea ajutor, hmm? Ea rămase perplexă. Să nu crezi că vei primi jumătate din banii de pe recompensă dacă-l prindem pe Johnstone, o avertiză el. Acesta este cazul meu încă. Tu doar mă ajuți.

– Nici nu mă gândeam la așa ceva, protestă sincer Georgie.

– Foarte bine. Tu ai suficienți bani de una singură.

Ea se feri să izbucnească în râs. Nimeni nu-i tratase averea cu atâta frivolitate, ca și cum nu ar fi însemnat nimic. El o privi din cap până în picioare.

– Nu am crezut niciodată că o să devii utilă, doamnă Wylde. O prezență decorativă frumoasă, da. Iritantă? Fără îndoială. Dar folositoare? Niciodată.

Georgie deschise gura pentru a-l certa, dar el așeză arătătorul peste buzele ei, și ea suspină uimită. Stomacul îi tremura ca și cum ar fi sărit cu calul peste o groapă din drum sau peste un gard. Căldura pielii lui îi trimitea furnicături în buze.

– Poate, dacă avem succes, o să renunț la Bow Street și o să ne facem noi o agenție rivală: Wylde și Wylde, investigatori independenți. Nici o slujbă nu e mică. Nici o recompensă, prea mare.

Glumea, bineînțeles.

Ideea că ei puteau să rămână atât de apropiați după terminarea sezonului era imposibilă. Dar zâmbetul lui avea un efect straniu asupra trupului ei. El ridică degetul și îi atinse cu delicatețe vârful nasului, iar Georgie râse pentru a-și ascunde nedumerirea. Ea sperase că el avea să o sărute.

– Crezi că poți să scapi de mama ta mâine?

– Da. Eu merg în vizită, personal, la depozitele noastre, în fiecare lună, așa că nu o să fie deloc surprinsă dacă mă duc la docuri. Va trebui să-l aduc pe Pieter cu mine, bineînțeles, dar o să te luăm pe drum.

Wylde o conduse la ușă, iar Georgie își ascunse suspinul. Ea era aici, o tânără fără însoțitoare, în camerele unui nelegiuit – un nelegiuit cu care oricum ea era legal căsătorită și pe care îl sărutase în mai multe ocazii, de mai multe ori – dar care nu părea să-și dorească o relație mai apropiată. Oare doar glumise când îi propusese să o introducă în lumea pasiunilor? Sau poate se răzgândise, după ce o sărutase și văzuse cât de dornică era? Poate că el se uita la toate femeile cu aceeași dorință arzătoare pe care ea i-o citea în ochi atunci când îl privea. Gândul o demoraliză, dar cu toate acestea, abia aștepta ziua de mâine.

Capitolul 23

Georgie își puse pe ea cea mai practică rochie pe care o avea pentru vizita de la docuri. Pieter se așeză în partea din față a trăsurii lipsite de însemne, pe care ea o cumpărase special pentru vizitele ei lunare la Blackwall, și îi oferi, pufnind nemulțumit, părerea lui clară despre ce însemna să fraternizeze cu un „individ cu reputație proastă" ca Wylde.

Wylde era gata când ei opriseră în fața Clubului Tricorn. Coborî grăbit scările, sări în trăsură înainte ca Pieter să apuce să se dea jos și se așeză pe scaunul jerpelit din fața lui Georgie.

– Bună dimineața, Georgie, fată!

Ea abia dacă se abținu să-l strige: „Benny, băiete!" drept răspuns, dar preferă, în cele din urmă, un ton serios.

– Bună dimineața, domnule Wylde!

El îi aruncă o ocheadă intensă, care o făcu, cumva, să se simtă ca și cum ar fi purtat ceva cu mult mai atrăgător decât o simplă rochie albastră. Sau ca și cum nu ar fi purtat nimic. Simțea furnicături prin toți porii. Nu întâlnise niciodată pe nimeni care să aibă un asemenea efect asupra ei. Era o atracție animalică, evident, acel tip de atracție descris în prozele dramatice din romanele gotice ale lui Juliet. Acel tip de atracție care făcea ca oameni cu mintea la cap să facă lucruri prostești, ca în poemele epice ale lui Simeon.

Wylde era îmbrăcat la fel de simplu, cu pantaloni din piele de bizon și cu o haină albastră – însă, în pofida hainelor, arăta la fel de fermecător. Ar fi trebuit să arate ca un negustor sau un învățător, cineva plictisitor și greu de observat, dar el părea și mai impunător fără hainele scumpe și bine croite. I se citea încrederea pe chip, o vedea clar, așa cum o făcuse la Newgate. Avea trupul atletic al unui salahor, fără grăsime, dar totuși musculos. Cu siguranță nu avea nevoie de extra-căptușeală, talc sau corsete masculine, așa cum foloseau mulți domni pentru a-și îmbunătăți aspectul. În loc

de cravată își legase un batic în jurul gâtului puternic, iar Georgie încercă să nu observe cum materialul îi aluneca pe piept. Se foi în scaun în timp ce trecură dincolo de Strand Street și apoi de Casa Somerset, locul în care Academia Regală de Arte își ținea expoziția anuală, apoi făcu semn către tubul din carton pe care el îl așezase pe scaun.

– Planurile, să înțeleg?

– Da. Harrison al tău va trebui să arunce o privire.

Traversară Fleet Street, apoi dincolo de Doctors' Commons și de-a lungul Thames Street, cu râul rămânând în dreapta. De îndată ce trecură peste London Bridge, Georgie se aplecă în față pentru a vedea una dintre priveliștile ei preferate din toată călătoria: piața de pește enormă, organizată în aer liber, din Billingsgate. Chiar și cu ferestrele închise, mirosul străpungător al locului – o combinație oribilă de gândaci și babușcă, plătică și țipari – inundă trăsura și o făcu să strâmbe din nas. Locul era mereu animat și o fascina complet. Auzi și văzu un negustor cocoțat pe un butoi, lângă grajdurile care fuseseră amenajate în jurul docului, tot reducând suma pe care o cerea, până când una dintre nevestele de pescari ridică mâna pentru a licita pentru o bucată de pește. O babornița cu păr gri se ghemuise pe un coș, fumând dintr-o pipă de lut, în timp ce o alta sorbea ceva dintr-o sticlă verde. Câteva pisici se perindau pe la picioarele lor. Zidurile puternice și liniștitoare ale Turnului Londrei își făcură apariția la orizont. Ruta era familiară pentru Georgie; ea și Pieter o făceau cel puțin o dată pe lună, dar varietatea de întâmplări și situații întâlnite pe drum nu dezamăgea niciodată. Casele începeau să pară mult mai lipite una de cealaltă, cu cât se apropiau mai mult de est. Multe dintre ele aveau și etaje superioare, cu mult mai largi decât cele de la parter. Erau atât de apropiate, încât parcă se atingeau, blocând toată lumina pe aleile înguste de dedesubt. Bisericile erau adunate la un loc cu magazinele și tavernele, iar străzile musteau de neveste de marinari și negustori, trăsuri și cai, preoți și femei ușoare.

Georgie zâmbi când trecură pe lângă un copil zdrențuit care conducea un căruț tras de un câine slăbănog. Perechea aproape că se ciocni de un servitor elegant, cu siguranță, trimis cu cine știe ce treabă, și de o spălătoreasă cu un coș de rufe așezat nesigur pe creștet. În timp ce treceau prin cartiere precum Limehouse și

Cheapside, ea se trezi simțindu-se profund recunoscătoare pentru viața ei, pentru faptul că se născuse în lumea bună și nu într-un asemenea loc. Se așteptase ca întreaga călătorie cu Wylde să fie stranie, mai ales dacă se gândea cât de mult o afecta prezența lui, dar își petrecură timpul într-o tăcere liniștitoare. Mama și Juliet simțeau întotdeauna nevoia de a umple orice minut, din orice călătorie, cu pălăvrăgeală, dar el părea mulțumit să se uite pe geam și să savureze priveliștea. Din când în când, îi mai făcea semn, arătându-i ceva – precum o femeie cu o bonetă ridicol de mare care se lupta cu forța vântului – și își zâmbeau. Tensiunea care părea să mocnească între ei nu dispăruse, dar era, cumva, ascunsă sub apăsarea unui sentiment de mulțumire. Ea simțea că deveneau prieteni și, cu toate acestea, știa atât de puține despre el.

– Spune-mi despre familia ta, zise ea brusc.

El se încordă, iar ea se blestemă, în gând, pentru că stricase atmosfera cordială, dar apoi el ridică din umeri.

– Nu sunt așa multe de spus. Părinții mei au avut o căsătorie clasică, de conveniență. Mai am un frate, John, cu optsprezece luni mai mare decât mine. La scurt timp după ce m-am născut, mama a declarat că detestă să stea la țară. S-a mutat la casa din oraș, în Londra, unde a trăit o viață complet separată de tatăl meu, până când a murit, cu câțiva ani în urmă. Eu și John am crescut pe proprietate și, cum tata nu ne-a acordat atenție până când nu am devenit suficient de mari pentru ca să jucăm cărți, am fost pasați de la o bonă la alta, de la o îngrijitoare la alta, de la un învățător la altul. El ridică privirea și, probabil, văzând sentimentul de milă de pe chipul ei, îi zâmbi liniștitor. A fost o copilărie idilică, cu adevărat. Acele bone și acei învățători erau ușor de păcălit. Eu și John ne-am petrecut timpul pierzându-ne prin câmpurile și pădurile proprietății, călărind, pescuind și înotând.

Georgie își frecă mâinile.

– E atât de diferit de experiența mea. Pare ca și cum părinții tăi nu au avut nimic în comun, ca și cum abia dacă s-au tolerat, pe când căsătoria părinților mei a fost din iubire. Mama a fost devastată când tata a murit subit.

Georgie zâmbi trist.

Se părea că ambele povești ale părinților lor puteau servi pe post de avertisment; cea a părinților ei prevestind riscul, dar și durerea

pierderii, cea a părinților lui, exemplul căsniciei fără dragoste. Benedict încuviință.

– Părinții mei nu s-au detestat, propriu-zis, doar că au avut interese foarte diferite, vieți diferite. Relația lor a început în termeni prietenoși, cel puțin până când s-a aflat de pierderile tatei la jocurile de noroc. El se întunecă la față. Eram în Portugalia când totul s-a dus naibii, iar mama a murit chiar înainte ca el să piardă casa din Londra la un joc de whist. Lucrurile s-au înrăutățit după aceea. Tata refuza să renunțe la jocurile de noroc. Când a murit, un an mai târziu, nu mai rămăsese nimic din toată averea, în afară de datoriile lui.

– De asta ai nevoie de bani? întrebă încet Georgie. Ca să îl ajuți pe fratele tău să achite datoriile tatălui vostru?

El încuviință.

– John nu ar trebui să se descurce singur cu această povară. Amândoi am crescut la Morcott Hall. Servitorii și chiriașii de acolo practic ne-au crescut, sunt familia noastră, la fel ca rudele de sânge. Trebuie să-i susținem, să ținem școala din sat deschisă pentru a permite copiilor să meargă să învețe și să devină ceva mai bun. Gândește-te cum ar fi fost dacă ți-ai fi pierdut potențialul pentru că nu ai fi fost învățată niciodată să aduni o coloană de cifre. Nu ți-ai fi descoperit abilitățile, nu ai fi ajuns așa departe în viață.

Ochii lui străluceau în timp ce vorbea, iar chipul lui emana bucurie; în mod clar era foarte pasionat de subiect.

– Unul dintre acești copii ar putea fi următorul Shakespeare sau Sir Christopher Wren. Privi pe fereastră și făcu semn către străzile înguste și aglomerate. Am văzut de aproape urmările lipsei de educație, de opțiuni, atât aici, în Londra, cât și în timpul războiului, în Franța și Spania. E oribil. Copii care sunt forțați să cerșească, să fure, să lucreze în condiții mizere, demne de milă. Fete vânzându-se pentru o bucată de pâine. Chiriașii noștri merită acea șansă. Unui nou proprietar s-ar putea să nu-i pese așa de mult.

Georgie încuviință, încântată că gândurile lui erau atât de asemănătoare cu propriile ei convingeri. Wylde era opusul vărului ei; Josiah credea ferm că aceia din clasa de mai jos trebuiau să rămână acolo, și pe deasupra să mai fie și recunoscători. Simțind nevoia de a înveseli atmosfera, ea îi aruncă o privire surâzătoare.

– Ești atât de norocos că ai avut atâtea aventuri. Și un frate. Trebuie să mărturisesc că sunt un pic invidioasă. Juliet nu a fost niciodată suficient de îndrăzneață pentru mine. Nu reușeam niciodată să o conving să urce în copaci sau să vină să mergem cu barca pe lac. Mereu e mai bine când ai companie. Să ai pe cineva căruia să-i spui: „Îți aduci aminte când noi am...", în loc de „Odată, eu..." nu crezi?

Wylde îi zâmbi prietenește, însă zâmbetul lui îi trezi fiori în interior.

– O să ai și tu într-o zi aventurile tale, doamnă Wylde, zise el. Sunt sigur de asta.

Georgie spera ca acele aventuri să-l includă și pe el. Curând, treceau dincolo de Wapping și de Docurile West India până când, în cele din urmă, ajunseră la Blackwall, unde corăbiile lui Georgie descărcau direct în depozitele Caversteed. Refluxul era mic. Mirosul de pământ reavăn al Tamisei era mai puternic aici, iar ea observă mai mulți vagabonzi – copii ai străzii murdari – cercetând malurile, cotrobăind prin noroi și pietriș în căutare de orice nimicuri pe care le-ar putea vinde. Străzile care înconjurau docurile erau locul unde se petreceau tot felul de afaceri, care nu țineau doar de industria construirii de nave, ci și de vânzarea mărfurilor care erau descărcate în fiecare zi. Era vibrant și agitat, atât de diferit de ritmul lent, elegant din Mayfair. Georgie simțea că își încarcă bateriile de fiecare dată când venea aici. Ceaiul și ceainăriile, tavernele, negustorii de mătase și cei de condimente concurau pentru spațiu cu experții în cabluri, veliere și cu ceasornicari. După ce trecură prin Popular Street, dincolo de Eel Pie Lane și de taverna Mayflower, Georgie lovi în acoperișul trăsurii cu încheietura, semnalându-i lui Pieter să oprească. Pe semnul care se legăna în vânt, deasupra ușii unei clădiri arcuite, scria T. Harrison, Instrumente Navale de mare Precizie.

– Am ajuns.

Pieter o ajută să coboare din trăsură, iar Georgie intră în magazin cu Wylde venind în urma ei. Iubea să vină aici. Domnul Harrison era, după umila ei părere, un geniu al tehnicii, iar interiorul magazinului reflecta haosul și sclipirea extraordinară a minții acelui om. Indiferent unde te întorceai, era ceva de care te puteai minuna. Tejghelele și rafturile erau ticsite de instrumente științifice, unele gata de vânzare, altele în diverse stadii de construcție sau

dezmembrare. Un telescop din alamă și piele cu trei tracțiuni stătea lângă un sextant de alamă și un higrometru pentru măsurarea umidității aerului și a altor gaze, în timp ce o maimuță mecanică și un flașnetar zăceau făcute bucăți, una lângă alta. Wylde suspină când se apleacă să nu dea cu capul în diverse barometre și alte instrumente care se legănau atârnate de tavanul scund. Georgie zâmbi. Arăta precum Gulliver din povestea domnului Defoe, un gigant într-un tărâm de pitici.

– E minunat, nu-i așa?

Ea înaintă către tejgheaua principală a magazinului, care aproape devenise invizibilă sub grămezile de arcuri, roți dințate, așchii de lemn și unelte asortate, și sună dintr-un clopoțel. Domnule Harrison? Privi către capătul camerei. Are o mică turnătorie în spate, îi explică ea lui Wylde. Câteodată, nu aude foarte bine din cauza zgomotului produs de burduf.

Wylde examina un mecanism complicat din apropierea cotului său.

– Ce e asta? Un ceas?

– E un cronometru marin. Vezi cum este zimțat, de aceea rămâne întotdeauna la nivel, chiar în cele mai tumultuoase mări. Să știi exact în ce moment al zilei te afli e de o importanță vitală în navigație. Domnul Harrison face cele mai bune cronometre din țară. Eu tocmai mi-am echipat toată flota cu ele.

El ridică din sprâncene.

– Asta sună foarte scump.

Georgie ridică din umeri.

– A fost. Dar o barcă echipată corect poate să facă diferența între viață și moarte pe mare. Nu ai citit despre Arniston, anul trecut?

– Nu cred.

– E o navă de comerț care aparținea de East Indiaman, care a naufragiat pe coasta Africii de Sud. S-au pierdut atunci peste trei sute cincizeci de vieți. A fost în toate ziarele. Căpitanul nu și-a permis cele șaizeci de guinee în plus pentru un cronometru, iar proprietarii navei nu au vrut să cumpere unul. Mai mult, l-au amenințat cu înlocuirea dacă refuza să plece fără unul. Georgie se încruntă reamintindu-și. Echipajul a fost forțat să navigheze cu instrumente mai vechi, mai puțin precise, dat fiind că vremea capricioasă nu le-a permis să se ghideze după navigația celestă pentru a-și fixa poziția.

S-au îndreptat către nord, gândindu-se că au trecut de Cape Point, dar au calculat greșit și, în loc de asta, au naufragiat pe coastă. Au murit toți, în afară de șase persoane. Ea își umezi buzele, întristată și revoltată de pierderea de vieți omenești pentru un motiv atât de stupid. Dacă proprietarii le-ar fi oferit chiar și cel mai prost cronometru de pe piață, ei nu ar fi pierdut nava și nici nu ar fi sacrificat bărbații, femeile și copiii pentru o economisire de moment.

Se foi inconfortabil sub privirea apăsătoare a lui Wylde, deodată foarte conștientă că el o urmărea. Avea obiceiul de a deveni un pic cam pasională în argumentele ei. Mama îi spunea des să nu mai vorbească precum femeile de pescari de la piața Billingsgate. Dar subiectul era foarte sensibil și apropiat de sufletul ei.

– Tatăl tău a murit pe mare, nu?

– Da, dar nu din cauza lipsei vreunui instrument. Cu toate acestea, corăbiile Caversteed sunt foarte bine echipate. Dacă pot să previn ca măcar o familie să treacă printr-o pierdere similară, atunci sunt bani folosiți bine.

– Ești o femeie extraordinară, doamnă Wylde, zise el încet.

Georgie se simți cuprinsă de un val de plăcere, care o făcu să roșească atunci când îi auzi cuvintele sincere. Doar Pieter, marinar și el, aprecia lucrurile pe care ea le făcea pentru muncitorii ei. Poate că, fiind soldat, Wylde putea să evalueze cât de important era să ai echipamentul bun și cum el putea salva vieți. Se întoarse, rușinată.

– Da, bine, poate că ai putea să-i sugerezi prietenului tău, Amiralul Cockburn, să echipeze toate navele din Marina Regală cu cronometre. În momentul de față, nu fac asta, ca să știi.

Domnul Harrison își făcu apariția, iar ea se simți salvată de propria stângăcie în a accepta un compliment. Bătrânul venea din camera din spatele magazinului, purtând șorțul lui zdrențuit din piele legat peste o cămașă și o haină ponosită. Purta ochelari și avea părul alb și ciufulit. Zâmbi încântat.

– Domnișoară Caversteed! Ce plăcere să vă văd din nou. Și cine sunteți dumneavoastră? Cum merg cronometrele?

Georgie îi zâmbi și ea.

– Bună ziua, domnule. Sunt foarte bine. Iar instrumentele sunt minunat de precise, așa cum mă așteptam. Am primit un raport de la căpitanul vasului Juliana, cu o săptămână în urmă, spunând că a ajuns la Constantinopol cu două zile mai devreme decât se aștepta.

– Minunat! Deci, ce vă aduce astăzi aici?

Privi cu curiozitate către Wylde.

– Permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Benedict Wylde, o cunoștință de-a mea.

Harrison încuviință.

– Bună dimineața, domnule. Sunteți marinar, nu?

– Mă tem că nu. Sunt fost ofițer în regimentul Rifles, de fapt. În prezent lucrez pentru Bow Street. Scoase planurile din tubul de carton și i le înmână bărbatului mai în vârstă. Speram să mă puteți ajuta cu acestea.

Harrison trecu cu mâna peste suprafața tejghelei, îndepărtând din lucruri pentru a face loc, și desfăcu hârtiile. Ridică din sprâncenele albe și stufoase, cercetându-le.

– Măi, măi, ce avem aici?

– Sunt planuri pentru o navă submersibilă, interveni Georgie.

Umărul lui Wylde îl atinse pe al ei când el înaintă către tejghea, iar ea tremură.

– Domnule Harrison, recunoașteți nava? Sau vreo parte din ea?

Bărbatul se apleca mai tare.

– Extraordinar, murmură el.

Georgie zâmbi văzându-i reacția de uimire, aceeași pe care o trăise și ea, în ziua precedentă. Făcu cu degetul către instrumentele mecanice ale submarinului.

– Aceste piese vă sunt familiare? V-a cerut cineva să faceți vreuna dintre ele?

Fața ridată a lui Harrison se întunecă și căzu pe gânduri.

– Acum, dacă mă gândesc bine, da. Da. Făcu semn către o porțiune mai mare, din apropiere. Am făcut acea serie de robinete și gabarite pentru un domn, cu o lună sau două în urmă.

Georgie privi către Wylde cu entuziasm, dar Harrison continuă.

– Am crezut atunci că era un comision destul de neobișnuit, dar mi-a spus că este pentru un proiect secret al Marinei. Un soi de instrument de măsurare a vremii. Era pentru un submarin însă, nu? Chicoti încântat. Cât de interesant.

Wylde se aplecă în față.

– Se întâmplă să vă amintiți numele persoanei care a cerut lucrarea?

Harrison își dezlipi privirea de la planuri fără mare tragere de inimă.

– Pot să caut. Ar trebui să am mențiunea în registre. Se întoarse și porni către camera din spate, timp în care Georgie, sărind în sus de bucurie îl privi pe Wylde. El scutură din cap, ca și cum ar fi avertizat-o să nu-și facă speranțe.

– Ah, iată-ne. Harrison se întoarse, ținând un registru mare, din piele. A fost comandată de domnul Johnstone. Plătită cu bani.

Georgie încercă să-și ascundă privirea triumfătoare.

– Noi am fi foarte interesați să vorbim cu acest domn Johnstone. Presupun că nu a lăsat o adresă, nu?

Bătrânul trecu cu degetul peste propriul scris.

– Ba a lăsat. Am trimis un băiat să-i ducă un set suplimentar de balamale la... Miji ochii, încercând să-și deslușească propriul scris. White Lion Yard, dincolo de Ore Street, în Limehouse.

Georgie strălucea.

– Asta e de foarte mare ajutor, domnule Harrison. Mulțumim foarte mult.

Inventatorul făcu semn către hârtiile încrețite de pe tejghea.

– Cu plăcere. Presupun că nu le pot ține o zi sau două pentru a le studia mai bine, nu?

– Din păcate, nu vă pot permite această plăcere, sir, zise Wylde cu părere de rău. Marina le vrea de urgență înapoi.

– Păcat. Aș da orice pentru a-l cunoaște pe bărbatul care a gândit un asemenea vas.

– Acela ar fi americanul Robert Fulton, zise Georgie. Din păcate, e în țara lui acum.

Harrison suspină.

– Ah, asta e. Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, anunțați-mă. Întotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu răposatul vostru tată, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, și mă bucur să văd că îl urmați atât de frumos.

Georgie roși.

– Mulțumesc, domnule Harrison, asta înseamnă foarte mult pentru mine. O să mai vin pe la dumneavoastră, curând. O zi bună!

Wylde roti planurile și le așeză în tubul lor. Ieșiră înapoi în stradă. Georgie inspiră îndelung satisfăcută.

– Păi, am avut mare noroc. Nu mi-am imaginat că o să avem așa succes.

El îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Norocul începătorului.

Ea îi trase una în braț.

– Nu e frumos, domnule Wylde! Recunoașteți meritul acolo unde trebuie recunoscut!

El suspină teatral.

– Foarte bine. M-ai ajutat enorm. Mulțumesc.

Drept răspuns ea îi zâmbi veselă.

– A fost plăcerea mea. Acum, cum birourile Caversteed sunt la o aruncătură de băț, ai vrea să vezi depozitele mele?

Pieter, care ținea calul principal de căpăstru, își dădu ochii peste cap la încercarea ei nerușinată de a prelungi acea întâlnire, dar Georgie îl ignoră. Wylde îi oferi brațul lui.

– Aș fi încântat.

Ea îi aruncă o privire triumfătoare lui Pieter.

– Cred că o să mergem pe jos, Pieter, și știu că nu-ți place să ții caii pe loc. Poate îi poți duce într-o plimbare la trap până când terminăm. Nu cred că ne ia mai mult de jumătate de oră.

Pieter îi aruncă o privire încruntată lui Wylde, transmițându-i clar că trebuia să se comporte în cel mai frumos mod posibil sau va avea de suportat consecințele, și apoi urcă, fără tragere de inimă, în scaunul vizitiului.

– Cum doriți, domnișoară.

Georgie îi zâmbi lui Wylde.

– Pe aici.

De îndată ce Pieter plecă, Georgie se întoarse către Wylde.

– Deci, următoarea oprire, la Limehouse?

El râse.

– În nici un caz. Colegii mei din Bow Street, Alex și Seb, și cu mine o să ne ocupăm de aici încolo. Trebuie să înaintăm cu precauție, nu să dăm buzna acolo, întrebând lucruri și speriind oamenii.

– Eu nu aș face așa ceva.

Privirea lui sceptică o făcea să vrea să bată din picioare.

– Crede-mă, am mai fost în asemenea situații, în trecut, zise el. Trebuie să știm pentru început cu câți oameni avem de-a face. Ai spus și tu, Johnstone ar putea avea o întreagă echipă de oameni care lucrează cu el. Ar putea fi înarmați. Nu o să te pun într-un asemenea pericol, Georgie, așa că nu mai încerca să mă convingi.

Capitolul 24

Georgie închise gura, abținându-se cu greu să nu facă exact asta. Avea dreptate. El avea cu mult mai multă experiență în acest domeniu. Iar dorința lui de a o proteja era plăcută. Total greșită, dar, bineînțeles, plăcută. Ajunși la capătul străzii, priveliștea portului le apăru în față. Georgie zâmbi, observând agitația familiară, activitățile de întins, ridicat și așezat vele și de aranjat corăbii, și îl ghidă către debarcader. Aici mereu se întâmpla ceva.

Scripeți și instrumente de ridicat descărcau lăzi cu produse, iar în aer se simțea mirosul deșeurilor care pluteau în apa maronie. Ea tremură văzând cadavrul plutitor al unui șobolan umflat. Odată chiar văzuse un grup de băieței jucându-se un joc oribil cu aceste cadavre, aruncându-le unul în altul ca pe niște proiectile dezgustătoare. Era atât de nesănătos, încât nu putea să înțeleagă așa ceva. Nu era de mirare că oamenii spuneau că docurile nu erau un loc potrivit pentru o doamnă. Și cu toate acestea, tatăl ei îi permisese întotdeauna să vină aici cu el și să urmărească bărcile venind și plecând. I se părea fascinat și își imagina tot soiul de povești în mintea ei despre locurile exotice și frumoase din care veneau produsele. Domnul Wylde o luă de braț, ferind-o cu atenție din calea unor marinari și a unui vânzător de stridii care împingea o roabă. Georgie îi făcu semn către un vas de la debarcader, zâmbind cu mândrie.

– Acela este al meu.

El duse mâna la ochi pentru a se feri de lumina slabă, a soarelui și citi numele pictat.

– *Lady Alice*.

– I-am dat numele mamei mele, zâmbi cu amărăciune. Tata a fost conștient mereu că nu-i putea oferi un titlu adevărat, în ciuda averii lui. Știa că lumea bună o privea cu dispreț pentru că venea dintr-o familie de negustori. Acesta a fost singurul mod prin care a putut să-i ofere titlul de lady.

– Există o siguranță în a avea un titlu, admise el cu ușurință. Așa cum este și în a avea avere.

Ea încuviință, bucuroasă că el înțelese.

– De asta mama e atât de pornită ca sora mea să se mărite cu un nobil. Vrea ca Juliet să aibă toate avantajele pe care ea nu le-a avut niciodată. Începu pe jumătate să râdă, pe jumătate să suspine. Mă înnebunește, dar nu pot să o condamn.

Wylde făcu semn din cap către vas.

– Ce fel de vas este?

– E un bric. Sunt foarte populare în rândul piraților, pentru că ating viteze foarte mari și sunt ușor de manevrat, dar noi le folosim pe post de nave de încărcătură. Urmează să plece la Boston.

Stăteau unul lângă altul, urmărind cum bărbații încărcau ladă după ladă de portocale pe punte.

– Pentru ce sunt portocalele?

– Singurul lucru pe care Marina l-a descoperit în timp ce se lupta cu Bonaparte a fost că citricele, precum portocalele și lămâile, previn scorbutul. Marinarii noștri erau mai sănătoși decât francezii, mulțumită sucului de lămâie și fructelor. Americanii îi strigă pe marinarii noștri „Lămâioșii" acum, din această cauză. Ea ridică privirea. După ce am citit Tratatul despre scorbut al doctorului Lind, am decis să adopt această măsură de sănătate pe navele mele. Nu am mai pierdut un om din cauza scorbutului de trei ani.

– Asta sună ca o lectură foarte amuzantă înainte de culcare, o necăji el. Te felicit pentru modul în care ai grijă de echipajul tău, dar eu cred că mai degrabă aș fi citit, cu bucurie, un întreg volum din versurile domnului Pettigrew decât un tratat medical despre scorbut.

Benedict scutură din cap, nevenindu-i să creadă că femeia de lângă el avea atâta profunzime și că era atât de vibrantă și diferită de ceea ce își imaginase el despre ea. Crezuse că avea să-i demonstreze că era o prințesică trufașă, înțepată și rece, căreia nu-i păsa de nimic altceva în afară de rochiile ei și de titlul înalt al următorului ei partener de dans. Se înșelase amarnic. Era uimitoare. Avea un talent natural și surprinzător cu privire la știință și matematică. Îi admira predispoziția către afaceri, istețimea și intelectul neînfricat care îl provoca atât de mult. Aici era în elementul ei, realiză el, înconjurată de agitația și ferocitatea comerțului. Ea nu avea nevoie să lucreze. Ar fi putut să nu facă nimic și să trăiască din dobânda

averii ei, lăfăindu-se în luxul și siguranța din Grosvenor Square. În loc de asta, alesese provocarea de a conduce o afacere, de a-și arăta tăria într-o lume dominată de bărbați.

El conștientiză că o respecta mai mult acum. Nu ar fi trebuit să fie surprins. Războiul îi arătase că oamenii arareori erau cum păreau. Văzuse ditamai matahale care propovăduiau curajul înaintea unei lupte, dar care se transformau în cățeluși plângăcioși, lipsiți de bravură, lângă tunurile lor când bătălia era în toi. Văzuse și băieți sfrijiți, palizi de teamă, care își adunaseră curajul și își confruntaseră dușmanul cu o cutezanță uimitoare. Ce făceau un bărbat și o femeie atunci când erau puși la încercare arăta cu adevărat valoarea lor. El dovedise asta în timpul războiului. În ciuda temerilor apăsătoare, schiloditoare chiar, în fața ororilor și a mizeriei din nenumărate bătălii, el se transformase într-un bărbat sigur pe capacitatea lui de a face față adversităților. Georgie voia să dovedească faptul că era demnă de averea ei, de moștenirea tatălui său. Făcea o treabă admirabilă. Ea era responsabilă nu doar pentru binele familiei, ci pentru sutele de oameni care își puneau încrederea în corăbiile Caversteed, câștigându-și pâinea din comerț, și ducea povara cu o aparentă ușurință. Unde mai puneai că se simțea excitat gândindu-se la cât de capabilă era. Totul la ea – de la expresivitatea ochilor ei cenușii la modul în care buzele îi surâdeau șmecherește când considera că era ceva amuzant – îl excita. Avea nevoie de un mare grad de control doar ca să se afle în preajma ei.

Privi dincolo de râu, către malul opus, sterp, mlăștinos, cunoscut ca Isle of Dogs, într-o încercare de a ignora magnetismul pe care ea îl emana. Aerul era cețos, iar soarele abia dacă se întrezărea printre nori. Uitase cum era frigul umed al Angliei în martie. Era atât de diferit de căldura apăsătoare din Spania, de strălucirea puternică a soarelui de acolo. Îi era dor de căldură, dar cu siguranță nu de toate gloanțele care zburaseră spre el. Prefera să stea aici cu această femeie la brațul lui, fie că era frig sau nu. Creierul lui supraexcitat îi tot trimitea imagini despre cum ar fi putut să o încălzească. Foarte puține din acele imagini implicau și haine.

Ea îl bătu pe braț.

– Birourile mele sunt în acea clădire de acolo, deasupra depozitului. Haide.

El o urmă către clădirea mare din cărămidă roșie și zâmbi văzându-i entuziasmul.

– Vin aici în fiecare lună pentru a mă uita pe registre și pentru a discuta diverse lucruri cu administratorul meu de afaceri, Edmund Shaw.

– Nu-ți poate aduce el registrele ca să te uiți?

Ea îi zâmbi cu inocență și el simți furnicături în măruntaie. A naibii femeie! De ce nu era urâtă? Și plictisitoare. Și indisponibilă.

– Cred că ar putea, dar eu ador să vin aici. Mă simt mai apropiată de tatăl meu. Și, în plus, nu trebuie să mai ascund cât de bună sunt de fapt la învârtit cifrele, așa cum trebuie să fac când sunt în înalta societate. Ea scutură din cap, suspinând. Mama și Juliet nu înțeleg. Ele nu sunt deloc interesate de afaceri. Vor doar să participe la petreceri și certuri.

– Și tu ce vrei?

Ea strâmbă din nas.

– Când eram mai mică, tot ce îmi doream era să urc la bordul uneia dintre navele noastre și să călătoresc în lumea mare. Voiam să vizitez Mediterana, India, America. Tata și Pieter mă prindeau mereu când încercam să mă ascund în cală. Ea râse. Mi-am jurat că, de îndată ce aveam să fiu văduvă, aveam să plec într-un tur mare, așa cum fac bărbații. Veneția, Madrid, Viena. Se întristă. Cu toate acestea, mă îndoiesc că mama și Juliet ar putea fi convinse să părăsească Londra. Și aventurile nu sunt deloc amuzante dacă nu ai cu cine să le împarți.

Benedict se abținu să-i spună că o asemenea călătorie putea fi luna de miere cu el. Imposibil. Erau mult prea diferiți. El își petrecea timpul în locuri dubioase, printre hoți și bețivi, criminali și proxeneți. O lume cu transpirație și bere, praf și scuipat, vomă, noroi și sânge. Ea era din Grosvenor Square – locul unde argintăria strălucea, porțelanurile nu erau ciobite, covoarele nu erau zdrențuite și uzate de vreme, iar lemnul era lustruit cu ceară de albine. Nu putea să existe nici o lună de miere. După nuntă, ei aveau să meargă pe drumuri diferite. Se forță să ridice nonșalant din umeri.

– Ai putea totuși să mergi după ce ne căsătorim oficial. Ai putea să-ți găsești un companion care să te însoțească.

– *O altă femeie,* adăugă el încet.

Gândul ca s-ar putea duce cu un alt bărbat îl scotea din sărite. El voia să fie cel către care ea să se întoarcă zâmbitoare și să-i arate cine știe ce ruină. Ea încuviință, din fericire, nedeslușind nimic din gândurile lui arzătoare.

– Da, e exact ce am nevoie. Un partener de aventură. Presupun că tu ai văzut destul de multe din Europa în timpul în care ai fost în armată, nu?

Benedict ascunse o grimasă. Văzuse multe câmpuri de luptă. Turul lui în Spania cuprinsese sesiuni apăsătoare de atacuri la Ciudad Rodrigo și Badajoz, bătăliile de la Salamanca, Pamplona și Valencia. Apoi, un drum chinuitor prin Franța și Belgia, culminând cu luptele sângeroase de la Quatre Bras și Waterloo, din anul care trecuse. Poate că i-ar fi prins bine să se întoarcă și să vadă aceleași locuri neacoperite, de această dată, de cadavre de bărbați și cai, poate că ar fi trebuit să vadă cum locurile se vindecaseră. Sau poate că o asemenea incursiune i-ar fi adus prea multe amintiri dureroase înapoi. Încă avea coșmaruri, momente stranii când un sunet sau un miros anume îl întorcea în cine știe ce colț odios pe care ar fi preferat să-l uite.

Scutură din cap. Dacă avea să viziteze din nou acele locuri, avea să-și propună să înlocuiască toate amintirile urâte cu unele frumoase. Lui Georgie i-ar fi plăcut Salamanca, cu fortăreața din vârful dealului și catedrala superbă. Iar lui i-ar fi plăcut să o sărute sub razele călduroase ale soarelui, lipind-o de pereți, până când s-ar fi topit în brațele lui. Ar fi făcut dragoste cu ea lângă fereastră, în cine știe ce pensiune grandioasă. Ea ar fi putut să admire priveliștea înainte ca el să o facă să-și piardă mințile de plăcere... Își înăbuși un suspin, simțind că trupul i se încorda sub apăsarea acelor imagini. Cu coada ochiului, el îi vedea linia apetisantă a gâtului, finețea maxilarului. Șuvițele de păr care-i atârnau strălucind, făcându-l să-și dorească să-i scoată agrafele și să-i despletească părul. Simți un val de dorință și o foame cuprinzându-i membrele. Parcă nu mai avea aer. Și-o imagină cu părul desfăcut în valuri, cu trupul gol, arcuindu-se către el, își imagină sunetele pe care le-ar fi scos – suspinele respirației întretăiate, în timp ce el ar fi penetrat-o.

– Benedict?

Oare ce îl întrebase? Oh, da, despre călătoriile lui.

– Mmm, zise el răgușit. Da, am văzut mult din Franța și Spania, presupun.

Din fericire, scăpă de nevoia de a povesti mai multe, căci ea îi făcu semn paznicului de la intrarea în depozit. Bărbatul își scoase pălăria, recunoscând-o.

– Bună, George. Domnul Shaw e aici?

– Tocmai a ieșit până la Royal Ensign pentru prânz. Paznicul îi făcu semn către o casă care era situată mai la vale, pe chei. Se va întoarce repede.

Ea încuviință și intră în clădirea enormă, trăgându-l pe Benedict în urma ei.

Georgie îl urmări cercetând depozitul, simțindu-se mândră când îi observă admirația din privire. Priveliștea avea același efect și asupra ei.

– Dumnezeule, cât de bogată ești? întrebă el, uitându-se la rândurile nesfârșite de rafturi frumos aranjate.

Ea zâmbi, auzindu-l cum îi vorbește atât de simplu și direct. Nimeni nu o întrebase așa ceva în față, deși ea era sigură că toată lumea voia să știe. Era de așteptat ca Benedict să nu se învârtă în jurul cozii. Așa că hotărî să fie la fel de onestă.

– Păi, aș putea spune că sunt extrem de bogată. Dacă ar fi să fiu vulgară.

Zâmbetul lui o făcu să se topească.

– Sunt multe lucruri care pot fi vulgare.

El păși pe primul rând și se aplecă să inspecteze o ladă cu frunze de ceai, proaspăt desfăcută, iar Georgie nu se putu abține să nu-i admire coapsele ferme și posteriorul apetisant. Avea dreptate; să fii vulgar venea, cu siguranță, cu multe avantaje. Ea trase aer în piept, delectându-se cu aromele care pluteau în aer.

Capitolul 25

Depozitele miroseau întotdeauna atât de minunat, a mirodenii și parfumuri, a lemn și ceai. Arome atât de seducătoare, încât dădeau naștere la tot felul de imagini romantice, intoxicante. Ea vârî mâna într-o ladă de ceaiuri și se jucă cu frunzele negre, magice.

– Simți mirosul? E un soi de ceai special, cu parfum de ulei de bergamotă. Îl vindem în exclusivitate celor din familia Jackson din Piccadilly. Ridică mâna la nas și inspiră parfumul. Uleiul vine dintr-un fruct, portocala bergamotă, care crește în Italia.

Se simți plină de tristețe. Tatăl ei obișnuia să miroasă întotdeauna a ceaiuri și a lemn de santal. Se apropie, discret, de Benedict și îl mirosi. Emana un miros superb. De mare, de soare, de pământ. Era așa cum își imagina ea briza pe o insulă în Mediterana atunci când valurile loveau țărmul, un miros curat, masculin, de rozmarin și pin, cu o nuanță sărată de piele bronzată pe dedesubt. Ea gemu în tăcere, simțindu-și genunchii moi.

– Acest loc îmi aduce aminte de fiecare dată de un cântec, zise ea. Știi, acela care începe cu: „Zahăr și mirodenii și toate lucrurile drăguțe. Din asta sunt făcute fetele micuțe".

El încuviință.

– Îl știu. „Băieții sunt făcuți din melci și cozi de cățeluși". Nu e deloc flatant. Mai e și un al doilea vers. „Fundițe și dantele și chipuri plăcute. Din astea sunt tinerele femei făcute."

El o măsură cu privirea, iar ea își simți inima galopând.

– Aș prefera să fiu asociată cu ceva un pic mai exotic, zise Georgie. Făcu semn cu mâna către rafturile care îi înconjurau. Precum chihlimbarul și lemnul de santal, iasomia și koholul.

Mirosuri care puteau seduce și orbi simțurile. Voia să fie acel gen de femeie care avea efect asupra bărbaților, care îi făcea să amețească, genul care putea să-l facă pe un bărbat ca Wylde să-i cadă în genunchi. Mai că pufni zgomotos. Ce speranță deșartă! Își drese glasul.

– Importurile de ceai sunt printre cele mai profitabile transporturi de care mă ocup. Dăm la schimb produse britanice din lână și bumbac indian pentru ceai chinezesc, porțelanuri și mătase.

– Importați și opiu?

– Nu. Dar East India Company o face. Se încruntă. Înțeleg de la Pieter că poeții precum Byron îl folosesc pentru inspirație, dar nu pot spune că sunt convinsă. Cred că e unul dintre motivele pentru care vărul meu are atâtea datorii. L-ai încercat vreodată?

– N-am fumat niciodată, dar am primit laudanum când am fost împușcat în umăr. M-a ajutat cu durerea, dar nu și cu coșmarurile. Le-a înrăutățit de fapt, le-a făcut mai vii.

Se opri brusc, rușinat că îi arătase că era foarte uman.

– Îți aduci aminte multe lucruri neplăcute din război? întrebă precautǎ Georgie.

– Da, uneori. Da. Își drese glasul. Nu prea mă gândesc des la asta, dar, câteodată, când dorm sau sunt foarte obosit, amintirile se întorc atât de vii, încât am impresia că sunt acolo din nou. Ridică din umeri. Pot să înțeleg de ce unii bărbați ar vrea să se drogheze pentru a uita, dar nu cred că e cea mai bună cale de a te confrunta cu trecutul. O viață petrecută în amorțire nu este o viață. Mă bucur că nu-l vinzi.

– Da, păi, sunt atâtea alte încărcături profitabile, care nu pun însă în pericol sănătatea oamenilor. Georgie făcu semn către produsele de pretutindeni. Mătase. Catifea. Sticlă.

Averea ei o făcuse să aibă dintotdeauna sentimente confuze. Când își făcuse debutul, la șaisprezece ani, se trezise că era extrem de populară printre bărbați, era constant flatată – până când realizase că ei îi urmăreau doar banii. Îi fusese la fel de greu să-și facă și prietene femei. Egalele ei o detestau pentru că își permitea să-și cumpere bijuterii și haine scumpe și împrăștiau tot soiul de bârfe despre ea. Georgie petrecuse mulți ani întrebându-se dacă avea să știe vreodată că un bărbat o iubea doar pe ea. Singura modalitate prin care putea să fie sigură era să elimine averea din ecuație, ceea ce era aproape imposibil.

În momente de slăbiciune, își imagina că fuge departe și că începe o viață nouă, unde ar fi putut să fie iubită cu adevărat. Dar adevărul era că îi plăcea să fie bogată. Îi plăcea să știe că nu trebuia să se preocupe niciodată pentru lucruri simple, ca următoarea cină,

sau că își putea permite un doctor dacă mama sau sora ei se simțeau rău. Făcea donații generoase multor fundații de caritate – în mod anonim – pentru a-i sprijini și pe alții, mai puțin norocoși decât ea. Contractul pe care îl forțase pe Wylde să-l semneze la Newgate fusese cea mai bună soluție pe care o găsise pentru a se descotorosi de vânătorii de avere. Wylde îi aruncă un zâmbet, tachinând-o.

– Începe să-mi pară foarte rău că am semnat acel contract nenorocit.

Georgie clipi, uimită de modul în care el părea să-i citească gândurile și îi răspunse cu un alt zâmbet, recunoscătoare pentru candoarea lui.

– Încă te plătesc cu o mie de lire, îi reaminti ea. De fapt, dacă vei pofti în birourile mele de la etaj, domnule Wylde, îți poți primi prima parte din învoială.

Ea porni către scara spiralată, apăsător de conștientă că el era atât de aproape în spatele ei, și intră în birourile care erau rezervate doar pentru ea. Biroul acoperit de piele fină avea un sertar ascuns, unde ținea registrele ei și un teanc de bancnote. Georgie numără trei sute de lire, apoi înconjură biroul și se sprijini de margine, aplecându-se și întinzându-i banii. El scutură din cap.

– Încă nu-i merit. O plimbare prin Vauxhall și o vizită dimineața în casa ta nu e destul pentru a-i convinge pe cei din lumea bună că te curtez. Și nimeni nu ne-a văzut împreună la casa Weston. Își lipi brațele de corp, ca și cum ar fi fost un servitor care aștepta ordinele ei. Sunteți singură, doamna mea, că nu pot să fac și altceva pentru dumneavoastră? Sunt aici. Gata să execut.

Era ușor ironic, ușor batjocoritor, dar ea nu știa dacă era așa față de sine sau față de ea.

Georgie își imagină de îndată mai multe lucruri nepotrivite pe care le „putea face pentru ea". În aer se simțea o tensiune stranie. Emoția pe care o citi pe fața lui o înnebunea. El trezea sălbăticia și nesăbuința din ea. Privirea lui se opri asupra buzelor ei.

– Poate că nu pot aduce bani în această căsnicie, dar cu siguranță pot aduce experiență. O privi pătrunzător, permițându-i să vadă foamea de acolo, dorința pe care o avea față de ea. Ești sigură că nu vrei să te mai gândești la oferta mea?

Inima ei o luase la goană. Nu era nevoie să întrebe la ce ofertă se referea. Ea însăși nu reușise să se mai gândească la altceva în

ultimele zile. Să-l ia ca amant ar fi fost greșit din punct de vedere moral. Ea, practic, plătea pentru compania lui. Ceea ce ar fi însemnat că el era... ce? Un soi de concubin? Gândurile acestea o amețiseră ușor. Dar ea voia un amant, nu? Și acum era măritată legal cu acest bărbat al naibii de atrăgător, care părea foarte dornic să accepte acest rol. Nu pretindea că o iubește. Pur și simplu îi oferea darul plăcerii fizice, ca răspuns la o atracție reciprocă. Ce se putea întâmpla? Exista riscul ca ea să rămână însărcinată, dar, conform lui Tilly, erau multe modalități prin care un asemenea lucru putea fi prevenit. Georgie nu prea știa care erau, dacă era să recunoască, Tilly nu fusese deloc darnică cu detaliile, dar un bărbat atât de versat ca Wylde cu siguranță știa ce fel de măsuri puteau fi luate. Inima stătea să-i sară din piept.

– De fapt, m-am gândit serios la ce mi-ai zis zilele trecute, reuși ea să spună.

– Da? Și la ce concluzie ai ajuns?

Ea înfipse mâinile puternic în marginea biroului.

– Că ar trebui să-ți accept oferta.

El încremeni, iar ea avu impresia că citi pe chipul lui triumful. Apoi privirea lui alunecă în spatele ei, către birou, ca și cum se gândea că ar fi putut să o aibă acum, acolo. Ea își simți genunchii moi. El înaintă în mod intenționat, prinzând-o între trupul lui ferm și marginea biroului și ea înghiți în sec, aproape prăbușindu-se de dorință. Să fie curtată cu o asemenea intensitate era înspăimântător. Și minunat. Ea râse și suspină în același timp.

– Nu m-am referit...

Fără să scoată un cuvânt, el o ridică de mijloc și o așeză pe birou. Banii foșniseră când ea își lipi palmele de pieptul lui tare. Desfăcu instinctiv genunchii, iar el își făcu loc între ei. Trupul lui pulsa de dorință, iar inima lui bătea nebunește sub palma ei. Doar câteva straturi de haine îi despărțeau – pantalonii lui, fustele ei. Ea îi putea simți căldura. Privirile li se întâlniră în timp ce el apucă de cusătura fustelor ei și ajunse cu mâna pe genunchiul ei. Foșnetul de lână și bumbac era asurzitor. Brusc, nerăbdătoare, Georgie se întinse, îl prinse de gât și îi trase capul lângă al ei. Desfăcu buzele, disperată să-l guste. În același timp, auzi vocea lui Edmund Shaw care striga pe scări.

– Sunteți sus, domnișoară Caversteed? Vă cer scuze. Am fost să iau prânzul. Nu vă așteptam. Pot să vă ajut cu ceva?

Vocea bărbatului îi făcu să se despartă vinovați, iar Georgie era sigură că pe chipul ei se citea aceeași expresie de frustrare ca pe al lui Wylde. Își drese glasul și strigă.

– Nu, nu, e în regulă, Edmund. E o vizită inopinată. Tocmai i-am făcut un tur domnului Wylde. Curând vom pleca. În vocea ei nu se auzi, slavă Domnului, decât un ușor tremur.

Zâmbetul sexy al lui Wylde îi făcea pulsul să crească. El îi făcu semn să coboare înaintea lui.

– Chiar așa. Avem lucruri importante de făcut, murmură el când ea trecu pe lângă el.

Georgie abia dacă își amintea cum își luase la revedere.

Pieter o aștepta afară, cu trăsura, iar ea urcă fără a se uita prea mult la Wylde, care se așeză în fața ei. Avea un nod în stomac. Cum de era atât de îndrăzneață? Aproape că îl invitase să o aibă! Trăsura înainta, iar ea nu-și putea dezlipi privirea de la propriile mâini. Liniștea devenise apăsătoare.

– Când?

Vocea lui de bariton îi dădea fiori. Nu se putea uita la el. Fără îndoială, celelalte femei cu care avusese asemenea aranjamente știau exact cum trebuie jucat acest joc. Cu siguranță, fuseseră îndrăznețe și încrezătoare. Ei îi era greu să respire, prinsă într-un val confuz de emoții.

– O să vii la mine, la Tricorn? o întrebă el încet, aproape șoptit.

Implicațiile erau infinite. Pulsul îi crescuse și inima îi alerga. Își înăbuși un suspin.

– Ce, acum? E în mijlocul zilei! Pieter...

– Uită-te la mine, Georgie.

Tonul lui era ademenitor, ușor amuzat.

Ea făcu întocmai cum îi ceruse și rămase din nou surprinsă de cât de bine arăta. Ca un înger decăzut. Doamne, Dumnezeule, în ce naiba se băgase? Cum putea ea să facă față unui asemenea bărbat?

– Respiră.

Ea expiră încet.

– Nu te mai îngrijora. Nu e nimic greșit, crede-mă. Zâmbetul lui o răvăși. O să îți placă fiecare moment, îți promit.

Oare o persoană putea să moară de dorință?

– Poți să scapi în seara asta? întrebă el. Pot să-l trimit pe Mickey cu trăsura. Te poți strecura și întâlni cu el la colț.

– Ar trebui să particip la o serată la Evans, dar aș putea spune că mă doare capul și m-aș putea retrage mai devreme. Mama nu o să mă mai caute până dimineață dacă zic că mă duc direct la culcare..

– Perfect.

Privirea lui se opri pe chipul ei, apoi stărui asupra buzelor, ca și cum își imagina gustul lor. Georgie decise să-și încerce norocul. Se aplecă în față și bătu în tavanul trăsurii.

– Da, domnișoară? strigă Pieter.

– Am vrea să facem o oprire în drum spre casă, strigă ea înainte ca Wylde să poată vorbi. Pe Ore Street, în Limehouse.

Wylde îi aruncă o privire exasperată, iar ea ridică din sprâncene, brusc încrezătoare.

– Avem nevoie de ceva care să ne distragă atenția pentru următoarele ore, nu crezi? șopti ea.

El suspină fără tragere de inimă.

– Oh, prea bine. O să ai aventura pe care ți-o dorești, dar te avertizez, dacă simt și cel mai mic semn de pericol, plecăm imediat, înțelegi?

Ea îi aruncă o privire încântată. Pieter îi lăsă la colț pe Ore Street, iar ei intrară în cafeneaua boltită care era situată față în față cu intrarea de la White Lion Yard. Georgie cercetă împrejurimile. Nu mai călcase niciodată într-o cafenea, iar aceasta era murdară, dar în același timp avea un farmec aparte . Mustea de clienți, de la cizmari la clerici, înșirați în jurul unor mese de lemn, discutând înflăcărați despre știrile din ziare. Simți un miros puternic de tutun, cafea, transpirație și bere caldă. Wylde o împinse într-un separeu gol și comandă două cafele de la o barmaniță foarte plictisită. Georgie privi către băutura care scotea aburi cu un amestec de uimire și dezgust.

– E neagră ca iadul, puternică precum moartea, dulce ca dragostea, așa cum spune un vechi proverb turcesc, murmură sec Wylde. Bea.

Capitolul 26

El ciocni cana lui de a ei. Ea sorbi o gură, de curiozitate, și descoperi că temerile ei erau nefondate. Cafeaua avea un gust delicios. Gemu satisfăcută, apoi roși, văzând privirea lui Wylde. Tensiunea dintre ei crescu când ea linse un strop de pe buze, în mod intenționat, provocator, și se simți mândră văzând încordarea de pe chipul lui. El o dorea. Atracția feminină pe care tocmai și-o descoperise era ca un drog. Voia să-i simtă mâinile peste tot, voia să-i guste buzele, ardea ca și cum era bolnavă. Dorința îi creștea în interior. În câteva ore, acest bărbat avea să o transforme într-o femeie. Nu avea să mai fie virgină. Abia aștepta.

– Oprește-te, murmură el.

Ea îi aruncă o privire inocentă pe sub genele bogate, simțindu-se cu mult mai îndrăzneață pentru că erau în public și știa că el nu poate reacționa, putea să-l necăjească nestingherită.

– Și, ce urmează acum?

El făcu semn din cap către clădirile de cealaltă parte a drumului.

– Acum stăm și așteptăm. Asta e partea plictisitoare a muncii sub acoperire. Nu-ți pot spune câte ore am petrecut eu, Seb și Alex, așteptând ca cineva sau altcineva să apară.

Și așteptară, mai bine de jumătate de oră. Georgie miji ochii, încercând să privească dincolo de geamul murdar, dar, de cealaltă parte, din depozit, nu se întrezărea nici o mișcare. Nu erau livrări. Nimeni nu intra sau ieșea. Ea pufni și suflă un fir de păr care îi atârna pe frunte.

– E plictisitor.

Wylde, care se servise cu unul dintre ziarele mototolite și pătate de cafea, ignorând-o, ridică ușor capul și o privi.

– Ți-am spus eu.

Suspinând, pocni din degetele lungi și îl chemă pe unul dintre băieții zdrențăroși care se adunaseră lângă foc.

– Care-i treaba, șefu'?

El făcu semn către clădire.

– Vezi clădirea aia de acolo? Du-te și bate la ușă. Dacă cineva răspunde, întreabă de domnul Keating. Nu o să fie nici un Keating acolo, așa că le zici că ai primit adresa greșită. Apoi, întoarce-te aici.

– Și mie ce-mi iese? pufni băiatul.

– Un șiling.

Băiatul își atinse fruntea.

– Bine. S-a făcut.

Ieși în stradă, iar Georgie îl privi cu respirația întretăiată, observându-l alergând peste drum, eschivându-se milimetric din calea unei trăsuri pline de butoaie. Bătu la ușa depozitului și așteptă. Nici un răspuns, apoi ridică din umeri și porni înapoi. Wylde îi aruncă o monedă, iar Georgie îl privi implorator.

– În mod clar, nu e nimeni acolo. Nu putem merge să aruncăm o privire? Doar una mică?

El suspină.

– Oh, prea bine. Se întoarse către băiat din nou. Cum te cheamă?

– Mouse, șefu'.

– Bine, Mouse. Mai primești un șiling, dacă stai de pază și începi să fluieri în caz că se apropie cineva.

– S-a făcut. Băiatul încuviință nerăbdător. Știu să fluier foarte bine.

Wylde trecu pe lângă ușa principală a depozitului și o coti apoi pe o alee îngustă care separa clădirea de cartierul murdar. Un rând de trepte duceau direct către râu la capătul îndepărtat, iar Georgie își duse mâna la nas pentru a acoperi putoarea care venea de la grămezile de gunoi adunate între materialele ruginite aruncate pretutindeni. Slavă Domnului că purta o rochie urâtă. Avea să o ardă după aceea. Wylde trase o ladă de lemn sub una dintre ferestrele murdare ale depozitului și urcă. Ea nu apucă să-i spună că nu avea să vadă nimic prin acea sticlă murdară, când el scoase un briceag și desfăcu încuietoarea de la geam cu o îndemânare care arăta clar că mai făcuse asta. Zâmbind, se întoarse și îi oferi mâna.

– Doamnele, primele.

Ea îi aruncă o privire disprețuitoare, îndoielnică.

– Vrei să mă cațăr prin fereastră?

– Asta a fost ideea ta, îți aduci aminte? Dacă vrei să te urci în trăsură, atunci...

Atât i-a fost. Georgie îl apucă de încheietură și îi permise să o tragă în sus. Suspină când el o prinse de mijloc și o ridică, așezând-o pe cadrul geamului, fără efort, apoi îi adună fustele, o întoarse, și o coborî în clădire. Wylde o urmă. Ea își scutură pânzele de păianjen de pe fuste și încercă să se obișnuiască cu întunericul. O lumină slabă, dintr-o serie de lumini murdare atârnate de tavan, pâlpâia suficient pentru a vedea liniile din fier de pe podea, așezate special pentru a lansa o navă prin ușile duble de la capătul îndepărtat, și băncile de lucru încărcate cu unelte de prelucrare a lemnului. În centrul spațiului era forma de neconfundat a navei pe care o văzuse pe hârtie. Georgie suspină uimită.

– Asta e! Nava lui Fulton. Uite. Trecu cu degetul peste marginea navei. Din exterior, cel puțin, semăna cu orice altă ambarcațiune, cu catarg din lemn și spar, cârmă și ancoră atârnând de un lanț. Mirosul familiar de lemn proaspăt tăiat și de smoală – folosită pentru a face scândurile impermeabile – îi umplu plămânii. Dornică să vadă care era stadiul lucrărilor, ea păși pe scara care era proptită pe margine și privi peste șină. Spre deosebire de o barcă obișnuită, puntea era complet închisă. Exista doar o singură intrare în fața velei principale, cu un mâner pentru a permite închiderea din interior.

– Mă duc să mă uit mai bine, șopti ea către Wylde.

El încuviință, ținându-i scara, iar ea sări pe punte și privi în interiorul bestiei. Camera de mai jos avea undeva la doi metri și era curbată pe ambele părți, ca un butoi, urmărind forma navei. În beznă, ea putu doar să întrezărească forma mai multor țevi și pârghii.

– Pare aproape gata, strigă ea, cu capul încă aplecat peste hublou.

Trupul lui Wylde îl atinse pe al ei când se ghemui lângă ea, iar ea se lovi, sărind în sus din cauza șocului. Apropierea lui o făcea să tremure, ca și cum avea șerpi în stomac.

– Văd un mâner și o manivelă pentru ancoră, zise ea, și pompa de santină. Celelalte controale trebuie să fie pentru scufundare sau aer pentru balast și plutire.

Vocea gravă a lui Wylde se auzi în spatele ei.

– Ai observat vreodată înțelesurile duble ale terminologiei maritime? Mi se pare că există un număr alarmant de pompe, mânere și șurubelnițe tari și gata să te rezolve.

Georgie se abținu să nu pufnească.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Ridică privirea și îl văzu dând cu subînțeles din sprâncene.

– Acum, serios, pompă de santină? Nici nu știu ce e aia, dar sună murdar.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Asta e atât de...

Un șuierat ascuțit o întrerupse.

– La naiba, zise Wylde. Vine cineva. Îi făcu semn către trapă. Repede. Treci în interior.

Georgie nu ezită. Cineva era deja la ușa principală, încercând să bage cheia în încuietoare. O cuprinse panica în timp ce ridică mâinile deasupra capului și sări în cabina întunecată. Căzu pe spate, în fund, exact când Wylde se strecură după ea. Îi lovi capul cu cotul în timp ce închise trapa, iar lumina și așa vagă dispăru complet. Fără să scoată un cuvânt, o împinse la pământ, așa că amândoi erau cu fața în jos, ghemuiți ca două sardine într-un borcan. Ea abia dacă îndrăznea să respire. Dincolo de bătăile nebunești ale inimii ei, auzi voce îndepărtate de bărbați și sunet de pași apropiindu-se. Oh, Dumnezeule, aveau să fie descoperiți!

Capitolul 27

Ochii ei începuseră să se acomodeze cu semiobscuritatea.

Străfulgerări de lumină pătrundeau prin crăpăturile orizontale dintre scândurile negeluite și printr-o gaură micuță aflată în partea din față a coșului de fum. Putea doar să întrezărească profilul lui Wylde, cu dungi de lumină și șocant de aproape, în timp ce el așeză un deget peste buzele ei, într-o încercare, de altfel inutilă, de a-i spune să tacă. Ea era așezată pe spate. El se ridică pe un cot și puse un picior lung peste ea, pentru ca trupul său enorm să încapă în spațiul foarte îngust. Georgie închise ochii pentru a ignora poziția indecentă în care se aflau, care îi trezea toate simțurile.

– Unde crezi că le vrea? întrebă o voce.

– Lasă-le acolo, veni răspunsul.

Un sunet puternic răsună în încăpere, semn că ceva greu fusese așezat. Pașii dispărură doar pentru a-și face apariția din nou, câteva momente mai târziu, însoțiți de aceeași serie de zăngănituri, mormăituri și bubuituri, probabil de la vreo livrare de lemn. Georgie se ruga ca, oricine era, să termine treaba repede și să plece. Era foarte cald în interiorul submarinului, ca și cum fuseseră înghițiți de flăcările unui dragon. Erau în burta lui, prinși între coastele lui curbate. Trupul lung al lui Wylde îl presa pe al ei, căldura și transpirația lui amestecându-se cu a ei. Simțea că-i bate inima până în urechi și respira în intervale rapide, scurte, simțind cum întunericul începe să o inunde. Oare Wylde închisese complet trapa? Oare nu aveau să rămână fără aer? El păru să observe panica crescândă din ea; așeză mâna cu blândețe peste pieptul ei.

– Respiră cu mine, șopti el, buzele lui atingându-i urechea. Încet. Totul este bine. Doar respiră.

Percepea căldura mâinii lui prin haine, o greutate liniștitoare. Apoi, își simți pieptul ridicându-se și coborând și începu să respire în același timp cu el. Inspiră, expiră. Mai încet. Mai calm. Panica

începea să cedeze, doar pentru a fi înlocuită de un sentiment și mai profund de conștientizare – în privința lui. Lipsa vederii îi trezise și acutizase toate celelalte simțuri. Îi putea simți textura hainelor, nasturii de la jachetă apăsând-o în lateral, fiecare parte din trupul lui puternic o atingea pe a ei. Încă avea miros de cafea și fum, dar dedesubt era mirosul lui familiar, care îi făcea inima să pocnească în piept. Ea îl privi înciudată, ca și cum situația în care se aflau era cumva vina lui. El îi aruncă o privire amuzată, ca și cum i-ar fi răspuns: „te-am avertizat eu".

Livrarea încă se derula afară. Se tot auzeau sunete înfundate de lemn trântit, de cealaltă parte a scândurilor, dar Georgie abia dacă reușea să se concentreze. Singurul lucru la care se putea gândi era apropierea lui Wylde. El se foi neliniștit, trupul lui lipindu-se mai mult de al ei, și apoi închise ochii, ca și cum prezența ei atât de aproape era dureroasă. Îl văzu înghițind în sec. Mâna lui era încă pe pieptul ei. Georgie ridică din umeri, încercând să se facă mai confortabilă, iar mișcarea neașteptată făcu ca mâna lui să alunece într-o parte. Palma lui îi cuprinse sânul, iar Georgie suspină șocată. Privirile li se întâlniră – era o tensiune erotică între ei. Ea își simți stomacul strângându-se.

– Georgie... gemu Wylde răgușit.

Îi strânse sânul pentru o secundă, înainte de a realiza ce era pe cale să facă, și ridică mâna, ca și cum atingerea ei îl arsese.

Georgie aproape că gemu de tristețe simțind că el ridicase mâna. Voia ca el să continue să o atingă. Respirația lui era mai greoaie decât în mod normal, ca și cum ar fi fost la alergat, și când se mișcă din nou, ea îi simți membrul întărit pe picior. Miji ochii, conștientizând ce se întâmpla. El o dorea! Își aplecă fruntea pe umărul ei și apoi respiră straniu, înăbușit, disperat, șoptind lângă urechea ei.

– Asta îmi faci. În fiecare minut al zilei. Mă înnebunești de dorință. El săltă capul și o privi. Doar câțiva centimetri îi mai despărțeau. Buzele ei erau atât de aproape, încât respirația lor se amesteca, iar Georgie tremură, simțind pasiunea cuprinzându-i măruntaiele. Fără să vrea, cedă impulsului de a-i atinge buzele cu degetul, urmărindu-le conturul. El încremeni și îi aruncă o privire care părea să spună „ai grijă ce faci".

– Nu putem, șopti el și înclină capul în direcția din care veneau sunetele din afara cabinei.

Dar lui Georgie nu-i păsa unde erau sau cine ar fi putut să audă. Puse mâna după gâtul lui, își săltă capul de pe scândurile de lemn și îi căută gura.

– Georgie... gemu el din nou, aproape disperat, iar ea se așteptă ca el să se ferească, însă, în loc de asta, buzele lui se uniră cu ale ei. El scoase limba pentru a o gusta și necăji, și apoi începu să o sărute cu toată pofta, iar ea se pierdu în plăcere. El avea gust de cafea și de păcat. Georgie trecu cu degetele prin părul lui și îl trase peste ea, nesătulă, dorindu-și mai mult. Slăbiciunea se transformă în foame, într-o dorință nestăvilită, într-o secundă. El duse mâna peste sânul ei, intenționat de această dată, pipăind-o și ciupind-o, iar ea se arcui, excitându-l, în timp ce mâinile ei îi alintau gâtul, umerii, orice putea atinge. Ea se frecă de el, iar el șuieră, apoi o prinse de mână și îi trase mâna, conducându-i-o peste trupul lui, peste piept și abdomen, apoi, în jos, către umflătura din pantalonii lui. Ea aproape că se retrase când realiză unde o ducea, dar curiozitatea o făcu să continue și îi permise să-i ducă mâna peste membrul lui erect. Oh, Dumnezeule!

– Da, șopti el. Dumnezeule, da. Atinge-mă.

Intrigată, ea strânse degetele și îl simți împingându-se în palma ei. El închise ochii de plăcere și ridică șoldurile, arcuindu-se în mâna ei pentru câteva momente înainte de a o prinde de încheietură și de a-i ridica mâna.

– Destul.

Se jucă cu nasul pe fața ei. O sărută în spatele urechii, iar Georgie închise ochii, permițându-și să simtă imposibilul, plăcerea interzisă a actului. Abia dacă mai putea să respire, fiecare nerv din trupul ei pulsa de nevoie, cu înflăcărare.

Oh, acesta era un joc păcătos, însă pericolul descoperirii făcea ca totul să fie mai palpitant. Voia ca mâinile lui să o cuprindă, voia gura lui păcătoasă peste buzele ei. La naiba cu zgomotul, voia să se lase dusă oriunde avea el să o ducă!

Dintr-o singură mișcare, el se rostogoli și o încălecă, sprijinindu-se pe coate, așezându-se între picioarele ei. Georgie încremeni, sigură că zgomotul mișcării lui avea să fie observat, dar hărmălaia de afară continua. Piepturile lor abia dacă se atingeau, dar de la abdomen în jos erau într-o uniune perfectă. Greutatea lui, virilitatea pe care o simțea între picioarele ei, căldura lui, o ardeau dincolo

de toate straturile de haine pe care le purta și care îi separau. Îi părea că pulsul ei se mutase între picioare, o durere dulce, brutală. Instinctul îi spunea că aici, aici, era răspunsul poftelor ei. Trupul lui era cheia. Își dorea să știe ce trebuia făcut. Se frecă de el, incapabilă să stea locului. El o sărută încet, stăruitor și dulce.

– Vrei să-ți arăt ce ai pierdut până acum?

Îi vorbea atât de încet, încât vocea lui era mai mult o vibrație decât un sunet, un secret păcătos în întuneric.

Își simți pulsul crescând și încuviință, dornică. Da! Voia. Voia cu o disperare copleșitoare. Voia mai multe sărutări, voia acele mâini minunate peste ea, făcând-o să ardă. El o privi îndelung, în întuneric, și apoi, hotărât, își frecă șoldurile de ea. Ea îi simți membrul erect și se lăsă cuprinsă de plăcere. Trase aer în piept, șocată, iar el îi zâmbi la fel de păcătos, cu acel zâmbet pe care ea îl cunoștea atât de bine.

– Șșșt! chicoti el încet. Nu vrem să ne audă.

Ca prin ceață, Georgie își aminti că afară muncitorii încă lucrau. Își mușcă buzele pentru a înăbuși pofta nebună de a geme. Wylde se frecă de ea înainte și înapoi, și iar înainte și iar înapoi, într-un ritm lent, înnebunitor, care reușea să atingă acel loc disperat dintre picioarele ei de fiecare dată. Era o tortură delicioasă. O bobiță de transpirație alunecă pe fruntea ei în timp ce trupul ei se foia și implora. Ceva creștea în ea și se frecă la rândul ei de el, în căutarea sentimentului, dar senzația era ca a unui obiect care doar atingea apa – ceva lipsea. Ea era atât de concentrată la modul și locurile în care se atinseseră, încât nici nu observă că ușa depozitului se închisese, dar Wylde încremeni și ea gemu frustrată.

– Au plecat, zise el. Ar trebui să...

– Nu! Nu-mi pasă! Benedict! Ridică șoldurile din nou, implorându-l să continue ce începuse. Arată-mi!

Pe jumătate râzând, pe jumătate gemând, el o sărută cu limba, pătrunzător, delicios de impunător, sorbind-o, iar ea se moleși complet. Apoi, mâna lui se insinuă între picioarele ei, pe sub fuste, dincolo de ciorapi, alunecând către locul moale dintre coapsele ei, iar ea desfăcu picioarele dornică, disperată după atingerea lui, acolo unde ardea. Degetele lui ajunseră în pantalonașii ei, iar ea gemu când el îi atinse clitorisul, jucându-se, făcând-o să trăiască tot soiul de senzații.

Doamne, Dumnezeule! Ea nu avea nici cea mai mică idee că putea să fie așa. Amândoi gemeau acum, respirând ca unul. Georgie se arcui când degetul lui imită gestul limbii lui, pătrunzând-o. Suspină șocată, răvășită între uimire și încântare, și își simți trupul strângându-se în jurul lui. El se jucă, în interior, afară, apăsând-o mai puternic, mai mult, mai aproape, iar ea începu să tremure, simțind plăcerea care creștea și creștea în ea până când deveni aproape insuportabilă. El părea să știe exact cum să o atingă. Ea își duse capul pe spate, își ținu respirația – și totul în interiorul ei se prăbuși. Cădea, pulsa, ardea. Se simți cuprinsă de un val de amețeală în timp ce plăcerea curgea prin toți porii ei. Apoi încremeni, o stare de glorioasă relaxare. În cele din urmă, când reuși să respire din nou, deveni conștientă de Wylde, care stătea sprijinit pe un cot, urmărind-o în întuneric cu un zâmbet satisfăcut.

– Acum știi, zise el încet. Se întinse și îi alintă obrazul rușinat. Asta chiar a fost o plăcere, doamnă Wylde.

Lui Benedict nu-i venea să creadă că îi vorbise atât de sigur pe el, mai ales că mâinile îi tremurau, iar inima stătea să-i sară din piept. Tocmai avusese cea mai intensă și erotică întâlnire din toată viața lui și nici măcar nu atinsese orgasmul. Mădularul lui era tare ca piatra în pantaloni, însă, cu toate acestea, se simțea triumfător. Cu bucurie. Privi către femeia de sub el. Ochii ei păreau gigantici în lumina palidă, părul ei era minunat de răvășit. Înghiți în sec. Mirosul ei, mirosul actului lor, umplea spațiul îngust și îi făcea membrul să pulseze și mai tare. Dorința încă ardea în sângele lui. Voia să o penetreze, acum. Fără preludiu, fără joacă. Rapid și puternic pe scândurile din lemn, pătrunzător și tare, până când ea avea să urle numele lui și apoi amândoi aveau să se trezească în gustul plăcerii și al uitării. Inspiră adânc și căută să se controleze, apoi se rostogoli de deasupra ei și încercă să se așeze mai confortabil, ca și cum asta ar fi fost posibil.

Capitolul 28

Era foarte bucuros că el fusese primul care îi oferise o părticică din gustul pasiunii. Își dorea să-i fi văzut expresia feței când atinsese orgasmul, dar, chiar și în lumina palidă, ea fusese minunată. Dulce de receptivă. Îi plăcuse la nebunie pofta ei de concentrare, dorința pură pentru a atinge plăcerea. Înclină capul, ascultând. Nu se mai auzea nimic în depozit.

Se ridică neîndemânatic în picioare, în spațiul înghesuit, atent să nu lovească vreuna dintre țevile și indicatoarele care ieșeau din pereți, apoi se ridică spre trapă. Se uită către Georgie și îi oferi mâna, zâmbind în sinea lui, gândindu-se că era târziu să se comporte ca un cavaler. Nu avusese loc nici un ritual de curtare, nici un gest romantic. Totul fusese pasional și încins și glorios. O uniune frenetică de dorință și membre în întuneric. El înghiți în sec și încercă să-și controleze pulsul. Acesta era doar începutul. Dumnezeule, câte lucruri avea să o învețe. Se întrebă dacă ea se simțea rușinată de ceea ce făcuseră sau dacă pur și simplu nu-i venea să creadă. El era destul de uimit. Ea îi acceptă ajutorul, trase aer în plămâni și se chinui să-și îndrepte hainele mototolite.

– Păi, da, asta a fost... păru să nu-și găsească cuvintele, ceea ce-i plăcu mult lui.

– Incitant? interveni el. Grozav, Benedict? Probabil, cea mai plăcută experiență pe care am avut-o?

– Ceva ce nu voi uita, zise ea, în cele din urmă.

El chicoti, observând-o cum reîncepe să devină serioasă, deși obrajii îi erau încă roșii și buzele ușor umflate de la sărutările lui.

– A fost o onoare și un privilegiu, zise el solemn.

– Nu o datorie?

Ea îl privi, iar el îi zâmbi liniștitor, hotărât să alunge sentimentul de jenă. Voia ca ea să se bucure de ceea ce făcuseră, nu să-i fie rușine.

– Niciodată. Ai așchii de lemn în păr.

Ea ridică repede mâinile pentru a le îndepărta, dar el i-o luă înainte, culegând câteva așchii din părul ei răvășit. Coborî pe scară și apoi o propti cu mâinile ca ea să coboare în siguranță. Când ea ajunse pe pământ, el o înghesui între metalul din spate și pieptul lui mare.

– Acesta a fost doar începutul, Georgie, fetițo. Una dintre multele lecții. Abia aștept să-ți arăt și restul. O eliberă și se forță să se îndepărteze. Și? Ce crezi că ar trebui să facem cu ăsta? Făcu un semn către submarin. Să-l dezmembrăm? Să-l distrugem?

– Nu e un el, bolborosi ea. E o ea. Toate navele sunt de genul feminin.

– Atunci, ce ar trebui să facem cu ea? se corectă sec Benedict.

Ea scutură din cap.

– Cu siguranță, Marina trebuie să o vrea înapoi, nu? Ar fi mare păcat să o distrugem. E o realizare incredibilă de inginerie. Bătu cu mâna în scândurile neterminate. Încă nu e gata de navigare – trebuie să fie unsă pentru a fi impermeabilă – așa că ai timp să stai la pândă și să-l prinzi pe acest Johnstone în flagrant.

Benedict cercetă rapid restul depozitului și șuieră încet, în timp ce trase un cearșaf uleios de pe un rând de butoaie din lemn dintr-un colț.

– Ce sunt acestea?

El mirosi butoaiele, confirmându-și suspiciunile.

– Praf de pușcă.

Mirosul era inconfundabil, un prieten vechi. Petrecuse ani buni cu acest miros în timpul războiului. Încă putea să-și aducă aminte gustul amar de pe vremea când desfăcea cu dinții punguțe de praf pentru a le turna pe botul puștii lui de tip Baker.

– Trebuie să fie pentru acele bombe plutitoare pe care Fulton le-a descris în planurile lui, zise Georgie.

Benedict căută în jur, până când găsi o găleată plină cu apă de râu, apoi desfăcu capacele de la fiecare butoi și turnă apă peste conținut.

– Asta le strică planul, zise el cu satisfacție. Nu e nimic mai rău decât praful de pușcă umed. Așeză înapoi prelata și îi făcu semn către fereastră. Haide, o să te ajut să ieși.

Pe drumul de întoarcere către Grosvenor Square, Georgie oscilă între uimire, rușine și nerăbdare pentru ceea ce urma să vină. Ceea

ce Benedict trezise în trupul ei, în interiorul acelui submarin, fusese o adevărată revelație. Nu-și imaginase niciodată că atingerea unui bărbat o putea afecta într-un asemenea mod. Conștientiză că era sensibilă în locuri pe care nu le observase până acum și se simțea straniu de eliberată și de descătușată. Se uită către Benedict în trăsură. El îi aruncă una dintre acele priviri întrebătoare, enigmatice, ca și cum ea ar fi avut răspunsurile la ceva ce el căuta, o ghicitoare pe care nu o putea rezolva singur. Ea își simți stomacul strângându-se. El îi spusese că era mai mult, dar oare ce altceva mai putea fi? Nu discutase niciodată lucruri intime cu mama ei, dar, locuind la țară, avea ideile de bază despre ce însemna procesul de procreare. Însă ideea că membrul unui bărbat trebuia să încapă în interiorul femeii – așa cum un armăsar făcea când poseda o iapă – era ceva inimaginabil pentru ea. În mod clar, locul în care Benedict își băgase degetele era același loc în care avea să-și bage și membrul. Dar, judecând după mărimea acestuia, pe care o simțise prin pantalonii lui, un asemenea lucru era imposibil. Georgie se înroși la față. Gândul în sine o excita și îi trezea pofte... Oare bărbatul trebuia să posede femeia pe la spate, așa cum făcea calul? Asta i se părea destul de improbabil, dar presupunea că avea să afle totul în această seară. Benedict îi promisese că avea să se simtă bine, iar ea avea încredere în el. Când opriră în fața Clubului Tricorn, el coborî și apoi se sprijini cu brațul de ușa trăsurii. Părea pus pe șotii. Îi ridică mâna, o duse la buze și îi sărută încheietura.

– Pe mai târziu, doamnă Wylde.

Capitolul 29

Georgie decisese să participe la serata Evans cu scopul clar de a pleca cât se putea de repede. Deja îi spusese mamei sale că avea impresia că o doare capul. Dar, apoi, îl văzu pe Benedict, îmbrăcat fermecător, în haine de seară, discutând cu niște prieteni în colțul opus al camerei. Se simți cuprinsă de valuri de căldură. Ce căuta aici? Se anunță numele ei, iar el ridică ochii, văzând-o. Zâmbetul lui inocent o făcea să simtă fluturi în stomac. Ce joc juca acum? Ea se prefăcu că îl ignoră și apoi așteptă neliniștită mai bine de douăzeci de minute ca el să traverseze sala și să facă o reverență în fața mamei sale. El zâmbi.

– Doamnă Caversteed.

Mama ei îi zâmbi, la rându-i, cu căldură.

– Bună seara, domnule Wylde. Îmi pare bine să vă revăd. Din păcate, mă tem că Juliet dansează cu Lord Birkenhead în prezent, dar...

– Eu speram ca domnișoara Caversteed, fiica mai mare, să mă onoreze cu un dans.

Mama îi aruncă lui Georgie o privire pe jumătate de felicitare, pe jumătate de surpriză.

– Oh, bineînțeles. Sunt sigură că ar fi încântată. Hai, fugi, draga mea.

Wylde chicoti, conducând-o către ringul de dans.

– Ce cauți aici? șopti Georgie. Nu mă așteptăm să te văd până mai târziu.

– Mă țin de învoiala mea. Mă plătești ca să te curtez în public. Așa că, iată-ne. Curtându-ne în public.

El îi aruncă o privire apreciativă, pe care oricine ar fi putut să o interpreteze, iar Georgie blestemă ziua când venise cu acea propunere stupidă.

Da, trebuiau să pregătească societatea pentru anunț, dar ea nu-și imaginase niciodată cât de greu avea să fie să se comporte ca niște

străini, sub ochii vigilenți ai nobilimii. După ce se întâmplase după-amiază, cu siguranță nu mai erau străini. Nu erau nici prieteni, iar ea nu era sigură cum să definească relația lor stranie. Erau, poate, tovarăși de conspirație?

Benedict o luă de mână, iar ea încercă să nu se gândească la ce-i făcuseră acele degete puternice, elegante, cu câteva ore în urmă. Mișcările alerte ale dansului făceau ca partea de conversație să fie dificilă, dar în timp ce se aplecau și se roteau, Georgie avu ideea înspăimântătoare că seducerea ei tocmai începuse. Toate privirile lui, atingerile, păreau special gândite să-i crească starea de tensiune. Degetele lui inofensive pe mijlocul ei, atingerea fină a coapsei lui de a ei – toate plănuite în ciuda ilustrării unei conduite de etichetă perfectă. Bărbatul acesta era o adevărată amenințare.

– Ce rochie frumoasă ai! murmură el politicos.

– Mulțumesc.

– Abia aștept să o dau jos de pe tine.

Ea se împiedică, dar el o prinse fără efort și îi corectă direcția. Bestia. Îi plăcea să o zăpăcească. Privirea lui părea să-i cerceteze cele mai întunecate colțuri ale sufletului, ca și cum putea să-i vadă toate secretele rușinoase, fierbinți, toate visele pe care le avusese cu el. Georgie își dorea să-și fi luat evantaiul cu ea. Ardea de nerăbdare. Cum putea cineva să nu vadă dorința dintre ei? Ea simțea că strălucea de dorință, că era vizibil pentru toată lumea, ca un far. Când dansul îi aduse din nou împreună, el îi șopti.

– O să trimit trăsura după tine, la miezul nopții.

Ea reuși doar să încuviințeze, redusă la tăcere de rușine și dorință. Când dansul se termină, el o conduse înapoi la mama ei, făcu o reverență și își luă la revedere de la ea.

– Vă mulțumesc, domnișoară Caversteed. Până la următorul dans.

Mama îl privi plecând și plescăi din buze.

– Domnul Wylde pare să te placă, draga mea. Sorbi din pahar. Este un diavol frumos, asta nu se poate nega, dar, conform lui Caroline Cowper, familia lui este practic ruinată. Tatăl lui i-a lăsat o tonă de datorii. E un vânător de avere, ascultă-mă pe mine. La fel ca restul. Cu toate acestea, nu ești în nici un pericol din partea lui și nici nu ai cum să fii, nu?

Mama se referea clar la căsătoria ei subită, dar fără a rosti practic cuvintele. Georgie se abținu să nu pufnească. Dacă ar fi știut ea.

Benedict Wylde era cel mai periculos bărbat pe care-l cunoscuse. Era o forță a naturii, un uragan, un taifun. Mama o privi straniu.

– Te simți bine, Georgiana?

Ea profită de ocazie.

– De fapt, nu. Mă doare teribil capul. Te superi dacă îl rog pe Pieter să mă ducă acasă? Aș vrea să mă duc la culcare.

Mama ei îi aruncă o privire miloasă și o bătu pe mână.

– Sărmana de tine. Știu exact ce înseamnă să fii victima unei migrene. Du-te, draga mea. Până la urmă, Juliet este cea care trebuie să fie văzută aici, nu tu.

Georgie suspină auzindu-și mama certând-o neintenționat.

– O să trimit trăsura înapoi pentru tine.

– Mulțumesc! Oh, ce bine! Juliet dansează cu Ponsonby. E al treilea în linia ducelui de Milford Haven, să știi.

Georgie plecă, lăsând-o pe mama ei cu ale sale.

După ce Pieter o lăsă acasă, urcă direct în camera ei, plimbându-se neliniștită dintr-o parte în alta, cu mâinile pe abdomen, încercând să-și potolească nervii. Se văzu în oglindă; arăta ca o sălbatică, cu obrajii roșii, cu ochii scânteietori și luminoși. Ce făcea? Dacă se culca cu Wylde, totul avea să se schimbe între ei. Totul avea să devină mai complicat. Gândul de a i se oferi și de a face dragoste cu el o încânta, dar și o înspăimânta. Prezența lui o lăsa fără răsuflare; îi trezea în stomac o emoție asemănătoare cu aceea a mersului pe sârmă, așa cum făcea madame Saqui la Vauxhall. Ca o teroare, ca un extaz. Georgie se încruntă. Chestiunile de suflet erau cu mult mai complexe decât înțelegerile de afaceri. Oare el avea să-și piardă interesul odată ce avea să o posede? Auzise că asta se întâmpla cu mulți bărbați. Dar toate aventurile implicau și un nivel de risc, nu? Ce s-ar fi întâmplat dacă Columb ar fi rămas în Spania sau dacă Marco Polo nu ar fi plecat din Italia, temându-se mult prea mult de necunoscut pentru a naviga? Nu era o lașă. Nu avea să dea înapoi acum. Asta avea să fie o aventură pe care o alesese pentru ea.

Mama și Juliet se întoarseră după unsprezece, dar nici una dintre ele nu veni să o verifice, iar când ea se strecură prin bucătărie și apoi afară, prin ușa din spate, casa era liniștită și tăcută. Aproape că sări în sus când dădu nas în nas cu Pieter care tocmai ieșea din grajduri.

– Și unde crezi că te duci tu, domnișoară?

Georgie duse o mână la inimă.

– Pieter! M-ai speriat de moarte!

– Parcă nu te simțeai bine, nu?

Ea se înroși la față, realizând că nu avea nici o explicație în afară de adevărul rușinos. Ridică bărbia.

– Dacă trebuie să știi, mă duc să mă întâlnesc cu Benedict Wylde.

Îl văzu pe Pieter schimonosindu-se în lumina slabă.

– Păi, măcar știu că nu fugiți să vă căsătoriți, zise el sarcastic. Pentru că deja ești căsătorită cu acel individ. Așa că, oare ce mai e de făcut?

Georgie intră în pământ de rușine, totul era mult prea umilitor. Pieter era ca un tată pentru ea. În ochii lui, ea încă era fetița inocentă și încăpățânată. Să mărturisească, cu îndrăzneală, de ce mergea să se vadă cu Benedict era mult prea mult pentru ea. Așa că ridică din umeri.

– Acel bărbat este soțul meu și m-am decis să-l vizitez.

– În miezul nopții, continuă Pieter. Brusc, aplecă fruntea și își frecă gâtul, ca și cum și el era rușinat. Ah, Georgie. Ești o femeie în toată firea acum. Știu asta. Și Dumnezeu știe că nu am putut niciodată să-ți schimb părerea despre ceva, mai ales dacă ți s-a fixat ceva în minte. Ești exact ca tatăl tău în această privință. Doar sper că știi ce faci cu el, atâta tot.

– Și eu sper la fel.

El se dădu la o parte, iar ea răsuflă ușurată.

– Trăsura ar trebui să fie la colț, zise ea încet.

Pieter încuviință.

– Doar să ai grijă să te întorci înainte să se trezească toată casa.

Georgie îl îmbrățișă, iar el o sărută pe frunte.

– Sper ca acel nenorocit să știe ce comoară are, mormăi el.

Georgie îl recunoscu repede pe Mickey în trăsura neagră care aștepta la colțul străzii. Urcă și, în starea de agitație în care era, călătoria până la St. James păru să dureze doar câteva momente. Se simțea îndrăzneață și aventuroasă. Bucuroasă că era vie. Trăsura încetini pentru a coti ușor și pentru a intra în grajdul din spate, însă pe măsură ce se apropiau de intrarea în club, ușa se deschise larg, iar un paznic aruncă o siluetă de guler în stradă. Printre strigăte și înjurături, omul era în mod clar dat afară cu forța.

– Și acolo să rămâi, strigă paznicul în urma lui. Clubul Tricorn nu-i primește pe cei care nu-și pot plăti datoriile, sir.

Omul rostise ultimul cuvânt cu dispreț vădit, transformând titlul într-o insultă.

Bărbatul se împletici pe scările principale, teribil de beat, și, spre dezgustul lui Georgie, se lovi de trăsura care staționa. Ea strigă încet, panicată, când trupul lui se izbi cu forță de panoul lateral. Bărbatul se roti, sprijinindu-se de ușa trăsurii, iar Georgie tresări când îi văzu chipul. Obrajii lui Josiah erau roșii, iar ochii turbați de furie. Preț de o clipă, el se zgâi în trăsură, iar ea se piti în scaun, lipindu-se de el, îngrozită că o recunoscuse. Începu să turuie o serie de înjurături care o șocară până și pe Georgie, apoi izbi cu palma în lemnul trăsurii și se îndepărtă. Ea răsuflă, tremurând. Doamne, Dumnezeule, Josiah arăta îngrozitor. Aproape demonic. Ea nu avusese nici cea mai mică idee că el frecventa Clubul Tricorn. Și ce Dumnezeu făcuse, de fusese dat afară atât de dizgrațios?

Paznicul spusese ceva despre faptul că nu-și plătise datoriile. O cuprinse un val de furie. Tocmai îi dăduse cinci sute de lire! Oare le cheltuise? Trăsura intră în grajd, iar acolo îl găsi pe Wylde care o aștepta, deschizând ușa. Georgie practic îi sări în brațe.

– Tocmai l-am văzut pe vărul meu!

Benedict se încruntă.

– Seb, probabil, a ajuns la capătul răbdării. Nu te-a văzut, nu?

– Nu, nu cred. El o luă de mână și o trase în interior.

– Atunci, nu te mai îngrijora. Vărul tău cel nesimțit este ultima persoană la care vreau să te gândești în această seară. Zâmbetul lui îi alungă neliniștea și îi făcu sângele să fiarbă. Singura persoană la care vreau să te gândești sunt eu. O conduse sus pe scări și în apartamentul lui; întoarse cheia în încuietoare.

Georgie privi în jur, neliniștită din nou. Asta era. Scena seducției ei. Doar că nu avea nici cea mai mică idee cum să înceapă.

– De ce nu-ți dai jos mantaua? sugeră Benedict.

Ea făcu întocmai, așezând materialul greoi peste scaun și adăugând lângă și gentuța ei. El purta doar pantaloni și o cămașă; părea confortabil și relaxat. Traversă către dulap și ridică un decantor.

– Coniac?

Ea încuviință. O gură de băutură care să o îmbărbăteze părea o idee foarte bună. Degetele lui le atinseseră pe ale ei când îi înmână

paharul, iar ea sorbi încet, căutând să-și potolească emoțiile. Dacă făceau asta, ea avea să fie soția lui cu totul. Căsătoria lor avea să fie consumată. Legal. Pentru totdeauna. Ea tresări când el se întinse și îi atinse obrazul. Coniacul sări din pahar peste încheietura ei. El zâmbi cu blândețe.

– Nu te mai gândi, Georgie, fetițo.

Îi ridică mâna și linse coniacul de pe pielea ei. Ea începu să tremure de dorință, dar, spre surprinderea ei, el se îndepărtă și deschise un sertar de la biroul lui. Scoase un teanc de bancnote și numără cincizeci de lire.

– Poftim. Ia-i! O să-ți plătesc tot înapoi, inclusiv cele cinci sute de lire de la Newgate, de îndată ce pot. Nu o să mă culc cu tine dacă iau bani de la tine.

Georgie se simți descumpănită.

– Ce? Nu! Ai nevoie de acei bani! Știu că ai.

El scutură din cap. Ea îi citi hotărârea în strălucirea din ochi și înțelese că el nu avea să accepte un „nu" drept răspuns. Lăsă banii pe birou și se apropie de ea.

– Hai să clarificăm ceva odată pentru totdeauna. O privi direct, iar ea își simți genunchii tremurând. O să mă culc cu tine pentru că ard de nerăbdare să o fac.

Georgie gemu în gând. Încă nu era convinsă, umbra unei îndoieli se cuibărise în mintea ei, nu avea încredere în motivele lui, pentru că i se părea imposibil ca asta să fie adevărat. Un bărbat ca el nu avea nici un motiv să dorească o femeie ca ea. Cu toate acestea, glasul lui răgușit părea sincer, emanând dorință. Ea se simțea ca un explorator antic, ca Marco Polo sau Vasco da Gama, așteptând să navigheze, nesigură de misterele și pericolele care urmau să vină, dar sigură că erau acolo, dincolo de orizont. În această noapte, Benedict era teritoriul ei neexplorat, iar ea abia aștepta să-i descopere secretele. Așeză paharul pe masă.

– Prea bine atunci, domnule Wylde. Arată-mi ce am pierdut în tot acest timp. Georgie își ținu respirația când el ajunse la doar câțiva centimetri de ea.

– Pentru început, ar trebui să-ți reamintesc că nu sunt precum ceilalți bărbați din lumea nobilimii, zise el.

Ea ridică din sprâncene, căci nu semăna cu nici un bărbat pe care ea îl cunoscuse vreodată. El se întinse către părul ei, găsi o agrafă și o trase.

– Ce s-a întâmplat în această după-amiază a fost pur și simplu o demonstrație. Eu nu sunt unul dintre acei iubiți care te curtează, care doar vorbesc și nu execută.

Trase de încă o agrafă, iar părul ei se desfăcu mai mult, iar mai multe șuvițe căzură pe spate. El era atât de aproape, încât ea îi simțea căldura trupului, mirosul îmbietor al pielii. Încă două agrafe și tot părul era liber. El își trecu degetele printre firele bogate, așezându-i părul pe umeri, iar ea tremură, urmărindu-l, apoi simțindu-i degetele exact în zona sânilor.

Capitolul 30

– Permite-mi să-ți arăt care este diferența dintre a face curte și viața reală.

– Nu e nevoie, zise ea gâtuit.

– Oh, dar insist. Trecu cu degetele peste brațul ei, o prinse de mână și o duse la buze. Un iubit care te curtează ți-ar săruta mâna, de exemplu. Așa. Corect și politicos.

Trecu cu un deget peste clavicula ei și apoi către mijlocul pieptului. Ea inspiră adânc, iar el se opri, ațâțând-o, exact deasupra corsetului ei.

– Un iubit care te curtează ți-ar spune că pielea ta e precum petalele, sau mătasea, sau laptele. El se juca înnebunitor înainte și înapoi cu o atingere ușoară, ca o pană. Un adevărat cavaler, probabil, ar leșina dacă și-ar imagina că face asta. Afundă degetul în dantela rochiei ei. Ți-ar spune că sânii tăi sunt ca niște afine sau ca niște cireșe, ori cine știe ce alte prostii.

Pieptul ei era tare, tânjea după atingerea lui.

– Tu nu ai spune asta?

– Nu.

Scoase degetul și îi alintă sânul cu mâna, pipăind-o de sus în jos, de jos în sus. Ea suspină când el îi prinse un sân în mâna mare și puternică. Era îmbătată de căldura lui. Apoi, i se întări sfârcul sub atingerea palmei lui. O privi în ochi.

– Ți-aș spune doar că vreau să-ți ling pielea. Să ți-o mușc. Aș recunoaște că mi-e poftă de tine. Că vreau să te gust, să te mănânc.

Georgie abia dacă mai putea să respire.

– Și așa e?

– Oh, da.

El lăsă mâna, iar ea expiră îndelung, încercând să-și regăsească echilibrul. Toate simțurile ei erau în alertă, tânjind după următoarea lui atingere.

– Un iubit care te curtează ți-ar oferi doar un pupic pe obraz. Se aplecă și făcu întocmai. Dar e cam insipid, nu crezi? Destul de neinspirat. Îi cuprinse fața și îi alintă bărbia cu degetele. Mai degrabă, te-aș săruta aici. Duse degetele peste buzele ei. Visez această gură, șopti el. E perfectă.

Printr-o atingere ușoară, el o înclină în față, iar buzele lui se contopiră cu ale ei. Ea gemu încet fără să vrea. Atât de dulce. Atât de delicios. Atât de bine. O înclină și o pătrunse mai profund, limba lui alintând-o pe a ei, iar ea închise ochii, pierzându-se în efervescența momentului. Valuri de căldură creșteau în ea, odată cu valuri de nerăbdare, iar ea îi cuprinse umerii lați cu mâinile, lipindu-se de el ca un vas de dana portului pe timp de furtună. Și ei îi era poftă de el. Voia să-l guste. Să-l simtă. El îi apucă buza de jos între dinți – un gest erotic, care o făcu să pulseze de dorință – apoi i-o eliberă și o sărută din nou, puternic și poruncitor. Când se retrase, ochii lui străluceau, iar Georgie suspină.

– Vrei un iubit care te curtează, doamnă Wylde? Sau mă vrei pe mine?

– Pe tine, șopti ea. Pe tine te vreau.

– Întoarce-te.

Ea făcu întocmai, iar el îi desfăcu repede șirul de nasturi mici de la spate. Rochia ei căzu la picioare, și el o prinse de umeri și o întoarse cu fața către el. Georgie privi vrăjită cum el îi desfăcu dantela corsetului și i-l împinse jos. Rămăsese în ciorapi, pantofi și cămășuță. O luă de mână și o conduse prin dormitorul lui, dar ea abia avu timp să observe patul gigantic și tonurile de vișiniu, căci el o sărută din nou. Se simțea amețită, sângele îi pulsa în urechi și, fără să-și dea seama, genunchii ei se izbiră de marginea patului, iar ea căzu cu spatele pe saltea. Wylde o urmă. Ea suspină surprinsă, iar el se retrase, sprijinindu-se în mâini, cu părul răvășit și buzele strălucitoare. Picioarele ei erau în afara patului. El se ridică în picioare și o privi cu o expresie înfometată.

– Vreau să te văd cu totul, Georgie. Scoate-ți cămășuța.

Tremurând, Georgie își căută curajul și apucă de tiv. O ridică, unduindu-și șoldurile, și simți aerul rece lovindu-i abdomenul și sânii. El suspină când ea trase materialul peste cap. Cămășuța se agăță de lanțul din jurul gâtului ei și, înfricoșată, ea își aminti de verighetă. Metalul se lovi de pieptul ei când ea azvârli cămașa,

și rămase doar în pantofi, ciorapi și jartiere. Se simțea cuprinsă de un val de nesiguranță. Benedict avusese nenumărate iubite, femei cu mult mai frumoase decât ea. Oare ea avea să-i fie suficientă? Oare el avea să fie dezamăgit?

– Georgie, șopti el, iar tonul lui apreciativ, privirea de dorință pură îi alungară toate temerile. Se întinse și ridică verigheta, încruntându-se. Mă bucur să văd că porți asta, zise el zâmbind. Nu ai putut să te desparți de ea?

Ea se fâstâci, realizând cât de aproape de adevăr era. El ridică lanțul peste creștetul ei, atent să nu i se încâlcească în păr. Crezu că avea să-l lase deoparte, dar în loc de asta, el rostogoli inelul între arătător și degetul mare, apoi duse metalul cald peste sânul ei. Ea suspină când îi încercui sfârcul întărit cu inelul. El îi zâmbi amuzat.

– Un iubit cumsecade nu ar face asta niciodată.

Se aplecă și duse buzele peste inel; metalul era rece, gura lui caldă, trupul ei în flăcări. Limba lui intrase prin inel, în timp ce valurile de dorință o atacau precum valurile țărmul.

– Benedict!

Ea își simți pielea caldă, apoi rece. Trecu cu degetele prin părul lui des, trăgându-l mai aproape, iar el lăsă lanțul să cadă pentru a-i suge sânul și mai mult. O linse, o supse și o mușcă. Ea miji ochii. Oh, Dumnezeule!

– Ai un gust atât de bun.

Tonul lui șoptit o excită și mai mult. Închise ochii, bucurându-se de senzație. El se mișcă, presându-și nasul și fruntea de abdomenul ei, iar ea căzu peste așternuturi. Se foi, încercând să-l conducă mai jos, să-i pună mâna între picioare, unde fusese și mai devreme. Acum, că știa ce îi poate oferi, își dorea asta cu fervoare. Voia să atingă acel vârf. Dar Benedict nu părea să se grăbească să i-l ofere. De fapt, se retrase ușor și ea gemu frustrată. Îi ridică un picior, apoi pe următorul, scoțându-i pantofii; căzură cu zgomot pe covor. Apoi, ridică mâna pe sub piciorul ei până când ajunse la fundița jartierei. Fără mare efort, o făcu să-și îndoaie genunchii și să-și depărteze picioarele pentru el. Georgie tremură și se înroși de rușine. O micuță lampă încă ardea în cameră, așa că atunci când ea îi răspunse știu că era complet expusă privirii lui. El nu putuse să o vadă în submarin; fusese acoperită de fustele ei și de întuneric. Acum, putea să vadă tot și să ceară tot. Fără modestie. Un gest de

abandon total. El era încă îmbrăcat. Brusc, simțindu-se sfioasă, ea duse mâna în jos, încercând să se acopere, dar el îi sărută pielea sensibilă a genunchiului, oprind-o.

– Nu te ascunde de mine, Georgie. Lasă-mă să te văd.

Alunecă cu mâinile mai sus, pe coapsele ei, sărutând-o și acolo. Abdomenul îi ardea de dorință, dar el pur și simplu o privi și, brusc, căldura din ochii lui începu să-i pârjolească pielea. El își umezi buzele, privind înfometat între picioarele ei.

– Asta? Asta e ceva demn de o strofă sau două. Degetele lui urcau, iar ea se luptă cu nevoia de a implora. Pot să înțeleg cum un bărbat ar fi suficient de inspirat pentru a scrie un sonet despre asta. Privirea lui era diavolească. Bineînțeles, uneori, așteptarea este cea mai bună parte. Oare tu o să fii caldă? Umedă? O penetră cu degetele, o atingere ușoară, care o chinuia agonizant de plăcut. Oh, da. Oare ce gust ai? întrebă el visător.

Ea se încruntă, încercând să deslușească ce voia să spună. Gust?

Respirația lui caldă îi încălzi pielea, înainte ca gura să se alăture degetelor. Oh, Dumnezeule! Plăcerea o lovi ca un fulger și ea aproape sări de pe pat. Era o agonie. Era sublim. El o linse profund, penetrând-o, sorbind din ea. Georgie se foi și se apăsă pe buzele lui, dar el o țintui ducând o mână peste șoldurile ei, obligând-o să accepte atenția lui glorioasă. El ridică privirea; era roșu la față.

– Zahăr și mirodenii și toate lucrurile plăcute, murmură el. Așa are gustul doamna Wylde.

Se aplecă din nou, iar ea strânse genunchii în jurul umerilor lui în timp ce limba lui se mișcă la fel de agil ca degetele lui iscusite. Căldura creștea, tensiunea se acumula, iar ea se prinse și mai tare de părul lui, încercând să-l aducă mai aproape. Da. Mai aproape. Mai mult. Și exact când credea că nu mai putea suporta, el se îndepărtă. Aproape că urlă în semn de protest. Benedict îngenunche între picioarele ei, cu pieptul umflat și cu buzele întărite de la efort.

– Nu fără mine, șopti el, scoțându-și repede cămașa. Nu și de data asta.

Își aruncă pantalonii și ea întrezări, fugitiv, trupul lui, o imensitate de piele, netedă și musculoasă. Și apoi, el era peste ea, cu totul, îi putea simți căldura. Incredibila senzație de piele peste piele.

– Trebuie să fiu înăuntrul tău.

Pieptul lui era peste pieptul ei, atingându-i sfârcurile. Coapsele lui le cuprinseră pe ale ei, erau ferme și bărbătești. Penisul lui îi atinse vaginul umed și apoi ea se frecă de el, disperată să simtă mai mult, acel mai mult pe care i-l promisese. Mai mult și mai mult, și mai mult.

– Arată-mi, zise ea cu respirația întretăiată, ridicându-se pentru un sărut.

Își simți propriul gust pe limba lui, era un parfum pământesc, care o incintă și mai mult; el se aplecă pe coate, cuprinzându-i fața cu mâinile și sărutând-o ca și cum ar fi fost ultima dată când avea șansa să facă asta. Era ca și cum tot sufletul lui îi aparținea ei. Ea se frecă de el, înnebunită de dorință. El își mișcă șoldurile și o penetră repede; ea simți o apăsare și un junghi de durere care o făcu să se încordeze, nesigură de intruziunea neobișnuită. Era mai mare decât degetele lui. O apăsă din nou, intrând mai profund, iar Georgie își ridică șoldurile pentru a-l primi cu ușurință. El se opri, pieptul i se ridica nebunește și-și lăsă fruntea peste fruntea ei.

– Încet, zise el. Nu vreau să te rănesc. Dumnezeule!

Georgie îl prinse de față și îi sărută bărbia, simțindu-se copleșită de grija pe care o avea pentru ea.

– E în regulă, șopti ea. Fă-o.

El gemu îndelung și o penetră complet, membrul lui pierzându-se în dulceața ei, încă o dată, și Georgie strigă de plăcere. Disconfortul de moment făcu loc unui sentiment uimitor de împlinire. El respiră greu și se retrase aproape complet, după care o încălecă iar, de data aceasta ajutat de umezeala corpului ei care îi răspundea, așa că o penetră iar, simțind cum corpul ei îl primește. I se încețoșă vederea.

– Atinge-mă, suspină el, iar ea realiză că brațele ei căzuseră complet în așternuturi.

Deodată, lacomă, își trecu degetele peste umerii lui, bucurându-se de mușchii lui, de conturul fin al spatelui. Era înalt și avea o constituție elegantă, cu linii lungi și fluide, iar ea putea să simtă fiorii din el, controlul pe care-l manifesta în timp ce încerca să se abțină. Ea nu voia ca el să se abțină de la nimic. Ea voia abandon. Se arcui, implorându-l să continue, iar el gemu ca un animal, scoțând sunete de extaz. Apoi începu să se miște odată cu ea. Își duse mâna sub fundul ei și îi ridică șoldurile, iar schimbarea de unghi trezi

noi valuri de plăcere. Ea își înfipse călcâiele în saltea și se întinse după el. Senzația i se păru ciudată la început, apoi își găsi ritmul și mișcările li se sincronizară. El o prinse de coapsă și îi duse piciorul peste șoldul lui, iar ea urcă mai mult, mai aproape de acel punct glorios de extaz.

– Dă-ți drumul pentru mine, Georgie, îi șopti el în ureche, iar trupul ei făcu întocmai, explodând în valuri nesfârșite de plăcere.

Ea se pierdu în acea fericire completă. El scăpă o sudalmă în timp ce trupul ei se strânse în jurul lui. O penetră o ultimă dată și se retrase, lipindu-se cu putere de abdomenul ei, strângând-o puternic în brațe, gemând incontrolabil. Se prăbuși extenuat, trupul lui greu peste al ei, iar Georgie închise ochii, bucurându-se de starea de amorțeală care îi cuprinse trupul. Deci, asta însemna „mai mult". Ea zâmbi șmecherește. Cu siguranță, meritase așteptarea.

Capitolul 31

Inima lui Benedict începu încet să-și revină după galopul incredibil prin care trecuse, mai ceva ca după o confruntare cu un batalion de dragoni francezi. Întreaga lui ființă era cuprinsă de un sentiment de mulțumire. Când își mai reveni în fire, realiză că o strivea pe Georgie sub apăsarea trupului său. Bălmăji niște scuze și se rostogoli pe o parte, eliberând-o de greutatea lui, dar întinzând o mână peste trupul ei, nedorind să întrerupă contactul cu ea. Mirosul dragostei lor îi umplu nările și se simți animalic de triumfător. Râse patetic.

– Am vrut să iau lucrurile mai încet de atât, să știi. Mai ales că e prima dată pentru tine. Dar situația a... scăpat un pic de sub control.

Își dorise să fie mai blând, să se controleze. Nu voia să o înspăimânte cu pofta sălbatică pe care o avea pentru ea. Dar atingerile ei inocente îl înfierbântaseră atât de mult, încât uitase de orice intenție de seducție domoală. Instinctul pusese stăpânire pe el. Se pierduse în minunăția ei. Ea suspină satisfăcută.

– Păi, eu am crezut că a fost perfect.

El aproape că își ieșea din piele de bucurie, dar nu se putu abține să nu o tachineze.

– Ce știi tu? Asta a fost prima și singura ta experiență. Nu ai voie să ai opinii de calitate decât după ce ai avut măcar zece încercări. E ca și cum ai mânca o bomboană de căpșune și ai declara-o drept cea mai bună din lume, când de fapt nu le-ai încercat pe cele de lămâie, de șerbet sau de vișine.

– Înțeleg ce vrei să spui, murmură ea șmecherește. Nu aș vrea să iau decizii pripite. Nu despre ceva atât de important.

– Foarte bine. Pentru că sunt multe de învățat. Asta a fost abia lecția numărul doi.

El voia să o învețe tot ce știa, tot ce credea a fi plăcut. Voia să-i arate înălțimile extazului pe care le putea simți. Dumnezeule,

avea să fie o onoare. O încântare. Brațul lui încă o cuprindea. Ea îl atingea absentă cu vârful degetelor, iar el simțea valuri de plăcere curgându-i prin vene. După câteva momente, se ridică în cot și își folosi cămașa ca să o șteargă pe burtă. Ea se încordă după atingerea lui și se înroși fermecător pe față, gât și piept. El chicoti.

– Să nu-mi spuneți, doamnă Wylde, că acum v-ați rușinat.

Îi privi chipul și o văzu încruntându-se.

– De ce te-ai... ?

– Retras? continuă el, conștientizând naivitatea ei. Pentru că nu vrem să ne trezim cu micuți Wylde în nouă luni, nu? Și asta e una dintre modalitățile prin care ne putem asigura că acest lucru nu se întâmplă.

Îi cercetă chipul, încercând să-și dea seama ce gândea, dar în afară de încruntarea care era vizibilă, expresia ei era imposibil de interpretat. Nu era sigur dacă ea se simțea ușurată sau dezamăgită că el avusese suficientă minte pentru a termina în afara ei. În mod straniu, ideea că ea i-ar fi putut purta copilul nu-l înfricoșa. Din contră, îl făcea să tânjească. Ea avea să fie o mamă excelentă, dreaptă și iubitoare. Opusul clar al mamei lui. Scutură din cap, alungând ideea ridicolă. Sexul grozav pe care-l făcuseră îi amețise gândurile. Nu exista nici un viitor pentru ei, nu unul care să includă copii. Pur și simplu aveau să se bucure unul de celălalt până la terminarea sezonului, și apoi aveau să-și vadă de drum, despărțindu-se prietenește.

El trase așternuturile peste ei și o roti în așa fel încât să stea cu spatele la el, apoi o trase aproape și o cuibări în brațele lui. Ea suspină delicat și își lipi fundul de el. Spre uimirea lui, simți cum membrul i se întărește din nou. Ea avea un efect minunat asupra lui. Dorința ei sinceră de a-i răspunde cu atâta ardoare îi oferise un sentiment imens de mulțumire. Ea avusese încredere că el o putea îndruma în prima ei incursiune în viața sexuală, iar el era bucuros că nu încălcase această încredere, rănind-o sau fiind egoist. Ea căscă somnoroasă.

– Nu pot să mai stau. Trebuie să mă întorc înainte să se trezească servitorii.

Benedict privi către ceasul de pe șemineu. Mai erau ore bune până la răsărit, și Dumnezeu știa că i-ar fi făcut plăcere să le petreacă făcând dragoste cu ea, însă ea avea dreptate. Nu avea nici un sens să riște un scandal. Tot ce făcuse până în acest moment fusese

tocmai pentru a evita un asemenea lucru. Venirea ei aici fusese riscantă, dar el nu ar fi schimbat asta pentru nimic în lume. Fără tragere de inimă, se îndepărtă de ea și părăsi patul. Se îmbrăcă cu pantalonii lui, ținând seama de rușinea ei, apoi ridică de jos cămășuța ei din bumbac.

– Haide, somnoroaso, zise el, trăgând-o de mână până când se ridică, mormăind. E timpul să te îmbraci.

Îi vârî cămășuța peste cap și apoi se îndreptă către salon pentru a-i recupera rochia și pentru a-i oferi câteva minute de intimitate. Dintr-odată, el conștientiză că Georgie era prima femeie pe care o adusese aici, în camerele lui. În ciuda zvonurilor despre imoralitatea lui, avusese doar două iubite de când se întorsese din Franța, ambele văduve discrete, și fiecare aventură nu durase mai mult de câteva săptămâni. Le vizitase pe ambele doamne la rezidențele lor și întotdeauna plecase după, petrecându-și noaptea în patul lui. Nu avusese nici cea mai mică intenție de a rămâne. Acum își dorea ca Georgie să rămână. Voia să adoarmă cu ea în brațe, să o trezească încet cu un sărut și să facă din nou dragoste, leneș, în timp ce soarele ar fi început să-și arunce razele peste acoperișurile caselor, la răsărit. Imposibil.

Când el se întoarse în cameră, o găsi picior peste picior, pe marginea patului, o zeiță răvășită în cearșafurile dezordonate. Inima i se opri în loc. Arăta incredibil de tentant în patul lui, astfel că strânse puternic pumnii, mototolindu-i rochia, în încercarea de a-și stăvili impulsul animalic de a o împinge înapoi și de a o săruta încontinuu, peste tot, din nou. Cu siguranță, membrul lui erect îl încuraja să o facă. Ea era ca o sirenă, ademenind marinarii cu un zâmbet și conducându-i spre stânci și moarte. Dintr-odată, el se simți deosebit de apropiat de situația sărmanului și miticului Odiseu, legat de catarg, luptându-se curajos cu tentația promisiunii arzătoare a unei priviri și cu farmecul vrăjit al cântecului. Ea purta urmelor faptelor lor, era în continuare roșie la față și buzele ei erau delicios de umflate. Se simți cuprins de un sentiment profund de mândrie că tocmai el era persoana care îi declanșase o asemenea reacție, care trezise acea strălucire în ochii ei.

Văzându-l în pragul ușii, Georgie rămase fără suflare. Benedict nu purta cămașă, așa că ea putea să-l admire acum. Bărbatul acesta era imposibil de frumos. Pielea îi strălucea de sănătate, iar pantalonii

îi alunecaseră în jos pe șoldurile lui înguste. Cât timp făcuseră dragoste, în frenezia nebună a uniunii trupurilor lor, nu apucase să-l vadă, dar acum se înfrupta din el. Lumina palidă a lămpii cu ulei de pe noptieră îi alinta trupul așa cum și ea tânjea să o facă și își simți pulsul accelerând, în timp ce-i cerceta abdomenul sculptat și pieptul musculos. Era ferm și tare, musculos fără a fi masiv, ca și cum fiecare părticică din el fusese gândită la perfecțiune. Era bronzat, cu pielea măslinie ca unui marinar atins de soare, nu palid și burtos ca majoritatea domnilor din înalta societate. Inima ei sări văzându-l. Părul lui negru era ciufulit într-un mod fermecător, iar ea se simți complet copleșită. El îi făcuse lucruri de neimaginat, pe cât de uimitoare, pe atât de plăcute. Era ca și cum descoperise un continent cu totul nou, în pofida hărții care arăta doar apă. Un nou tărâm al senzațiilor, despre care ea nu avusese habar. Ea nu-și imaginase niciodată plăcerea profundă a sexului cu un bărbat. Crezuse că avea să fie plăcut în același mod în care era plăcut când Tilly îi masa umerii sau când o bomboană se dizolva pe limba ei. Nu era așa. Era cutremurător de plăcut, ca o furtună care răvășea tot în calea ei – exaltant și copleșitor, înspăimântător de puternic. Dar acum ea trecuse prin furtună și ieșise în siguranță de partea cealaltă, simțindu-se încântată, renăscută, bucuroasă să fie vie. Îi aruncă un zâmbet nesigur, hotărâtă totuși să fie la fel de stăpână și sofisticată precum celelalte iubite din viața lui.

– Deci, ne vedem mâine la petrecerea câmpenească de la Cavendish? Sunt destul de sigură că, după prestația ta din această seară de la Evans, registrul de la Whites o să duduie de pariuri despre noi și momentul în care ne vom anunța logodna.

El chicoti.

– Ultima dată când am verificat, era cincizeci la unu împotriva consensului tău. Reputația te precede, doamna mea. Ești greu de convins.

– Păi, sunt sigură că șansele s-au mai mărit acum, zise ea ironică. Apoi o lovi un nou gând. Știi, cred că ai putea să faci bani buni pariind că o să mă mărit cu tine.

El îi aruncă o privire batjocoritoare, rănită.

– Indiferent ce crezi despre mine, doamnă Wylde, am scrupule. Să intru într-un pariu știind ce știu și fiind sigur de câștig nu este deloc cavaleresc. Nu o să fac așa ceva.

Ea încuviință, încântată în mintea ei că el rezista tentației de a-și rezolva problemele financiare, apelând la asemenea tactici josnice. Avea integritate și onoare. El era, în fapt, complet opusul lui Josiah, care pretindea că avea o etică ireproșabilă, dar care încălca regulile când nu era nimeni de față. Tatălui ei i-ar fi plăcut de Benedict Wylde. Era exact tipul de bărbat pe care el o îndemnase să-l găsească, cineva puternic și constant, cu o inimă bună. Nu era întotdeauna sincer, bineînțeles, și putea fi și iritant de enervant uneori, dar era loial celor pe care îi considera prieteni. Georgie scutură din cap, conștientizând cât de prostuță era. Dacă nu avea să fie atentă, avea să se trezească îndrăgostită de propriul ei soț. Sau mai rău.

– Deci, ne vedem mâine?

– O să încerc să vin. Depinde de ce o să se întâmple cu Johnstone.

Ea luă rochia din mâinile lui și se îmbrăcă fără a se mai deranja cu corsetul.

– Vrei să spui că o să mergeți după el?

– Da. Alex, Seb și cu mine o să așteptăm în taverna pe care am vizitat-o astăzi. De îndată ce intră în clădire, o să sărim pe el.

Georgie suspină.

– Mi-aș dori să fiu acolo.

– Ai făcut suficient.

Îi zâmbi pentru a-i alunga tristețea, trăgând-o spre el și sărutând-o. Georgie se topi în brațele lui, simțindu-și picioarele moi. El se retrase primul. O întoarse și îi închise, în tăcere, nasturii rochiei, cu îndemânarea unei însoțitoare, iar ea tremură când el o sărută pe gât după ce termină.

– O să-l rog pe Mickey să te ducă acasă, șopti el.

Pieter lăsase ușa din spate deschisă, iar Georgie se strecură în casă fără probleme. Intră în camera ei și se prăbuși pe pat fericită. Oare se simțea diferit acum, că nu mai era virgină? Își cercetă mental trupul. Se simțea extraordinar. Un pic amorțită, și câte o durere mică pe ici pe colo, ușor mai sensibilă la atingerea hainelor ei, dar în mod clar foarte bine. Scopul ei de mult râvnit de a-și lua un iubit fusese atins, iar ea deja voia să facă de toate cu el din nou. Și din nou. Își reaminti de sentimentul plăcut de pace și căldură pe care-l trăise în prezența lui în pat. Cuibărită aproape de trupul lui, înfășurată în brațele lui, se simțise protejată și apreciată și...

iubită. Se ridică. El, probabil, avea acest efect asupra tuturor femeilor, făcându-le să simtă că ele erau centrul universului. O parte din ea spera ca obsesia ei pentru el să treacă repede. Avea să sufere când va fi să se despartă. El avea să se plictisească de lipsa ei de experiență. Ea avea să fie forțată să vadă cum el o să-și satisfacă poftele vulcanice cu o altă norocoasă doamnă, căreia îi va arunca acele zâmbete cicălitoare, timp în care ea va trebui să se prefacă a nu-i păsa. Alungă acel gând trist, deprimant. Avea să asculte de sfatul lui Benedict și să se bucure de moment, de fiecare clipă împreună, indiferent cât de scurtă. Dar înainte de asta, avea nevoie de somn.

Georgie se trezi, auzind un scârțâit la ușa ei, și se ridică tocmai când Juliet intră în cameră și sări pe patul ei ca un cățeluș entuziasmat. O cercetă atent pe Georgie, râzând.

– Ce ai făcut noaptea trecută, fetiță obraznică?

Georgie se încruntă, simțind cum valurile de vinovăție îi înroșesc obrajii. Își feri părul din ochi.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nu erai în pat când am venit să vorbesc cu tine, o acuză Juliet. Voiam să-ți spun că Simeon m-a sărutat la Evans, dar nu erai aici.

Georgie gemu în gând.

– Deci, unde erai? Și cu cine? Juliet flutură din sprâncene, iar Georgie zâmbi.

Surorii ei îi plăceau la nebunie intrigile. Și dacă Georgie nu ar fi fost atât de concentrată pe Benedict, și-ar fi amintit să nu subestimeze capacitatea surorii ei de a mirosi un scandal.

Capitolul 32

Juliet era ca un copoi, în stare să miroasă până și damful unei nelegiuiri de la cincizeci de metri. În majoritatea timpului, toate se petreceau în imaginația ei extrem de fertilă, dar, de această dată, avea dreptate.

– Bine. Am o confesiune de făcut. De fapt, nu m-am căsătorit cu un marinar, așa cum ți-am spus ție și mamei. Sunt căsătorită cu Benedict Wylde.

Juliet făcu niște ochi mari, de erau să-i sară din orbite. Duse mâna la gură și chițăi încântată.

– Ha! Știam eu că se petrece ceva din momentul în care v-am văzut împreună! Privirile pe care ți le arunca. Povestește-mi tot, repede, tot!

Georgie făcu întocmai, începând cu vizita ei la Newgate, dar omițând orice detaliu despre Bow Street, Johnstone sau submarin. Îndulci evenimentele de la Clubul Tricorn și se mulțumi cu fraza destul de inadecvată...

– ...și am decis să, ah, să ne consumăm căsnicia și a fost... foarte plăcut.

Juliet bătu din palme fericită.

– Oh, asta e de poveste! Demn de unul dintre romanele doamnei Radcliffe. Se presupune că tu trebuie să fii cea cu capul pe umeri, să știi!

Georgie suspină.

– Nu știu ce m-a apucat. Voiam doar să scap de Josiah și să câștig niște independență pentru mine. Toată situația a devenit cu mult mai complicată decât am intenționat.

Juliet deveni serioasă.

– Ții la el, Georgie?

– La cine, la Josiah? Doamne ferește, nu!

– Nu, prostuțo! La Wylde.

– Nu știu. Adică, bineînțeles că îmi place de el, dar...

– Îl iubești?

Georgie încremeni, temându-se să se confrunte cu acea întrebare. Cu siguranță adora ce îi făcea, efectul lui asupra trupului ei. Dar atracția fizică avea să dispară. Dragostea, o căsnicie, aveau nevoie de mai mult pentru a supraviețui. Aveau nevoie de interese comune. Compatibilitate. Respect. Încredere.

– Cred că aș putea să-l iubesc, dacă mi-aș permite asta, recunoscu ea în cele din urmă. Dar ăsta ar fi un lucru foarte prostesc de făcut. Avem un aranjament. Odată ce vom fi căsătoriți în ochii societății, o să ne vedem fiecare de treabă. El nu are nici cea mai mică intenție să facă un angajament pe termen lung.

Juliet părea trăsnită. Se pare că nu așa se derulau poveștile.

– Și dacă el se răzgândește? întrebă ea. Dacă realizează că nu vrea să te piardă? Simeon nu ar... niciodată...

Georgie strânse așternuturile.

– Asta nu o să se întâmple, Jules. Benedict nu este ca Simeon. Simeon venerează pământul pe care tu calci. Te iubește din toată inima. Suspină din nou, mai tare. Nu e așa între mine și Benedict. Bărbații ca el nu se mulțumesc doar cu o singură femeie.

Se așternu tăcere pentru câteva clipe, apoi Georgie se însenină.

– Deci, ce s-a întâmplat la Evans? Ai zis că Simeon te-a sărutat.

Juliet închise ochii și își aminti vrăjită momentul.

– Oh, da, și a fost minunat! Așa cum știam că are să fie. Și ghici ce? Mi-a cerut mâna! Vrea ca eu să fiu doamna Simeon Pettigrew. Tonul ei făcea să pară ca și cum acel statut era echivalent cu „Împărăteasa Indiei și Regina Întregului Univers".

Georgie oftă în gând.

– Știi că mama încă are îndoielile ei despre Simeon. Crede că ai putea să ai ceva cu mult mai bun decât un poet falit.

Sora ei se bosumflă.

– Nu vreau un bărbat cu un titlu. Nici unul nu mă iubește ca Simeon. Lui nu-i pasă de averea mea. Se ridică și așeză așternuturile, gânditoare. Poate că ar trebui să iau exemplul tău și să o pun pe mama în fața faptului împlinit.

– Să nu faci ceva pripit, o avertiză Georgie repede. O să se răzgândească. Vrea doar ce e mai bun pentru tine. Trebuie doar să ai răbdare.

– Știu, doar că urăsc să mă prefac că iau în considerare și alți tineri, când Simeon este singurul pe care-l vreau. Juliet se aplecă și o îmbrățișă pe Georgie. Știu că nu îți arăt asta, Georgie, dar mă bucur foarte tare că ești sora mea. Mă duc cu mama la Hatchard în dimineața asta. Vrei ceva?

Georgie scutură din cap, uimită de schimbările bruște de comportament ale surorii ei.

– Nu, mulțumesc, Ju. Ne vedem la prânz.

Abia după ce se îmbrăcă, Georgie observă că îi lipsea lanțul cu verigheta. Se înroși; probabil îl lăsase în dormitorul lui Benedict. Se simțea straniu de goală fără el, ca și cum ar fi fost un talisman norocos, legătura ei intimă cu el. Chiar și mai iritant era că descoperi că Benedict îi pusese în gentuță cele cincizeci de lire pe care ea le refuzase.

„Ce bărbat încăpățânat."

Acum, ea trebuia să găsească o cale să îi vâre înapoi în buzunarul lui când nu era atent.

Juliet și mama plecară la cumpărături, într-o frenezie de fuste și parfumuri. Georgie abia intră în salon în căutarea micului dejun, când Tilly intră, aducându-i un bilet.

– O scrisoare pentru dumneavoastră, domnișoară.

Inima i-o luă la goană.

– Mulțumesc, Tilly.

Privi la ceas. Poate că Benedict se răzgândise și avea să o lase să participe la capturarea lui Johnstone? Desfăcu biletul emoționată și miji ochii la scrisul aproape indescifrabil. Avu nevoie de câteva momente pentru a descifra conținutul.

Ne vedem în parc. Cadavru. Prin preajma copacului Tyburn. B

Georgie se încruntă. Nu văzuse niciodată scrisul lui Benedict, cu excepția semnăturii lui pe certificatul lor de căsătorie, dar presupusese că scria mai frumos de atât. Poate că scrisese în grabă. Își luă mantaua îmblănită, pelerina și boneta și acceptă oferta lui Charlotte de a o însoți pentru „o gură de aer proaspăt".

De îndată ce intrară în parc, îi spuse servitoarei mai în vârstă să se odihnească pe una dintre băncile din fața lacului și porni spre nord, către rândul de copaci descris în bilet. Râse amuzată, cercetând împrejurările în căutarea lui Benedict. Întâlnirile misterioase prin parcuri erau stilul lui Juliet mai mult. La această oră, erau

foarte puțini oameni prin jur. Cei din lumea bună nu aveau să-și facă apariția până la patru după-amiaza, când se ieșea la plimbare pe jos și cu șaretele, de-a lungul Rotten Row, în cel mai lent ritm posibil, pentru a-și prezenta ultimele achiziții. O siluetă acoperită de manta bântuia printre copaci, iar Georgie ieși de pe poteca cu pietriș și se îndreptă spre ea. El dispăru în spatele unui trunchi și ea se grăbi, udându-și cizmele în iarba plină de rouă. Intră în dumbravă, uitându-se de jur-împrejur, și suspină când o mână o prinse din spatele unui copac de încheietură.

– Ce naiba...? Se feri oripilată. Josiah! Ce cauți aici?

Zâmbetul vărului ei îi întoarse stomacul pe dos. Fusese păcălită. Benedict nu scrisese nici un bilet.

– Măi, măi, verișoară. Pari un pic cam palidă. Ai avut o noapte lungă?

Ea își smuci încheietura.

– Da, dar nu e treaba ta.

El surâse.

– Oh, aici te înșeli. Este treaba mea.

De la această distanță, ea simțea mirosul de alcool din respirația și de pe hainele lui. El o strânse și mai tare.

– Te-am văzut. La Tricorn. Poate că eram beat, dar chiar și praștie îmi pot recunoaște verișoara. Ochii lui străluceau. Târfă mică ce ești! Te duceai la Wylde, nu?

Ea strânse din dinți. Josiah scutură din cap.

– La început, am crezut că a început să-ți placă de el după ce te-a apărat la Vauxhall. Că i-ai căzut în brațe pentru că te simțeai recunoscătoare.

Inima ei alerga în piept și încercă din nou să se elibereze, dar el o strângea ca-ntr-o menghină.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Oh, cred că știi, draga mea. În această dimineață, am avut un vizitator neașteptat. Spune-mi, numele de Knollys îți spune ceva?

Ea încremeni.

– Te-ai schimbat la față, continuă el cu cruzime. Ți-a mâncat pisica limba? Atunci, îți spun eu, domnul Knollys este temnicerul de la Newgate. Un individ cu un caracter dezgustător, mă tem, dar care are o memorie excelentă. Norocul face că domnul Knollys și cu mine am făcut cunoștință la o luptă de cocoși la care am participat

în Blackheath, recent. A auzit când cineva mi-a strigat numele în groapă și și-a amintit de un alt Caversteed cu care a avut de-a face chiar recent. S-a hotărât să-mi facă o vizită. Imaginează-ți cât de surprins am fost când mi-a spus că are niște informații interesante să-mi ofere despre tine, draga mea. Rânjetul lui slinos o făcea pe Georgie să vomite. A avut îndrăzneala să spună că tu și Wylde sunteți soț și soție. Josiah miji ochii teatral și batjocoritor. Nu l-am crezut, bineînțeles, dar apoi mi-a arătat registrul căsătoriilor din Newgate, iar acolo erau, clar ca lumina zilei, semnătura ta și cea a lui Wylde. Căsătoriți acum nici cinci săptămâni. Scutură din cap, iar uimirea de pe chipul lui se transformă în furie. Târfă răzbunătoare ce ești. Ai făcut asta ca să-mi faci în ciudă, nu?

Obrajii lui deja roșii se înroșiră și mai tare. Georgie nu-l văzuse niciodată atât de nervos. Inima stătea să-i plesnească, dar nu se mai sinchisi să nege.

– Da. Am făcut-o. Pentru că prefer să fiu căsătorită cu un infractor din Newgate decât cu tine.

El râse odios.

– Crezi că el nu vrea banii tăi? Bineînțeles că îi vrea. Pun pariu că l-ai plătit destul de bine pentru a fi de acord cu planul tău, nu? Pufni dezgustat. Dumnezeule, acel bastard trebuie să fi murit de râs. Îl salvezi din închisoare și îl lași și între cracii tăi.

Georgie icni auzindu-l.

– Ce vrei? Mai mulți bani? Nu o să-i primești! Nu o să-ți mai dau un sfanț. Benedict avea dreptate. Trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru faptele tale. Ești un bărbat în toată firea, Josiah. Comportă-te ca unul. Și dă-mi drumul. Acum!

– Nu mai e vorba de bani acum, târfă.

Ea râse, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Josiah să nu vrea bani? O luase lumea razna!

– Pe tine te vreau.

– Păi, pe mine nu poți să mă ai, izbucni ea.

El înclină capul, și privirea lui o făcu să tremure. Vocea lui era înfricoșător de mieroasă.

– Ah, Georgie. Aș fi înțeles dacă era vorba doar despre afaceri. Dar să te văd cum te transformi într-o târfă pentru el? Nu pot să suport așa ceva!

Georgie auzise destul. Își înfipse tocurile în pământul moale și își aplecă genunchii, hotărâtă să se elibereze din strânsoarea lui. Josiah înjură și flutură o batistă albă. Înainte ca ea să mai poată reacționa, el puse batista peste nasul și gura ei, sufocând-o. Ea strigă panicată și îl lovi, dar el o prinse cu putere de mijloc. Ea încercă să inhaleze ca să-l muște, dar nu reuși. Începu să se simtă amețită. Îl auzi pe Josiah râzând.

– Șșșt, draga mea.

Fusese atât de proastă. Genunchii i se înmuiaseră și plămânii o ardeau. Îl zgârie pe mână, disperată să scape de materialul alb ca să poată respira. Apoi, el o prinse de gât, strângând-o bine, și ea își pierdu cunoștința.

Se trezi într-o trăsură care mergea. Se simțea greoaie, o durea gâtul. Sunetele treceau pe lângă ea ca și cum ar fi avut o pernă pe față sau ar fi fost sub apă; respirația cailor, zgomotele nesfârșite ale copitelor. O zdruncinătură bună când trecură printr-o groapă. Nu voia să deschidă ochii. Nu mirosea ca trăsura ei; era murdară și duhnea de un miros straniu, de ars. Opiu. Știa cum era acel miros de la Blackwall – mulți marinari, în special cei din Est, îl preferau tutunului. Deschise pleoapele, rugându-se să fie singură, apoi gemu. Josiah stătea lățit pe scaunul din față, privind-o cu o expresie înfumurată, satisfăcută. O lampă mică cu ulei ardea pe lada de lemn de lângă el și, când îl privi, el ridică muștiucul din capătul lung al unei pipe peste flacără, apoi inhală puternic. Când expiră, trimise aburi albaștri în direcția ei.

Capitolul 33

Georgie deschise complet ochii și se chinui să se ridice, descoperind cu frustrare și furie că Josiah îi legase încheieturile și gleznele. Ea tuși și întinse mâinile legate în față, alungând norul de fum. Spumega de mânie. Fusese răpită! În plină zi, de către verișorul ei cel moșmondit. Nu-și imaginase niciodată că el ar fi în stare de o asemenea prostie. Josiah îi aruncă o privire satisfăcută, relaxată.

– Ah, te-ai trezit! M-am îngrijorat că am fost un pic cam brutal cu tine. Mă bucur să văd că nu era cazul.

Tuși, apoi începu să chicotească ascuțit. Părea nebun. Oare își pierduse mințile? Putea să scape de el dacă era amețit și mai puțin vigilent. Dacă s-ar fi putut elibera de legăturile ei. Poate că uitase de cuțitul din cizma ei, poate avea o șansă. Se foi, ridicându-se mai mult și începu să-l certe.

– Asta e ridicol, Josiah. Unde mergem?

El îi zâmbi visător, trăgând din nou din pipă, apoi o așeză deoparte și stinse lampa.

– Undeva unde putem fi foarte intimi. Modul în care privirea lui trecu peste trupul ei îi întoarse stomacul pe dos. Mereu am crezut că ești foarte drăguță, murmură el. Nu la fel de dulce ca Juliet, bineînțeles, dar îmi place felul tău zvăpăiat de a fi. E o provocare în plus. Surâse ca și cum își amintise de ceva neplăcut. Wylde a acceptat această provocare, nu? Ești o femeie acum. Știi ce înseamnă să ai un bărbat între picioare. Își linse buzele. O să afli cum e din nou, destul de curând. Fiori de panică curgeau prin trupul ei. Crezi că se culcă cu tine pentru că vrea?, continuă mieros Josiah. Toată lumea știe că are nevoie de bani. Proprietățile lui sunt îndatorate până peste cap. Fratele lui abia dacă a reușit să mențină lucrurile pe linia de plutire de când a murit tatăl lor și i-a lăsat cu datorii. Zâmbi, văzându-i expresia furioasă. Ah, da, m-am interesat despre domnul tău, Wylde. A încercat de toate ca să facă bani, să știi. Jocuri de

cărți. Curse de cai. Concursuri de tragere. Nu au durat prea mult – e mult prea bun. Nu era nimeni într-atât de prost încât să-i accepte provocările. Scutură din cap și îi aruncă o privire plină de batjocură. Toate celelalte femei cu care a fost au fost frumoase. Cu experiență. Sofisticate. De ce ar vrea să se prostească cu o virgină, eh?

– Nu știi nimic despre nimic, izbucni Georgie, simțindu-se foarte rănită. Știe că nu se poate atinge de banii mei. A semnat un contract. El...

Josiah pufni.

– Te joacă pe degete. Câștigă timp, așteptând ca tu să te îndrăgostești de el, ca să te răzgândești și să insiști să aibă acces la tot.

– Asta nu e adevărat! Izbucni ea furioasă, dar încercând să se controleze.

Cuvintele lui Josiah erau ca otrava; el spusese cu voce tare toate îndoielile pe care ea le avea față de Benedict, toate nesiguranțele ei. Oare el căuta doar să profite de ceea ce ea îi oferea de bunăvoie? Oare râdea de dorința ei? De lipsa ei de experiență? Oare îi era milă de ea? Nu și-ar fi dorit nimic din toate acestea. Se sprijini de sticla rece, încercând să potolească durerea din interior, deși capul părea să-i explodeze. Începu să se uite pe geam, la priveliștile pe care le lăsau în urmă. Părea că sunt undeva la periferia Londrei, dar nu avea idee unde. Josiah se înșela. Benedict nu o păcălea. Între ei era ceva mai mult decât dorință. Erau prieteni. Se bucurau unul de compania celuilalt și se făceau să râdă. Și era mai mult la mijloc decât un simț al umorului profund împărtășit; amândoi credeau în ideea de a proteja familia, indiferent de circumstanțe. Ea ar fi făcut orice pentru mama și sora ei și pentru Pieter. El ar fi făcut orice pentru fratele lui și pentru familia pe care o câștigase, prietenii lui de la Clubul Tricorn. Diferența dintre Benedict și Josiah era că Benedict nu și-ar fi sacrificat onoarea pentru a-și îndeplini scopurile. Era un bărbat decent, dincolo de aparențele cinice de fustangiu. Îi câștigase respectul. Georgie clipi, conștientizând întreg adevărul. Benedict nu doar că avea respectul ei. Avea și inima ei. Iubirea ei. Inima îi bătea cu forță și aproape izbucni în râs, în ciuda situației. Cât de simplu era. Ea era îndrăgostită de Benedict Wylde. De propriul ei soț. Josiah încă vorbea.

– Cred că un nelegiuit ca el te-a învățat deja tot soiul de trucuri de târfă, nu? Obișnuiam să cred că ești foarte rece. Râse, un sunet

deosebit de neplăcut. E adevărat ce se spune. Sângele arată originea. Nu ești o târfă din înalta societate cu gheață în vene, nu, Georgie? Ești fata tatălui tău, copilul răsfățat al unui negustor. Nu ești cu nimic mai bună decât o târfă de tavernă.

Nu apucă să răspundă, căci trăsura coti puternic printre două pietre, așezate special pentru a semnaliza. De ceva timp, nu mai trecuseră pe lângă nici o casă – doar câmpuri nesfârșite de o parte și de alta a drumului îngust – iar panica ei crescu.

– Aproape am ajuns, zise el cu bucurie. Acesta este singurul loc pe care nu am apucat să-l vând. A fost cabana de vânătoare a răposatului unchi Rupert. Nimeni nu ne va deranja acolo.

De asta se și temea. Trăsura opri, iar Josiah coborî și vorbi repede cu vizitiul. Ușa pe partea ei era deschisă, iar el se întinse și o apucă de mijloc. Atentă să nu cadă, Georgie îi suportă atingerea până când o așeză pe un petic de pietriș prin care ieșiseră buruieni. Apoi se folosi de cei câțiva centimetri de funie slăbită dintre gleznele ei legate pentru a se târî mai departe de el. Ridică privirea către clădirea în ruine din fața ei, simțind că-i venise sfârșitul. „Cabană de vânătoare" era o descriere mult prea grandioasă. Locul nu era decât o simplă colibă, cu un acoperiș care părea gata să cadă și cu mai multe geamuri sparte în partea din față. Ea se roti cu greu pentru a-l vedea pe vizitiu.

– Sir, vă rog. Oricât vă plătește, eu pot plăti de trei ori mai mult.

Bărbatul, un individ slăbănog, cu o față de șoarece, obraji supți și ochi morți, privi către Josiah, apoi se prefăcu că nu o aude. Așeză frâiele peste spatele cailor, iar Georgie își înăbuși un urlet de furie când îl văzu plecând.

– O sută de lire! strigă ea, în urma lui, disperată.

Nici măcar nu întoarse capul. Porcul nu se sinchisise să ajute o domnișoară în primejdie. Josiah chicoti și deschise ușa principală. Se lăsaseră balamalele, așa că se văzu nevoit să se împingă cu toată forța în ea pentru a o deschise, dar după ce trosni și pocni, lemnul cedă și el intră.

– Pe aici, draga mea.

Neavând de ales, Georgie șchiopătă în urma lui și intră în prima cameră, de pe dreapta – un mic salon cu un șemineu plin de cenușă și frunze veștede, un fotoliu ponosit și un scaun umflat în care păreau să-și fi făcut cuib, destul de recent, șoarecii. Umplutura lui din

paie fusese împrăștiată pe jos. Josiah îi făcu semn către fotoliu, mai puțin mâncat de molii decât scaunul.

– Ia loc. O să văd dacă pot să fac focul.

De îndată ce ieși din cameră. Georgie se întinse după cuțit. Fir-ar să fie de treabă... nu era acolo. El trebuie să o fi percheziționat cât timp fusese inconștientă. Gândul că mâinile lui o atinseseră îi provoca greață. Cercetă rapid camera în căutarea unui obiect pe care să-l poată folosi pentru a se elibera sau ca armă, dar nu era nimic în afară de o lampă cu oglindă foarte mică. Dacă ar fi putut să o spargă, putea să folosească sticla pentru a-și tăia legăturile. Pe un raft erau mai multe cărți mari, care păreau greoaie, coperțile lor din piele erau pline de mucegai alb, însă ea se îndoia că ar fi putut să le ridice cu mâinile legate. I se întorcea stomacul pe dos gândindu-se la ce avea să-i facă Josiah. Oare voia să o violeze? Strânse din dinți. Dacă da, nu avea să cedeze fără luptă. Josiah se întoarse cu un braț plin cu lemne și se pregăti să pornească focul în șemineu.

– Și acum ce? întrebă Georgie cu răceală.

– Acum așteptăm.

– Ce așteptăm?

– Pe soțul tău, scuipă el cuvintele. El o să ne aducă banii de care avem nevoie pentru a trece granița scoțiană. Și eu o să-l omor. El zâmbi, văzându-i chipul oripilat. O să fii văduvă înainte ca ziua să se termine, draga mea. Când vom ajunge la Gretna Green, o să te căsătorești cu mine fără nici un contract care să mă țină departe de fondurile tale.

Georgie încercă să-ți mențină calmul.

– Cum o să știe Benedict unde suntem?

– Am trimis instrucțiuni la Clubul Tricorn.

I se strânse stomacul de tot.

– Nu o să fie acolo.

El era deja la taverna de pe Ore Street, așteptându-l pe Johnstone.

– Asta înseamnă că o să aibă nevoie de ceva timp pentru a ajunge aici. Cât așteptăm, sunt sigur că o să găsim o cale de a petrece timpul în mod plăcut.

Capitolul 34

Benedict, Seb și Alex se întâlniseră pe holul de la Tricorn la zece fix. Erau agitați, dar era o agitație familiară. Se întâlniseră așa de nenumărate ori în timpul războiului, înainte de a pleca într-o misiune. Alex îi aruncă un rânjet nerăbdător lui Ben, trăgându-și mănușile pe mâini.

– Îți aduci aminte de ambuscada din acel defileu, deasupra Talaverei? Șase ore, transpirând pe un deal stâncos, înainte de a-l prinde pe nemernic. Cel puțin, de data asta putem să ne așteptăm ținta într-o tavernă confortabilă.

Seb încuviință.

– Deci, care-i planul? Să așteptăm până când ajunge Johnstone, dăm buzna și îl arestăm?

– Cam ăsta e, zise Ben. Să sperăm că apare. Amiralul Cockburn vrea ca noi să comandăm un submarin, nu să-l distrugem. Vrea ca nava să fie dusă la docurile Marinei Regale de la Woolwich, dar blestemat să fiu dacă știu cum o să o ducem acolo. Știe vreunul dintre voi să navigheze?

Alex se strâmbă.

– Nu te uita la mine. Dacă îți aduci aminte, tot drumul din Belgia l-am petrecut vărsându-mi mațele. Mă ia cu amețeală dacă mă uit la o baltă.

Seb scutură din cap.

– Eu abia am reușit să folosesc cum trebuie o barcă cu vâsle.

– Păi, Bow Street îl vrea doar pe Johnstone, zise Benedict. Dacă Cockburn vrea nava, poate foarte bine să trimită pe cineva după ea. După ce-l prindem pe Johnstone, unul dintre noi poate păzi depozitul până când ajunge Marina.

Georgie ar fi putut să navigheze, gândi el. Ea studiase planurile, știa cum funcționa drăcia. Ar fi fost cu mult mai potrivită decât orice om al Marinei. Poate că avea să-i sugereze asta lui Cockburn.

Nu ar mai fi fost în nici un pericol după arestarea lui Johnstone. Se întrebă unde era ea acum. Probabil, încă în pat, odihnindu-se. Gândul îl făcu să zâmbească și realiză cât de dornic era să o vadă din nou. Asta era cu totul neobișnuit. Cu celelalte femei descoperise că, după ce se culca cu ele, nu le mai dorea. Curiozitatea lui era domolită, pofta satisfăcută. Nu și cu Georgie. Faptul că se culcase cu ea, că o cunoscuse mai intim, că deveniseră mai apropiați, îi creștea curiozitatea. O voia din nou. Poate în această seară, ea avea să...

Seb îi făcu semn cu mâna, fluturându-i-o în fața nasului, captându-i atenția, iar Benedict se înroși. Dumnezeule! Se comporta ca un băiețel îndrăgostit.

– Ne-am pierdut concentrarea din cauza domniței? îl tachină fără milă Seb, intuind exact la ce se gândise.

Benedict se strâmbă.

– Hai să mergem.

Se întinse spre clanță în același timp în care, de afară, cineva bătu cu pumnul. Un băiețel zdrențuit respira greoi pe scări.

– Benedict Wylde?

– Da.

Băiatul îi întinse o scrisoare.

– Mi s-a spus să îți dau asta.

Ben rupse sigiliul, cercetă scrisoarea, apoi înjură urât și îndelung.

– Nenorocitul! Ar fi trebuit să trec cu sabia prin el când am avut ocazia.

– Ce e?

El îi aruncă hârtia lui Alex.

– „Soția ta e la mine", citi Alex cu voce tare. „Spune-i surorii ei să-i culeagă bijuteriile, alături de orice sumă de bani de prin casă, și adu-mi-le la locul lui Rupert, din Hounslow. Juliet poate să-ți dea adresa. Dacă nu faci ce-ți spun, o să mă distrez cu verișoara mea așa cum ai făcut-o și tu noaptea trecută. Vino singur și neînarmat sau o să-i fac rău. Josiah Caversteed."

Benedict se întoarse și intră înapoi în Clubul Tricorn. Carabina Baker era deja pregătită – o aruncase pe spate, în anticiparea unei încăierări cu Johnstone – dar porni către scări, urcând treptele câte două o dată, înapoi în apartamentul lui. Scoase o pereche de pistoale de duel din sertarul biroului, le încărcă cu ușurința și eficacitatea cuiva care era obișnuit să facă asta, le așeză în cureaua de

la pantaloni și se grăbi să coboare. Alex și Seb erau exact în același loc, în pragul ușii. Ben sări repede pe scări, către grajduri, strigând după unul dintre îngrijitori să-i înhame calul. Prietenii lui erau în urma lui. Seb se încruntă, înțelegând.

– Caversteed? Nu e cumva acel jeg de om pe care l-am dat afară noaptea trecută?

– Același.

Seb șuieră.

– Vărul ei, ha? E un nenorocit.

Ben încălecă pe armăsarul lui de culoarea castanei și făcu semn către prietenii lui să se dea din drum.

– Deci, plecăm să salvăm o domnișoară în primejdie? zise Alex.

– Eu, cu siguranță, da. E soția mea. Benedict pufni. Mă jur, dacă i-a atins și un fir de păr, o să mă asigur că regretă ziua în care s-a născut.

Lovi calul cu pintenii și porni în galop. În mai puțin de zece minute era în Grosvenor Square, înjurând toate căruțele care se mișcau prea încet, toți câinii vagabonzi și pietonii sinucigași care îi apăreau în cale. Când coti în piață, găsi poștalionul în fața casei și pe Juliet pe scări, cu un cufăr și mai multe cutii înșirate la picioarele ei. Se opri în spatele trăsurii.

– Ce e asta? întrebă el poruncitor. Unde e mama ta? Unde e Pieter?

Juliet se albi la față și duse mâna la piept.

– Nici să nu te gândești să leșini, urlă Benedict.

Ea înghiți în sec.

– Pieter e în vizită la sora lui și mm... mama ia prânzul cu Lady Cowper.

Benedict privi către bagajul ei.

– Și tu ce faci?

Juliet părea să fie în același timp extrem de rușinată și vinovată.

– Oh, nu trebuie să spui nimic! Simeon și cu mine fugim. Să nu încerci să ne oprești, domnule Wylde, te implor!

Era o interpretare demnă de o eroină tragică, din Grecia Antică, cu fruntea încruntată și cu ochii scânteietori. Ben descălecă.

– Nu mă interesează nici cât negru sub unghie ce naiba pui tu la cale. Vărul tău a luat-o pe Georgie.

Juliet miji ochii.

–Cum adică a luat-o?

–Adică, a răpit-o și vrea răscumpărare. Acum, du-te în casă și adu-mi bijuteriile ei și toți banii pe care-i găsești. Repede.

Văzând că Juliet rămâne locului, el izbucni.

–Du-te!

Juliet porni.

–Să nu vorbești așa cu logodnica mea! zise Simeon, scoțând capul răvășit din trăsură.

Benedict trase aer în piept și își reaminti că nu era bine să-i dea un pumn de să-i sară fulgii băiatului. Nu se cădea să lovești un bărbat care purta ochelari.

–Tacă-ți fleanca, Pettigrew. Nu am timp și de tine acum.

Juliet se întoarse, respirând greoi. Ținea în mână o gentuță umplută până la refuz. O bucată dintr-un colier ieșea afară, iar Benedict îl recunoscu imediat, era cel pe care Georgie îl purtase la O'Meara, prefăcându-se că era fals, – o avere în diamante și smaralde. Îl apucă nebunia. Trebuia să ajungă la ea.

–Unde trebuie să le duci? întrebă Juliet.

–La locul lui Rupert din Hounslow. Vărul tău a spus că știi adresa.

Juliet se încruntă.

–Unchiul Rupert a avut o căbănuță de vânătoare acolo. Tata ne-a dus de câteva ori când eram mici. Ridică privirea. Dar asta a fost cu mulți ani în urmă. Nu-mi aduc aminte exact cum să ajung acolo. Nu am fost niciodată atentă. Tot ce îmi aduc aminte este că e la câțiva kilometri de oraș, dincolo de o tavernă care se numește Câinele și Rața. Privi cu părere de rău către geantă când i-o înmână. Nu o să i le dai cu adevărat, nu?

–Nu. O să-l bat până o să leșine, zise Benedict. Și s-ar putea să-l și împușc, ca să fiu sigur.

Juliet ridică bărbia, iar el văzu în ochii ei de un albastru pătrunzător un val de ură și violență.

–Atunci, foarte bine. Dacă i-a făcut ceva oribil lui Georgie, merită tot ce urmează să-i faci.

Benedict încălecă din nou, iar ea puse mâna peste cizma lui.

–Te rog, adu-o înapoi în siguranță, domnule Wylde.

–Asta am de gând. Mână calul și porni, întâlnindu-se cu Alex și Seb, amândoi în șa, la capătul străzii. Se încruntă la ei. De ce nu sunteți la docuri?

– Am trimis un mesaj către Bow Street. Willis o să supravegheze depozitul. Mergem cu tine. Dacă această femeie este atât de importantă pentru tine, este importantă și pentru noi.

Ben înghiți în sec. Slavă Domnului că avea așa prieteni!

Legătura pe care o avea cu Alex și Seb depășea orice legătură de sânge. Fusese clădită cu sudoare și lacrimi, din mizerie și bucurie. Și în nenumărate momente, aleseseră să facă haz de necaz, chiar și în cele mai urâte situații.

– Nu e lupta voastră.

Seb zâmbi.

– Nu fi ridicol, bineînțeles că este. Îți aduci aminte de acea dată, în apropiere de Badajoz, când m-ai salvat de lunetist? Îți sunt dator. Lupta ta e lupta noastră.

Alex chicoti.

– Ca să nu mai spun că eu de câteva luni mă rog pentru o răfuială bună. Londra e plină de plicticoși și lași când vine vorba de lupte adevărate.

– Prea bine, zise Ben morocănos. Atunci, să mergem.

Se îndreptară către vest, și când fuseră obligați să se oprească la Kensington pentru a plăti cei patru penny de persoană pentru trecere, Alex zise.

– Trebuie să mărturisesc că e prima dată când vreunul dintre noi alege fata în fața unei misiuni.

Ben îl privi.

– Oricare dintre voi ar face la fel.

Alex și Seb îl priviră sceptici.

– Pentru o femeie? zise Seb. Mă îndoiesc. Pentru averea ei, poate...

– Nu e vorba de banii ei. De ce nu crede nimeni asta? Țin la ea. Nu vreau să pățească ceva.

Se strâmbă când încălecă pentru a galopa din nou și abia dacă reuși să se abțină din a forța animalul și mai tare. Nu avea să ajungă nicăieri cu un cal extenuat. Îl rodea îngrijorarea, amestecată cu o furie oarbă. Putea să numere pe degetele de la o singură mână oamenii la care ținea, cei pe care nu voia să-i piardă. Fratele lui, John. Alex și Seb. Și acum, Georgie. Undeva, pe parcursul ultimelor săptămâni, ea își croise drum în grupul lui foarte intim. Își croise drum în inima lui. Îi devenise mai mult decât o cunoștință, mai mult decât o prietenă sau o provocare, ori un trup care se cere

descoperit. El avea nevoie de ea. Voia să fie cu ea, să o necăjească, să împărtășească cine știe ce poveste sau anecdotă pentru a-i vedea reacția. Voia să o strângă în brațe și să o protejeze de toți nenorociții ca Josiah din această lume. Conexiunea lor nu mai era una ocazională. Era ceva nou și acaparator, și el avea senzația apăsătoare că știa ce era. Iubire. Armăsarul lui scutură din coamă când el trase de frâie.

„Oh, la naiba!" Era îndrăgostit! Și la fel ca și gloanțele pe care le încasase în Franța, nu văzuse de unde venise asta. Benedict strânse frâiele și bătu cu palma, încet, gâtul calului, în semn de vinovăție. I se strânse stomacul. Era un dezastru. O rețetă sigură pentru nefericire. Nu era posibil ca ei să aibă un viitor împreună. Ce avea el să-i ofere unei fete care își permitea tot? Un munte de datorii. Un sertar plin cu medalii pe care nu le merita.

Benedict miji ochii. Dacă tâmpitul ei de verișor avea să o atingă, avea să-l facă să plătească cu viața. Orice bărbat care se folosea de forța fizică pentru a intimida o femeie sau pe cineva mai slab nu merita să trăiască. Sângele îi pulsa în urechi, așa cum obișnuia să simtă înainte de orice bătălie, acel sentiment de anticipare a măcelului. Seb galopă lângă el. Alex era la același nivel, de partea cealaltă, și îl bătu prietenește pe umăr.

– O să o luăm înapoi.

Ben bombăni. La Hammersmith încetiniră caii la trap, iar el se simți cuprins de frustrare. Timpul părea să stea în loc, fiecare kilometru era o povară. Se luptă cu sentimentul superstițios de teamă când o coțofană se așeză pe drum, în fața lor, reamintindu-i de acea poezie veche, din copilărie: „Una e pentru tristețe, două-s pentru bucurie". El se rugă ca acesta să nu fie un semn și se simți cuprins de un sentiment ilogic și incomensurabil de liniște când cea de-a doua pasăre se alătură amicei ei, ciripind și mai tare, înainte de a zbura și a se face nevăzute. „Două pentru bucurie." Nu avea să o dezamăgească pe Georgie. În cele din urmă, ajunseseră în satul din Hounslow, exact în fața speluncii infame, locul în care se puneau la cale multe dintre jafurile îndrăznețe. Nu le fusese greu deloc să găsească taverna Câinele și Rața. Ben se adresă prietenilor lui când ieșiră din oraș.

– Stați pitiți. O să intru singur.

Cu toții încuviințară, fără a fi nevoie și de alte instrucțiuni, iar el se bucură să știe că ei erau acolo, gata să-i sară în ajutor.

Ține-te bine, Georgie, fetițo! Vin...

Capitolul 35

Sunetul de copite pe pietriș o făcu pe Georgie să privească panicată către fereastra murdară. Teroarea amestecată cu sentimentul de ușurare se învârteau în sufletul ei. Un singur călăreț – Benedict. Venise singur. Și urma să intre într-o capcană. Ea încercă să-l avertizeze, dar singurul sunet pe care-l putea scoate era un mormăit înfundat; Josiah îi vârâse o cârpă pe gât și o legase la gură cu aceeași batistă cu care reușise să o înfrângă. El se așezase pe scaunul cu spătar pe care-l adusese din bucătărie, cu fața îndreptată către ușă și cu un pistol încărcat pe genunchi. Se juca cu degetele pe spătarul de lemn și lovea cu un călcâi, aproape obsesiv, în piciorul scaunului. Ea nu-l văzuse niciodată cu o armă. Știa oare să o folosească? Se ruga să nu. Benedict fusese în armată – în regimentul de pușcași, slavă Domnului! Cu siguranță experiența lui cu armele avea să-i ofere un avantaj aici, nu? Se auzi zgomot de pași și apoi vocea familiară a lui Benedict.

– Caversteed? Arată-te!

– Înăuntru, Wylde, strigă Josiah.

Panica crescu în ochii ei. Începu să bată din picioare cât de tare putea, lovind podeaua de lemn, încercând să-l avertizeze. Josiah îi aruncă o privire batjocoritoare, ca și cum i-ar fi spus că gesturile ei erau inutile. Benedict apăru în prag, iar inima ei se opri, era înalt și puternic și răvășit de vânt. El trecu cu privirea prin încăperi, observându-l repede pe Josiah și pistolul lui, apoi fixându-se asupra ei. Păru să se simtă ușurat, iar ea îi făcu semn din cap, încercând să-i transmită că era neatinsă; Josiah încă nu apucase să pună în practică amenințările lui de a o viola. Benedict se întoarse, concentrându-se asupra lui Josiah, ca și cum pușca pe care o îndreptase către el nu-l impresionase deloc.

– Ai adus bijuteriile? întrebă Josiah pe un ton pițigăiat.

Benedict privi către micuța geantă, plină ochi, pe care o căra, iar Georgie recunoscu mărgelele de pe poșeta ei preferată.

– Aici.

Aruncă nepăsător geanta pe jos. Un nor de praf se ridică, iar o parte din bijuterii alunecară de-a lungul podelei murdare. Diamantele străluceau în întuneric.

– Foarte bine, spuse Josiah zâmbind, apoi ridică pistolul.

Zgomote asurzitoare răsunară în încăpere. Georgie țipă, în ciuda faptului că avea gura legată, și se întinse spre Benedict, așteptând să vadă o pată roșie în pieptul lui, însă el doar îi zâmbi șmecherește, făcându-i inima să tresalte de bucurie. Avu nevoie de câteva momente pentru a înțelege că el ținea un pistol care fumega și că vărul ei era cel chircit de durere, ținându-se de braț, plângându-se în scaun. Sângele curgea pe podeaua plină de praf de sub el.

– M-ai împușcat! urlă Josiah.

Benedict înaintă și lovi cu piciorul pistolul care îi căzuse din mână lui Josiah în laterala scaunului.

– Nu te mai plânge, îi zise el cu duritate. Am fost în regimentul de pușcași. Odată, am împușcat un bărbat călare de la opt sute de metri. Ai noroc că nu ți-am făcut o gaură în tărtăcuța aia goală, nenorocitule. Cum de ai îndrăznit să o răpești?

Josiah se schimonosi la față. Benedict îl prinse de guler, ridicându-l în picioare, după care îl pocni puternic în falcă. Capul lui Josiah zvâcni spre spate, iar el căzu lat pe podea. Benedict se retrase ușor, privindu-l cu dezgust, apoi se uită către Georgie. Din doi pași, era în fața ei, scoțându-i călușul din gură și trăgând-o în brațele lui. Georgie icni ușurată și își lipi nasul de cămașa lui. El o strângea atât de tare, încât ei îi era greu să respire.

– Dumnezeule, am crezut că te-a rănit, gemu el, sărutându-i creștetul.

Ea încercă să-și ridice capul, dar el nu-i lăsase nici un spațiu de mișcare. Se foi și el slăbi strânsoarea.

– E în regulă. Sunt bine, zise ea.

El îi cuprinse obrajii între palme, cercetându-i avid chipul, apoi o sărută lacom, cu disperare. O mie de emoții curgeau prin ea: ușurare și disperare, furie și dorință. Georgie le primi cu bucurie, iubind tandrețea mâinilor lui care îi alintau părul, sărutările frenetice pe care i le dădea pe vârful nasului, pe obraji și în colțurile ochilor.

Ea avea mâinile legate încă, așa că nu-și putea duce brațele în jurul gâtului lui așa cum voia, dar se întinse spre el. O sărută din nou, cu o tandrețe pasională, iar ea îi răspunse cu aceeași dorință. În interior, simțea durerea oribilă a gândului că fusese atât de aproape să-l piardă și conștientiză cât de fragilă și prețioasă era viața. Lacrimile stăteau să-i cadă, dar el le alungă, făcând-o să se piardă în dulceața sărutărilor lui. Trecu o eternitate, parcă, înainte ca el să se retragă, și preț de câteva momente rămaseră acolo, legănându-se. Ea închise ochii și își lipi fruntea de pieptul lui, bucurându-se de puterea lui protectoare și absorbindu-i masivitatea, integritatea. Era la fel de mare ca Pieter, dar olandezul nu o ținuse niciodată așa, ca și cum ar fi putut să o protejeze de lumea întreagă.

„Bărbatul aceasta", striga inima ei. Ridică privirea.

– Credeam că ești la docuri, prinzându-l pe Johnstone.

– Așa voiam. Biletul vărului tău a ajuns exact când plecam.

Inima îi sări din piept; el alesese să vină după ea în loc să plece în căutarea unui criminal; avea să-i fie etern recunoscătoare pentru asta. Un zgomot, afară, o făcu să tresară, dar Benedict îi zâmbi și o eliberă.

– Nu te teme. Sunt Seb și Alex.

– Au venit și ei?

El încuviință, iar ea se simți și mai uimită. Faptul că doi străini își abandonaseră misiunea pentru a veni în căutarea și salvarea ei era copleșitor – deși, nu era complet surprinzător. Benedict părea să aibă darul de a inspira acea loialitate de tipul „până când moartea ne va despărți". Scoase un cuțit și îi eliberă repede încheieturile, apoi îngenunche pe podeaua prăfuită și tăie și frânghia de la glezne. Georgie alungă un gând de dorință când îl văzu îngenunchind, ca și cum ar fi cerut-o în căsătorie. Scutură din cap. Gânduri și dorințe prostești. Venise să o salveze pentru că era bun și onorabil. Ar fi venit și pentru Juliet sau pentru mama. Ea privi către Josiah, care era leșinat încă pe podea. Îi curgea sânge din colțul gurii, iar o vânătaie începuse deja să se formeze.

„ Așa îi trebuia! Idiotul!"

– Ce o să facem cu el?

Benedict suspină.

– Nu vreau să-l las aici. Ce l-ar putea opri să facă alte tâmpenii?

De afară se auzi un șuierat de avertizare, urmat de tropăit de cai și scârțâiturile inconfundabile ale unei trăsuri. Georgie privi prin fereastra spartă cum o trăsură de călătorie negru cu galben opri în fața casei. Până ajunse ea la ușa cabanei, scărița fusese coborâtă. Suspină când o văzu pe Juliet sărind jos, alergând în brațele ei, prinzând-o de gât ca o caracatiță frumos mirositoare.

– Oh, Slavă Domnului că ești bine! zise, plângând, Juliet. Când am auzit că Josiah te-a răpit, ne-am îngrijorat teribil.

Georgie o desprinse pe sora ei din îmbrățișare și o privi suspicios.

– Noi? Adică, e și mama aici?

Juliet se înroși la față.

– Oh, nu, mă refer la, păi...

– Bună ziua, domnișoară Caversteed, zise Simeon.

Georgie suspină în gând, înțelegând implicațiile prezenței lui.

– Te rog, spune-mi că Charlotte sau Tilly se află cu tine!

Juliet își mușcă buza.

– Nu, de fapt, dacă vrei să știi, eu și Simeon tocmai plecam spre Gretna când domnul Wylde a ajuns cu biletul tău.

– Fugiți? Oh, Juliet.

– Da, păi, în cele din urmă, nu am mai apucat, nu? zise Juliet înciudată. Pentru că eu am insistat să venim după tine. Cu plăcere!

Georgie privi către Simeon și îi vorbi mai încet.

– Păi, ați fi putut la fel de bine să fugiți, Ju. Vestea despre asta se va răspândi. O să fii ruinată.

– Nu-mi pasă, zise Juliet cu încăpățânare. Vreau să mă căsătoresc cu Simeon, iar el vrea să se căsătorească cu mine. Asta e tot! Privi în jur. Unde e vărul Josiah?

– Înăuntru. Benedict l-a împușcat în braț și apoi i-a dat una de l-a lăsat inconștient.

– Foarte bine.

Simeon sări din trăsură, împiedicându-se în propriile picioare.

– O să mă duc să văd dacă pot să ajut, nu?

Juliet îl privi toată un zâmbet.

– Oh, da, Simeon, asta ar fi minunat.

Georgie suspină.

– Păi, cel puțin venirea ta a rezolvat o problemă. Josiah și-a trimis trăsura de aici și presupun că Benedict a venit călare. Făcu semn

către trăsură. Putem să-l punem pe Josiah acolo și să-l ducem înapoi la Londra.

– Ar trebui să-l aruncăm în Tamisa, zise Juliet.

– Am o idee mai bună.

Capitolul 36

Călătoria înapoi la Londra se dovedi destul de veselă.

Georgie, Juliet, Simeon și Josiah se înghesuiau cu toții pe scaune. Josiah fusese legat fedeleș și primise același căluș eficient pe care i-l servise lui Georgie, ceea ce îi oferise tinerei o satisfacție deosebită. Iar când răpitorul ei se trezi, încercările lui furioase de a se elibera stârniră amuzamentul tuturor.

Benedict și cei doi prieteni ai lui – Alexander Harland, pe care-l recunoscuse de la petrecerea lui Lady Langton, și un bărbat la fel de chipeș cu care-i făcuse acum cunoștință, Sebastien Wolff – călăreau alături de trăsură. Deodată, ea își aminti: acesta trebuia să fie domnul Wolff, cel căruia Benedict îi spusese să-i trimită cele cinci sute de lire când se întâlniseră la Newgate. Cercetă trăsăturile măslinii și ferme ale bărbatului. Juliet își șoptise că el era cel mai mic dintre copiii ducelui de Winwick. Simeon scoase un creion și un caiet din buzunar.

– Cred că o să scriu un poem care să omagieze această minunată victorie, zise el. Pentametru iambic, ce zici?

Georgie privi prin fereastra deschisă și întrezări chipul lui Benedict, care călărea paralel cu ei. Expresia comică de oroare de pe fața lui o făcu să chicotească. Se întrebă ce ar fi făcut Simeon dacă Juliet ar fi fost răpită. El era cu mult mai puțin intimidant decât Benedict, din cauza firii blajine, dar cu siguranță avea sentimente foarte puternice față de sora lui, iar dragostea îi făcea pe oameni să facă lucruri extraordinare. Poate că i-ar fi surprins pe toți. Alungă senzația de ușoară invidie pe care o simțea față de privirile adoratoare pe care Simeon i le arunca lui Juliet, ca și cum ea ar fi fost aerul de care el avea nevoie ca să trăiască și gravitația care-l ținea ancorat de pământ. Și-i putea imagina bătrâni, un cuplu fericit, încă aruncându-și asemenea priviri chiar și atunci când pielea avea să le fie zbârcită și vederea încețoșată. Ar fi dat orice ca Benedict să simtă aceeași adorație față de ea.

Privi către el, admirându-i mâinile mari, ghidând calul, și coapsele musculoase. Brusc își aminti cu intensitate tot ce făcuseră în noaptea în care ea mersese la el; trupul lui presându-l pe al ei, gura lui pe gâtul ei, pe sânii ei. Se înroși sub apăsarea gândurilor nerușinate. Benedict îi aruncă o privire cu subînțeles, iar ea știu că el ghicise la ce se gândea ea. Privirea lui îi promitea repetarea acelor plăceri de îndată ce aveau să fie singuri din nou. Oare avea să se mai întâmple asta? Ea spera cu ardoare că da.

Când ajunseră în Hyde Park, prietenii lui Benedict își luară la revedere. Iar Georgie îi spusese lui Simeon să coboare și să meargă pe jos acasă, asigurându-l, printre miile de rugăminți și bălmăjeli, că avea să pledeze pentru ei în fața mamei și că avea să le ofere sprijinul pentru o căsătorie potrivită, nu una clandestină. În loc să se întoarcă direct la Grosvenor Square, Georgie îi spusese vizitiului să-i ducă până la Blackwall. *Lady Alice* era încă ancorată – cu toate cele trei sute de tone ale ei –, iar Georgie zâmbi pășind pe debarcader, cercetă pasarelele și îl chemă pe căpitan. El o întâmpină surprins, dar cu politețe.

– Domnișoară Caversteed! Suntem onorați. E totul în regulă?

– Bună ziua, căpitane Moore, da, da, totul e în regulă. Plecați către Boston, nu, așa cum e planificat?

– Da. Totul este așezat și pregătit.

– Excelent. În acest caz, mă întrebam dacă mai aveți loc pentru un pasager. Făcu semn către Josiah, care tocmai era descărcat din trăsură și stătea pe doc, foindu-se teribil, încercând să scape de sub strânsoarea lui Benedict. Vedeți dumneavoastră, acela este vărul meu Josiah, care s-a trezit în niște circumstanțe deloc onorabile aici, în Londra.

Căpitanul văzu de îndată călușul lui Josiah, mâinile legate și ochiul învinețit, așa că îi aruncă o privire amuzată, atotștiutoare.

– Cum spuneți dumneavoastră, doamnă.

Georgie zâmbi.

– În ciuda perspectivelor deloc plăcute de această parte a Atlanticului, mă bucur să vă spun că vărul meu a decis să-mi asculte sfatul și să înceapă o nouă viață în America.

– Clar, zise căpitanul. Sunt sigur că putem găsi loc pentru încă o persoană. Nu o să-mi facă probleme, nu?

– Oh, nu, dar vă sfătuiesc să nu-i desfaceți legăturile decât după ce v-ați îndepărtat bine de port. O să fie destul de neîncrezător la început, dar sunt sigură că o să-și revină pe parcurs dacă îl puneți la treabă. Cred că ar trebui să și muncească pentru această călătorie, nu?

Căpitanul chicoti și făcu semn către puntea corabiei, la bordul căreia se găsea și un sortiment gălăgios de animale – erau staule pentru oi și cocini pentru porci în spate, cotețe pentru rațe și gâște înșirate de-a lungul marginii navei, și deasupra lăzi cu puicuțe și găini.

– Foarte bine, doamnă. Se poate face folositor având grijă de animale.

Georgie chicoti.

– Perfect, căpitane Moore. Cât timp credeți că vă va lua să ajungeți în portul din Boston?

– Dacă vremea ține cu noi, atunci ar trebui să scoatem un timp foarte bun. Nouăsprezece sau douăzeci de zile, cred, acum că avem busolă pentru a ne stabili clar cursul. Puteți să-i spuneți domnului Harrison că funcționează de minune.

– Oh, ce bine. O să fie foarte bucuros să audă că spuneți asta.

Înaintă către balustradă și îi făcu semn lui Benedict să-l aducă pe vărul ei la bord. Josiah o privi și încercă să o certe sau, poate, să-i ceară iertare, dar ea nu mai voia să audă nici un cuvânt.

– Josiah, oprește-te! Îl privi foarte ferm. M-am săturat de prostia, invidia și gelozia ta. Singurul motiv pentru care nu l-am lăsat pe domnul Wylde să te ducă la Bow Street și să te acuze de răpire și de tentativă de crimă – făcu o pauză, lăsând să se înțeleagă clar gravitatea faptelor lui – este că asta ar dăuna reputației familiei.

Josiah miji ochii, realizând că ea vorbea serios.

– Nu am nici cea mai mică dorință să te văd închis la Newgate sau spânzurat de copacul din Tyburn, dar dacă îndrăznești vreodată să te întorci, nu voi ezita să te acuz. Dă din cap dacă ai înțeles.

Josiah făcu întocmai.

– Bine. Sper că, după ce vei fi forțat să-ți croiești propriul drum în viață, o să înveți să apreciezi ce înseamnă valoarea muncii și o să găsești fericirea care a fugit din calea ta aici. Făcu un semn către Juliet, care îi dădu gentuța. Și, pentru că nu sunt în totalitate nemiloasă, nu o să te trimit de aici doar cu hainele de pe tine.

Deschise geanta și trase colierul de diamante și smaralde. Pe acesta o să-l păstrez – privi către Wylde – pentru că am amintiri dragi cu el, dar restul ți le ofer, un gest de bunăvoință. Mai ai acolo și cincizeci de lire.

Îi aruncă lui Benedict o privire acuzatoare. Juliet protestă văzându-i generozitatea, dar Georgie o ignoră. Îi înmână geanta căpitanului.

– Căpitane Moore, te rog să ai grijă de asta până când ajungi la destinație. La revedere, Josiah, și Dumnezeu fie cu tine! Căpitane Moore, îți doresc vânt bun și mare calmă.

Căpitanul o salută și făcu semn către cineva din echipajul lui ca să-l escorteze pe Josiah. Georgie se întoarse cu spatele la vărul ei și acceptă brațul lui Benedict, care o conduse și sprijini pe puntea de lemn, înapoi la mal.

– Foarte bine jucat, murmură el, ajutând-o să urce în trăsură.

Inima îi era plină de mândrie. Juliet urcă în urma ei și se prăbuși pe scaunul opus.

– E mai mult decât merita pramatia aceea, pufni ea. Acum trebuie să mergem acasă și să ne confruntăm cu mânia mamei. Oftă prelung. Crezi că este vreo șansă ca ea să nu fi aflat ce eram pe cale să fac cu Simeon?

– Nu, zise Georgie. Va trebui să o scoatem la capăt.

Se întoarse către Benedict și amuți brusc. Erau atâtea lucruri pe care voia să i le spună, dar nu găsea cuvintele potrivite.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, zise ea în cele din urmă.

El îi zâmbi.

– Nu e nevoie, doamna mea. Să salvez domnișoare în primejdie este specialitatea mea. E doar o zi de muncă în Bow Street, te asigur. Puse mâna peste mâna ei care se odihnea pe ușa trăsurii și o strânse ușor, liniștitor. Trebuie să mă întâlnesc cu Alex și Seb, dar ne auzim curând, promit.

Georgie încuviință și trăsura porni.

Capitolul 37

Juliet își învioră obrajii în timp ce se apropiau de Grosvenor Square.

– Mă bucur că s-a terminat. Oare ce o fi fost în mintea netotului de Josiah? Își aranjă fustele și o privi pe Georgie ridicând din sprâncene. Și domnul Wylde a venit repede să te salveze. Foarte romantic, nu crezi?

Georgie mormăi ceva, iar Juliet râse cu poftă, încruntându-se ușor.

– Oh, nu mai nega! A venit în ajutorul tău, înfruntând pericolele, Georgie, ca un cavaler adevărat!

– Îi sunt recunoscătoare domnului Wylde, pentru...

– Recunoscătoare? Fâs! De ce te temi așa de tare să recunoști că ești îndrăgostită de acest bărbat?

Georgie își mușcă buza. Oare se temea? Lui Juliet nu-i era deloc rușine să-și declare dragostea pentru Simeon. De fapt, se aruncase cu capul înainte, cu credința că totul avea să fie bine. Ea admira un asemenea abandon, teoretic, dar gândul de a risca tot pentru o persoană o înspăimânta. În termeni de comerț, era ca și cum ar fi încărcat cele mai valoroase mărfuri într-o singură barcă și le-ar fi trimis pe mare, în furtună, fără busolă. Oare era greșit că voia să se protejeze de durere? Era suficient să se gândească la mama ei, care suferise enorm când tata plecase de lângă ele. Îi luase ani buni să fie iar veselă. Și cu toate acestea, mama spunea des că nu regretă nici un moment cu tata și că nu ar schimba nimic, chiar dacă știa câtă durere are să o aștepte – prefera asta decât o viață fără el.

Georgie clipi în timp ce treceau pe lângă priveliștile familiare ale Londrei. Dragostea, se părea, era ca submarinul domnului Johnstone – nu existau jumătăți de măsură. Trebuia să te dedici în totalitate. Să închizi hubloul, să-ți pui viața în mâinile altuia și să speri că nu o să te îneci. Era simplu de zis și greu de făcut. Oare ar fi trebuit să-i zică lui Benedict ce simțea? Dar ce rost ar fi

avut, când aranjamentul lor era ceva temporar? Nu-i ceruse să se îndrăgostească de el; probabil s-ar fi simțit ciudat și vinovat pentru că nu-i împărtășea sentimentele. Ceea ce simțea el pentru ea era dorință, nu iubire.

Întoarcerea lor la Grosvenor Square trezi un val de furie, îngrijorare și ceartă din partea mamei lor. Tilly, servitoarea, fusese obligată să spună tot și, de îndată ce Georgie și Juliet intrară în salon, mama ceru de urgență să afle ce se întâmplase cu amândouă. Georgie fusese temeinic certată pentru că o abandonase pe Charlotte în parc, pentru a pleca „Dumnezeu știe unde". Nu i se oferi nici o șansă să explice, căci mama îi aruncă lui Juliet o privire care spunea: „Ce am făcut eu greșit să merit o asemenea faptă?".

– Să fugi? se jelui ea. De ce, Juliet? Și cu acel sărăntoc de Pettigrew!

Georgie încercă să nu pufnească în râs, amuzată de acea rimă neintenționată.

Juliet își menținu postura.

– Îl iubesc, mama. Suntem fericiți împreună. Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni altcineva.

Mama își șterse colțul ochilor cu batista.

– Dar să fii văzută plecând cu el într-o trăsură. Neînsoțită. Ziua în amiaza mare! Și apoi să te întorci acasă necăsătorită? Oh, ce rușine!

Georgie tuși, pentru a întrerupe ceea ce se pregătea a fi o criză dramatică de plâns și niște dureri de inimă.

– Dacă ai putea să ne asculți pentru un moment, mama, îți pot explica. Da, Juliet și Simeon plănuiau să fugă, dar și-au abandonat planurile și au venit să mă ajute. M-a răpit Josiah din parc.

Juliet o privi recunoscătoare. Mama strânse batista la pieptul ei, tremurând, și suspină.

– Răpit? De ce, pentru Dumnezeu, ar face Josiah așa ceva?

– Pentru că și-a pierdut banii la jocurile de noroc și s-a gândit că cea mai bună și ușoară cale de a scăpa era să-mi ceară bijuteriile, în schimbul siguranței mele.

Mama suspină șocată.

– Ce nemernic! Întotdeauna am știut că e soi rău. Nu i-ai făcut pe plac, nu?

– Nu. Din fericire, Benedict Wylde a intervenit. A reușit să-l înfrângă pe Josiah și mi-a returnat bijuteriile.

Mama se încruntă.

– Wylde te-a salvat?

Georgie zâmbi larg.

– Da, a fost cea mai minunată coincidență. S-a întâmplat să fie prin jur.

Mama păru să se gândească bine la asta.

– Ești sigură că nu făcea parte din planul lui Josiah? Pare teribil de potrivit. Poate că au copt cine știe ce schemă împreună, ca el să joace rolul cavalerului și să te impresioneze.

– Pot să te asigur că nu a fost vorba de așa ceva. Domnul Wylde nu-l iubește deloc pe Josiah. De fapt, m-a ajutat să-l trimit, cu coada-ntre-picioare, la Boston.

– Boston? În Lincolnshire? repetă mama uimită. Ce e de făcut în Boston?

– Nu, Boston din America, clarifică Georgie zâmbind satisfăcută. Josiah m-a amenințat și a încercat să-l împuște pe domnul Wylde. Așa că l-am dus la Blackwall și l-am pus la bordul navei *Lady Alice*. Nu o să mai deranjeze pe nimeni de acum.

Mama se lăsă pe spate în scaunul ei.

– America? L-ai trimis pe vărul tău în America? Cerule! Georgiana!

– O merita, interveni Juliet. Iar domnul Wylde s-a comportat chiar eroic.

Mama îi aruncă o privire apăsătoare, reamintindu-i de propriile ei indiscreții.

– Păi, chiar dacă Josiah nu mai poate cauza scandal, oricum nu mai contează, dat fiind că ai adus rușinea peste noi toate. Suspină dramatic. Oh, Juliet. Aveam atâtea speranțe pentru tine. Dar dacă pe acest Pettigrew îl vrei cu adevărat, imediat va trebui să te căsătorești cu el.

Juliet clipi uimită de răsturnarea de situație.

– Pot să mă mărit cu Simeon?

Mama încuviință.

– Presupun că da. Nu pot spune că nu sunt un pic dezamăgită de lipsa lui de titlu, dar, dacă îl iubești, atunci nu e chiar atât de rău. Eu m-am căsătorit până la urmă cu tatăl tău, în ciuda faptului că nu avea titlu, și nu am regretat nici o secundă. Doar promite-mi că o să numești pe cineva ca Edmund Shaw să aibă grijă de bunurile tale. Domnul Pettigrew nu pare talentat când vine vorba despre treburi financiare.

Georgie chicoti la ironia că mama dădea cuiva lecții despre finanțe și cum trebuie cheltuiți banii. Ideea ei despre „economisire" era să poarte o rochie de două ori în același sezon, dar avea grijă să acopere acest lucru cumpărând un șal nou, pălării, mănuși și cercei care să se asorteze, în fapt nu exista nici un soi de economisire. Juliet chițăi extaziată.

-Oh, da, promit! Mulțumesc, mama!

Sări de pe canapea și o îmbrățișă, dar mama o fugări. Era deja în modul de planificare.

-Trebuie să anunțăm de urgență logodna, pentru a pune capăt zvonurilor, mai ales dacă dăm de înțeles că voi doi ați avut deja un aranjament privat dinainte ca tu să vii în oraș!

Juliet țâșni către ușă.

-Oh, trebuie să-i scriu de urgență și să-i dau veștile bune!

Georgie o privi pe sora ei plecând în grabă, simțindu-se obosită. Evenimentele din cursul zilei o extenuaseră.

-Dacă nu te superi, o să mă duc să mă întind un pic înainte de cină.

-Bineînțeles.

Mama încuviință absentă, deja prinsă în gânduri despre cum să organizeze viitoarea logodnă și, cel mai probabil, nunta deceniului.

-Am pierdut toată distracția, zise supărat Seb, de îndată ce Benedict intră pe ușa sălii de cină din Clubul Tricorn. Willis și oamenii lui l-au prins pe Johnstone când noi umblam prin Hampstead cu femeia ta.

Benedict se opri în prag.

-Ce? Serios? Drăcia naibii!

Ascunzându-și frustrarea, traversă către dulap, își turnă generos coniac în pahar și sorbi cu poftă. Alcoolul îi încălzi stomacul, dar nu-i șterse sentimentul amar de dezamăgire.

-Și uite-așa s-au dus pe apa sâmbetei cinci sute de lire recompensă. La dracu'!

Se așeză pe un scaun confortabil din piele, lângă Alex, care încuviință.

-Ne-am oprit pe la Bow Street după ce te-am lăsat pe tine. L-au prins pe Johnstone și pe unul dintre oamenii lui, îi țin în celule. Amiralul Cockburn i-a interogat, dar nici unul nu vorbește.

Benedict gemu. Cu cele cinci sute de lire ar fi putut să înceapă reparațiile la acoperișul grajdului de la Morcott sau ar fi plătit o bună parte din ipoteca pământului. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce încercase să o să impresioneze pe Georgie refuzându-i banii? Nu-și permitea asemenea gesturi stupide.

– I-am zis lui Cockburn că tu știi pe cineva care ar putea duce submarinul la Woolwich, zise Seb. Nu i-am zis că e o fată, bineînțeles. El crede că toate femeile nu știu decât să pălăvrăgească, precum nevastă-sa. Ar fi refuzat din principiu. Așa că i-am zis că ai găsit un băiat care este ultimul din clasa ofițerilor navali de la Trafalgar. A zis să pornim.

Benedict închise ochii și își sprijini capul în scaun. Încercă să se simtă satisfăcut că Johnstone fusese prins și că planul de a-l salva pe Bonaparte picase, dar nu reuși, era mizerabil. Sentimentele patriotice erau foarte bune, dar nu-i rezolvau problemele financiare. Sau enigma cu soția lui.

– O să-i zic lui Georgie, murmură el. Ne putem întâlni cu ea, săptămâna asta, într-o noapte, la depozitul din Ore Street.

Ea avea să fie încântată, gândi el, zâmbind în sinea lui. Provocarea de a naviga cu o barcă incredibil de greu de condus pe Tamisa, în mijlocul nopții, era exact genul de situație care ar fi făcut-o să fie foarte entuziasmată. Cu Johnstone la închisoare, riscurile pentru ea erau minine. Atât timp cât drăcia avea să plutească, ea avea să fie în siguranță. Sângele încă îi fierbea dacă se gândea la pericolul în care fusese în acea dimineață. Slavă Domnului că vărul ei nu avusese timp să o abuzeze! El se îndoia că ar fi putut să-și controleze firea și să nu-l omoare dacă ar fi făcut-o. Georgie era soția lui, chiar dacă foarte puțini oameni știau asta. Era de datoria lui să o protejeze. Ar fi trebuit să fie cu ea. Ar fi putut să fie ucisă.

Ben sorbi din nou din pahar, golindu-l. Gândul că și-ar putea petrece tot restul vieții fără Georgie era inimaginabil. Pe cât de încăpățânată și iritantă era, nu-și putea imagina o lume fără vitalitatea, hotărârea și inteligența ei vicleană. Avea nevoie de ea. Nu doar ca o diversiune temporară, ci ca o cerință permanentă pentru fericirea lui. Nu se gândise niciodată că avea să găsească o femeie în care să aibă încredere și pe care să o admire la fel de mult cum îi admira pe Alex și Seb.

Nu avusese nici o prietenă femeie, doar cunoștințe, iubite. Sexul și prietenia fuseseră foarte clar compartimentate în mintea lui – femeile de o parte, bărbații care îi câștigau respectul în cealaltă. Dar Georgie dărâmase aceste bariere; era prietena lui, iubita lui, tentația și muza lui. Privi rătăcit în flăcările focului. Oare ea simțea la fel pentru el? Sau doar îl folosea – un bărbat experimentat, pe care-l găsea relativ atrăgător – ca să scape de virginitatea ei nedorită și să dobândească experiență? Strânse din dinți. Nu. Poate că nu-l iubea, dar îl dorea. Nu ar fi răspuns cu atâta ardoare atingerii lui dacă nu l-ar fi vrut. Nu i s-ar fi oferit dacă nu avea încredere în el. Oare ea încă se gândea că timpul lor împreună era limitat? Că avea să treacă la alt iubit în câteva luni? Niciodată. Nu cât el respira. Ea era soția lui. Și Dumnezeu să-l ajute, el nu avea de gând să o dea nimănui.

Benedict înmărmuri recunoscând ironia situației. Fusese aruncat într-o căsnicie de conveniență cu o străină, exact ca părinții lui, dar atât, similaritatea se oprea acolo. Părinții lui nu avuseseră nimic în comun. Nici un interes, nici o legătură de compatibilitate. Trebuie să fi simțit o atracție de moment, cel puțin la început – făcuseră totuși doi fii –, dar după aceea abia dacă suportaseră ideea de a fi în același ținut, mai ales spre finele căsniciei lor. Între el și Georgie lucrurile nu erau așa. Între ei, exista o poftă nebună, animalică, ce continua să-l uimească. Dar, dincolo de asta, mai era și faptul că amândoi iubeau aventura; găseau aceleași lucruri amuzante. Ea avea multe idei nebunești și tot soiul de scheme. El se putea vedea interesat de ea, fascinat de ea, pentru tot restul vieții lui. Nu voia să stea în fața ei la biserică, în câteva săptămâni, lăsând-o să creadă că se prefăcea că o iubește. Voia ca ea să știe că vorbea serios, că era sincer în dorința lui de a se uni cu ea pentru totdeauna. Oare acesta era destinul? Tot ce știa era că scăpase dintr-o groază de evenimente, scăpase și din calea gloanțelor, de mai multe ori decât era posibil, așa că undeva, în acest univers, șansele trebuiau să-i zâmbească și lui. Poate că acum era momentul. Găsise femeia cu care putea fi fericit. Cu care avea să pună capăt moștenirii dureroase a părinților lui. Focul trosni, iar realitatea se strecură din nou peste el, zdrobindu-l. Imposibil. Lipsa lui de bani avea să fie un obstacol imposibil de depășit. Nu-i putea oferi nici măcar titlul pe care mama ei îl voia cu

atâta disperare. Nu-i putea oferi nimic, în afară de propria persoană, și cum avea asta să fie suficient?

– Te încrunți, murmură Seb.

– Taci, zise Benedict privindu-l, dar fără furie.

Neliniștea și disperarea creșteau în pieptul lui. Timpul trecea – în doar câteva scurte săptămâni sezonul se termina. El și Georgie aveau să-și anunțe logodna, să se căsătorească, și ea avea să-l părăsească. Avea să se întoarcă în sălbăticiile din Lincolnshire sau avea să plece într-un tur de ani buni prin Europa, fără el. Iar el va fi forțat să o lase, iubind-o, dorind-o. Incapabil să o împovăreze cu dragostea lui. Mai bine și-ar fi scos inima. Alex îi umplu paharul și îl bătu cu afecțiune pe umăr.

– Femeile, nu?

Benedict mormăi.

„Trăiește clipa!" Acesta era motto-ul lui. Încă mai avea câteva săptămâni cu ea. Avea să se bucure de fiecare clipă. Începu să bată din picior, calculând nerăbdător când avea să o vadă. Când avea să facă din nou dragoste cu ea. Voia o noapte întreagă cu ea, nu una fugitivă, câteva ore furate. Voia luxul de a o savura pe deplin, de a învăța cum se simte fiecare parte din ea, de la valea moale a sânilor ei până la gustul sfârcurilor ei sub limba lui. Voia gustul catifelat al coapselor ei, musculatura suplă a abdomenului ei și căldura, cu gust înnebunitor, a sexului ei. Voia să o audă gemând de plăcere.

Alex îi murmură ceva lui Seb, iar Benedict clipi, ca și cum ar fi fost trezit dintr-o plăcută reverie.

Dumnezeule! Penisul lui era tare ca piatra. Scutură din cap.

– Mă duc la culcare.

Capitolul 38

Simeon surprinse pe toată lumea în acea după-amiază, anunțând că tocmai devenise singurul beneficiar al moștenirii unei mătuși îndepărtate.

– O mină de aur? În Țara Galilor? repetă mama, atât de uimită, că aproape scăpă ceașca de ceai din mână.

Simeon, complet inconștient de anvergura veștii pe care tocmai o aruncase ca pe o grenadă, zâmbi absent și privi cu înflăcărare către Juliet.

– Hmm? Oh, da. Mătușa Wilhemina. Întotdeauna am fost favoritul ei. Obișnuiam să-i trimit câte un poem de ziua ei, în fiecare an. Wilhemina e un nume cu care este greu să faci rime. Oricum, se pare că mi-a lăsat totul mie. Cu cățel, cu purcel, cum se spune. Ea spunea că eu sunt singurul din familie care apreciază romantismul locului.

– Și cum e? începu Juliet, în același timp cu mama, care întrebă:

– Produce ceva venit?

Simeon îi răspunse mamei prima dată.

– Oh, da. Undeva la cinci mii pe an, după cât se pare. Există și o casă, și niște pământ, și alte acareturi. Mustața lui foarte aranjată zvâcni când o cuprinse de Juliet de mână. De fapt, când spun casă ar trebuie să zic mai degrabă castel. Are turle. Și un șanț.

Juliet părea foarte entuziasmată.

– Un castel? suspină ea. Chiar ești proprietarul unui castel adevărat?

– În apropiere de Carmarthen. Construit pe la 1200, o parte din el adică. Legenda spune că este și o peșteră de dragon prin apropiere.

– Nu mai sunt dragoni în Anglia, șopti Juliet.

– Asta e Țara Galilor, adăugă Simeon. Au un dragon pe steag. Cine știe ce o să găsim?

– Acestea sunt niște vești foarte bune, domnule Pettigrew. De bucurie, mama se servi cu încă un biscuit. Nu vă pot spune cât de ușurată mă simt că aveți mijloacele cu care să aveți grijă de Juliet

în modul în care ea merită. Mi-aș fi dorit să-mi spuneți de îmbunătățirea statutului dumneavoastră financiar mai devreme.

Simeon o privi uimit.

– Oh, dar Juliet mă iubește pentru cine sunt, nu pentru ceea ce am.

Mama închise gura, iar Georgie se abținu să zâmbească, observând cât de bine o pusese la locul ei. Simeon făcuse asta, dintre toți oamenii. O durere dulce-amară îi apăru în piept. Simeon articulase propria ei dorință – și problemă – la perfecție. Ce trebuia ea să facă cu Wylde? Oare era prea prostuță să creadă că el avea să ajungă să o iubească? Cu toți banii ei, nu putea să cumpere lucrul pe care și-l dorea cel mai mult, afecțiunea lui. Așa cum era de așteptat, anunțul logodnei lui Juliet cu Simeon nu făcu valuri prea mari și acapară complet ideea unui potențial scandal că ea și iubitul ei ar fi fost singuri în trăsură. Disperată după distracție, lumea bună bârfise, dar, în cele din urmă, închisese ochii la această indiscreție care se transformase în logodnă. Se presupunea că fericitul cuplu își anticipase jurămintele, și că, cel mai probabil, urma un copil, opt luni mai târziu, sau cel puțin acesta era consensul general în rândul bârfitorilor. Câțiva aristocrați mai înfumurați criticaseră lipsa de valori morale în rândul tinerilor, iar câțiva pețitori dezamăgiți se declaraseră distruși că divina Juliet urma să se căsătorească, dar toată lumea aștepta nunta. Cei din înalta societate aflaseră cu încântare că Juliet insistase să aibă loc ceremonia în eleganta biserică St. George, Hanover Square, și se pregăteau de anunțurile care urmau să fie strigate, cum era obiceiul, timp de trei săptămâni consecutiv înaintea unei nunți care urma să aibă loc la mijloc de mai.

Georgie zâmbise de o dureau obrajii, mulțumind și acceptând felicitările bine intenționate la adresa surorii ei, dar primi și întrebări mai puțin inspirate sau subtile despre starea ei de celibatară. Se simțise teribil de tentată să le spună tuturor acelor băgăcioși că și ea era de fapt logodită, dar cum ea și Benedict nu apucaseră să discute foarte clar despre asta, despre data la care aveau să facă propriul lor anunț, se abținu să comenteze. Fără îndoială, uniunea lor avea să creeze mai multă agitație decât cea a lui Juliet, iar ea nu voia să umbrească în nici un fel marele moment de glorie al surorii sale. În plus, nu-l văzuse pe Benedict toată săptămâna. Nu-și făcuse apariția la nici unul dintre evenimentele la care ea participase, așa că tânjea cu disperare să-l vadă.

*

Biletul prin care el o chema la cafeneaua de pe Ore Street, chiar în acea seară, fusese livrat cu șase zile în urmă, iar Georgie nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Aceasta era aventura după care ea tânjise, o șansă de a-și testa abilitățile și de a ajuta la ceva cu adevărat important.

– Pieter, trebuie să mă deghizez în băiat.

Faptul că bătrânul olandez trecuse prin multe în anii lui de serviciu era clar prin aceea că nu reacționă în nici un fel.

– Bineînțeles că trebuie. Pot să vă întreb de ce? Presupun că iar vreți să vă amestecați într-o schemă care este...

– ...o idee proastă? completă Georgie cu drag. Da, foarte probabil. Ea se întinse și îi sărută obrazul bărbos. Dar o să mă ajuți, nu? Promit că o să am grijă.

Olandezul oftă.

– Ah, ca-ntotdeauna, sunteți fata tatălui dumneavoastră, Georgiana Caversteed. Mereu gata de o glumă. Un spirit aventurier, care nu putea fi stăvilit. Clipi suspicios și își șterse nasul. Bineînțeles că te ajut. Dar spune-i lui Wylde că îi rup gâtul dacă pățești ceva. Ce ai nevoie?

– De pantaloni. Și o jachetă. Ceva dintr-o stofă aspră, care să nu iasă în evidență. Oh, și o șapcă, bineânțeles, ca să-mi ascundă părul. Trebuie să arăt ca un livrator de praf de pușcă sau ca un corsar.

– Și ce o să faci, mai exact, îmbrăcată așa?

– O să ajut la transportul unei încărcături importante către depozitele navale din Woolwich.

Pieter bombăni, dar plecă în căutarea lucrurilor menționate de ea, iar câteva minute mai târziu se întoarse cu un braț de haine.

– Poftim. La ce oră trebuie să fii pe Ore Street?

Georgie își concentră atenția asupra sarcinii prezente.

– Având în vedere că Woolwich e doar un pic mai jos de Limehouse, vom avea nevoie de un reflux puternic și susținut pentru a trage chestia înainte. În această seară, mareea are loc exact după miezul nopții, așa că trebuie să așteptăm până atunci. Am aranjat să mă întâlnesc cu Benedict la unsprezece.

– O să mă asigur că trăsura este gata la zece și jumătate. I-ai spus mamei tale?

– Ea și Juliet sunt la operă. Eu am zis că îl detest pe Don Giovanni și că ne vedem dimineață.

Pieter încuviință.

– Deci, o să conduci o barcă, nu? Adu-ți aminte ce te-am învățat. Tamisa e foarte diferită de lacul în care obișnuiai tu să te joci. Stai departe de bancurile de nisip și păzește-te de curent.

– O să fiu atentă, promit.

Pe lângă biletul lui, Benedict îi trimisese și tubul cu planuri, iar ea le studiase atent, în caz că avea să fie nevoie să conducă acest vas ciudat. Decisese că nu avea nevoie să scufunde complet nava; doar trebuia să plutească pe râu, lucru care putea fi făcut cu ușurință folosindu-se de cârmă, de vele și de puterea valurilor pentru tracțiune. Odată cu întunericul creștea și entuziasmul ei. Pantalonii îi erau ușor largi peste coapse – făcuți în mod clar pentru cineva fără forme feminine. Ea se îmbrăcă în cămașa curată, iar pe deasupra își puse jacheta fără formă. Pieter îi adusese tot ce avea nevoie. Ea își legă părul, într-o coadă de cal, ca a unui marinar, și îl înghesui sub șapcă, apoi își legă la gât o basma roșie, într-un gest final sfidător. Se privi în oglindă și conchise că era nelegiuitul perfect; începu să exerseze mersul cu umerii lăsați pentru a-și ascunde sânii. Pieter zâmbi când o văzu la grajduri și o bătu prietenește pe umăr. Ea îl urmărise făcând același lucru cu băieții mai tineri de pe navă; era forma cea mai profundă de afecțiune masculină.

– Prea bine, Georgie Porgie, zise el, referindu-se la versurile pe care obișnuia să i le îngâne în copilărie. Hai să mergem. Și să nu aud de sărutat băieți, bine?

Georgie îi zâmbi diavolește.

– Cine, eu? Nu aș îndrăzni așa ceva nici în visele mele.

Capitolul 39

Benedict nu avu nevoie de mai mult de trei secunde pentru a-și recunoaște soția când ea intră pe ușa cafenelei. Se strâmbă. Probabil credea că nu dădea de bănuit ținându-și capul în jos, în așa fel încât șapca să-i acopere trăsăturile, dar el era atât de conștient de prezența ei, încât nu-i venea să creadă că altcineva putea să nu-i observe deghizarea. Se așeză pe banca de lemn, lângă el. Privi spre cămașa ei, nasturii chinuindu-se să reziste sub presiunea sânilor ei mici și obraznici, și se rugă să se stăpânească. Picioarele ei subțiri arătau superb îmbrăcată în perechea de pantaloni strâmți, maro, evidențiindu-i fundul rotund în cel mai tentant mod posibil. Nu se atingeau, dar el îi mirosi parfumul intoxicant al pielii când ea se foi. Acel miros feminin avea, cu siguranță, să o dea de gol față de orice persoană care se apropia mai mult de ea. Nu că el ar fi permis să se apropie cineva. Așeză palmele pe masă pentru a-și potoli pofta de a o prinde de guler, de a o târî afară și de a o devora chiar acolo, lipită de perete.

„Drăcia naibii!"

– Bună seara, George, murmură Alex peste masă.

Ea încuviință către el, apoi către Seb care se trântise într-un colț, sorbind deja din a doua ceașcă de cafea. Ben privi către ceasul mare din tavernă, așezat lângă bar. Nu mai era mult. Comandă o ciocolată pentru Georgie, și ea o sorbi cu eleganță. În ciuda faptului că era aproape miezul nopții, locul era încă foarte animat, dar mulțimea se rări un pic, cât așteptaseră pentru reflux. El, Alex și Seb trecuseră prin tot planul, în detaliu. După ce aveau să se strecoare în depozit, aveau să deschidă ușile din spate și să lanseze nava în apă. El și Georgie aveau să navigheze până la docurile Marinei Regale, în timp ce Alex și Seb aveau să rămână pentru a se descotorosi și de restul accesoriilor contrabandiștilor și pentru a căuta și alte dovezi care îi puteau incrimina pe Johnstone și O'Meara. Benedict cercetase bărcile ancorate lângă micul doc din spatele depozitului.

Bazinul era separat de râu printr-o poartă groasă de lemn, care putea fi deschisă pentru a permite accesul. Sub privirile lui, bărcile se smulgeau din strânsoarea ancorelor, întorcându-se în direcția opusă, rotindu-se odată cu refluxul.

– Prea bine, e timpul.

Urma să se ridice, când o siluetă murdară se protăpi la masă, iar el ridică din sprâncene, recunoscându-l pe noul venit.

Jem Barnes își șterse nasul cu mâneca și se smiorcăi cu subînțeles.

– Bună seara tuturor! Făcu semn către Ben, Seb și Alex, îi aruncă o privire rapidă lui Georgie și adăugă: domnișoară!

Ben pufni. Ce mai deghizare! Nimic nu scăpa neobservat de ochii ageri ai lui Jem.

– Ce cauți aici?

Băiatul zdrențăros își ridică pantalonii, care păreau să fie legați cu o sfoară în talie, ca să nu-i cadă.

– L-am tot urmărit pe Johnstone, cum ai spus, șefu'.

– Atunci, știi că e în Bow Street. Sper că nu vrei să fii plătit că mi-ai spus asta.

Jem scutură din cap.

– Nu! Asta am venit să-ți spun. Nu l-ai prins.

– L-am văzut cu ochii mei în celulă, zise Alex.

– Nu, nu l-ai văzut. Oamenii voștri l-au săltat pe omul greșit. L-au arestat pe Fergus Johnstone, vărul lui. El e timonierul. Seamănă foarte bine între ei.

Ben și Alex schimbară priviri.

– Ești sigur?

– Da. M-am dus chiar eu la Bow Street, prefăcându-mă că-i duc de mâncare. E Fergus, toată ziua.

– Și atunci ,unde e Tom Johnstone?

– La un bordel în Covent Garden. Cu trei din echipajul lui 'Ammond. Privi către Benedict. Îi știi. Shadwell, Finnegan și Daws.

Cu toții scăpaseră din raidul de la Gravesend. Benedict înjură în gând. Cei trei erau cei mai nenorociți tâlhari din toată banda de contrabandiști.

– Johnstone se crede în siguranță, știind că voi credeți că l-ați prins și l-ați închis, continuă Jem. Vine să mute barca aia.

– Johnstone e pe drum? Vine să lanseze submarinul în noaptea asta? repetă Alex.

– Asta am spus, nu? Aveți la dispoziție vreo juma' de oră, poate mai puțin. Vor să prindă refluxul.

Benedict inspiră adânc.

– Ai făcut o treabă excelentă, Jem, zise Ben și scoase din buzunar o monedă de aur pe care o așeză în palma murdară a băiatului.

Nătăflețul șmecher avu îndrăzneala de a o testa cu dinții înainte de a o vârî în buzunar. Văzând privirea uimită de pe chipul lui Seb, îi zâmbi cu dinții lui lipsă și îi zise:

– Nu poți să fii niciodată suficient de precaut, nu? Nu cu toți hoții și escrocii de prin jur, așa-i?

Benedict privi către colegii lui.

– O ambuscadă?

Două perechi de ochi străluceau cu anticipare.

– Oh, da.

Privi către Georgie și simți un gol în stomac. „Drăcia naibii!" Nu intenționase niciodată să o implice în ceva riscant. Trebuia să o scoată de acolo.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem în altă noapte.

Trei perechi de ochi, de această dată, îl priviră cu uimire.

– Și să-l lăsăm pe Johnstone să plece cu submarinul? mormăi Georgie. Îi aruncă o privire plină de reproș, care în mod clar îi răni orgoliul. Niciodată! Nu te mai îngrijora pentru mine, Wylde, și hai să intrăm acolo cât mai avem timp la dispoziție. Era rozalie la față, ochii îi scânteiau puternic, iar el nu voia decât să o ia de gât și să o sărute până când avea să-i vină mintea la cap. „Femeie încăpățânată!" Ea ridică din sprâncene, provocându-l în tăcere, iar el citi pe chipul ei încăpățânarea de catâr din spatele acelei fețe frumoase. Sper că nu ai de gând să-mi interzici să vin, zise ea apăsător. Nu cred că trebuie să-ți amintesc că sunt singura care știe să navigheze, nu?

Încrucișă mâinile ca și cum conversația luase sfârșit pentru ea. Ceea ce, de fapt, se și întâmplase.

Alex pufni amuzat și încercă să-și ascundă râsul, tușind.

– Ți-am spus vreodată cât de mult îmi place soția ta, Benedict? trânti Seb.

Georgie îl privi, zâmbindu-i larg. Benedict suspină, înfrânt. Dacă se mișcau repede, puteau să iasă de acolo înainte ca Johnstone să ajungă.

– Prea bine. Jem, te bagi pe post de iscoadă?

– Da, da.

În timp ce toți cinci traversau drumul, îndreptându-se către depozitul întunecat, Ben surprinse privirea lui Alex.

– Mai uită-te o dată la fundul ei în acei pantaloni și o să te lipesc de pământ, bolborosi el.

Alex îi aruncă un rânjet șmecher.

– Nu poți să condamni un bărbat că se uită. Nu când marfa e atât de apetisantă. Doar îți admir gusturile fine. El se încordă. Alex îl bătu pe umăr. Ușurel! râse el. Gelozia nu-ți vine bine, prietene.

– Poate, într-o zi, o să-ți iei și tu o soție și atunci o să vedem dacă ți se mai pare amuzant când un alt bărbat o măsoară din cap până în picioare.

Alex tremură teatral.

– Eu, o soție? Niciodată!

Se strecurară pe alee, în timp ce Jem rămase de pază.

Seb și Alex se cățăraseră prin aceeași fereastră prin care el și Georgie intraseră data trecută. Benedict o prinse de mijloc și o ridică pe butoiul de sub fereastră. Voia să-i dea drumul, dar senzația mijlocului ei sub mâinile lui îi luase mințile. Mânat de instinct, o trase mai aproape, iar când ea își așeză mâinile pe umerii lui pentru a se sprijini, el profită de moment și o sărută. Nu era nimic dulce sau cavaleresc la acest sărut. Era dorință pură, înnebunitoare. O declarație clară de intenție. După o clipă de șoc, ea îi cuprinse gâtul și îl sărută înapoi cu lăcomie, ca și cum nu se mai putea sătura de el, ceea ce îl făcu să i se înmoaie genunchii. O dorea atât de tare, cum nu-și dorise nimic, niciodată.

– Georgie, gemu el. Mă omori!

Gura ei îi răspunse nerăbdătoare, cu căldură și atât de plăcut.

Din interiorul depozitului, cineva tuși amuzat.

– Voi mai veniți, sau eu și Alex trebuie să ne ocupăm de toată treaba singuri?

El se retrase fără tragere de inimă, cu picioarele tremurânde și inima galopând.

– Înăuntru cu tine.

Ea se roti pe butoi, întorcându-se ademenitor cu fundul ei delicios către el. Era tortură în toată regula. „Mai târziu", își promise el. Când aveau să termine cu toate, avea să o ducă înapoi la Tricorn și să facă dragoste cu ea ore bune. Zile. Săptămâni.

Depozitul mirosea a rumeguș și gudron, a terebentină, și simți înțepătura inconfundabilă a prafului de pușcă proaspăt. Benedict se încruntă. Nu ar fi trebuit să miroasă așa. Nu era posibil ca butoaiele pe care el le udase să se usuce în doar câteva zile. Înaintă către grămadă și trase pânza.

– La naiba!

Alex își făcu apariția tăcut, nevăzut, ca o pisică dintre umbre.

– Ce e?

– Johnstone a luat o nouă comandă de praf de pușcă. Pe ultima i-am stricat-o eu.

– Atunci e bine că nici unul dintre noi nu e fumător, nu? adăugă ironic Seb.

Se apucaseră să descuie ușile duble de la capătul îndepărtat al depozitului și, deschizându-le larg, văzură o pantă de lemn înclinată care dispărea în apa întunecată. Refluxul era în toi, lovind puternic, la doar câțiva metri de rampă. Lumina lunii strălucea palid în apa tulbure, iar bărcile ancorate dansau de-a lungul micului port, luptându-se cu funiile de care erau legate. Georgie veni lângă el.

– Avem o problemă. Cabina nu a fost sigilată cu smoală. O să plutească, dar apa va intra printre golurile dintre scânduri.

– Cât de multă apă?

– Nu știu.

– Păi, Johnstone are de gând să riște. Hai să o mutăm și să vedem dacă se scufundă.

Benedict apucă de una dintre funiile prinse de barcă, în timp ce Alex și Seb îndepărtară plăcile de lemn care o țineau în loc, împiedicând-o să alunece pe șinele de lansare. Lemnul trosni, iar micuța ambarcațiune începu să se miște, alunecând pe pantă, exact așa cum era menit să facă, adunând viteză până când intră cu zgomot în apa maronie. Toți patru o priviră.

– Plutește, zise Alex.

– Simt că ar trebui să-i dăm un nume, adăugă Seb. Toate corăbiile au un nume, nu?

Benedict zâmbi.

– Georgiana. Trase de funie, ca barca să plutească paralel cu rampa și o prinse pe Georgie de mână. Doamnă Wylde, ce ziceți dacă urcați la bord?

Ea încuviință, iar el o ridică ușor, ca și cum ar fi fost ca o pană, și o așeză pe puntea mișcătoare. Ea se clătină până la hublou și privi în întunericul apăsător.

– Nu văd nimic. Poți să-mi dai o torță?

Alex scoase o cutie finuță din buzunar și aprinse una dintre lămpile de petrol de pe banca de lemn.

– E o scurgere lentă, confirmă ea, dar ar trebui să putem ajunge la Woolwich fără să se scufunde.

Îi înmână înapoi lampa lui Ben, care o stinse. Jem ateriză brusc, lovindu-se în cădere.

– Timpul s-a terminat, băieți, șopti el. Johnstone e aici. Fiți pe fază.

Benedict îi făcu semn să se apropie.

– Repede! Treci în submarin.

Băiatul se feri.

– Nici o șansă. Sunt ca o pisică eu. Plus că urăsc apa.

Judecând după straturile de murdărie de pe fața lui, afirmația era cel mai probabil adevărată. Băiatul părea să se ferească de apă complet.

– Nu știi să înoți?

– Nu.

Ben suspină.

– Atunci, ascunde-te undeva, repede, zise el, apoi legă funia de o bară metalică din rampă și privi către Georgie. Tu treci în interior și rămâi acolo până rezolvăm cu Johnstone.

Capitolul 40

Inima lui Georgie era cuprinsă de panică, dar făcu întocmai cum îi spusese. Se strecură prin deschizătura îngustă și ateriză într-o băltoacă. Neputând să se abțină să nu știe ce se întâmpla afară, privi prin micuța gaură circulară din partea principală a coșului. Alex se poziționase lângă fereastra principală. Benedict și Jem se ascunseseră după o bancă, iar Seb se pitise în spatele unei grămezi de lemne din apropierea butoaielor. De afară se auzeau pași, iar Seb înclină din cap avertizându-i. Spre surprinderea lui Georgie, toți cei trei bărbați își scoaseră pistoalele, aruncându-și priviri entuziasmate. Ea simți cum inima îi stă în loc. După o așteptare agonizantă, cheia se roti în încuietoare, iar ușa depozitului se deschise larg. Patru bărbați își făcură apariția, unul ținând o lampă pentru a lumina drumul. Urmă o liniște rău prevestitoare când ei observară că submarinul fusese lansat, apoi se auziră niște șoapte de furie și uimire. Bărbatul cel mai voinic, o matahală cu perciuni roșcați și stufoși – cel mai probabil, Tom Johnstone – urlă.

– O'Meara? Ești aici?

Toți patru începură să cerceteze cu suspiciune împrejurimile. Rând pe rând, își scoaseră armele: două pistoale, două cuțite.

– Eu nu mă tem, zise Alex. Se ridică și îndreptă pistolul către bărbatul din apropierea lui. Va trebui să te mulțumești cu noi!

Toți patru se întoarseră către el, iar Georgie țipă fără să vrea auzind bubuiturile, împușcăturile și strigătele care veneau din toate direcțiile. Urletele și țipetele răsunau în același timp cu străfulgerările de foc și fum, într-o stare generală de confuzie și de haos. Abia dacă mai putea să întrezărească ceva în întuneric, dar îl observă pe Benedict aruncându-și pistolul și lansându-se asupra lui Johnstone, exact în același timp în care Alex sări pe un alt bărbat. Toți patru se băteau și loveau cu bestialitate, ca marinarii pe care-i văzuse ea odinioară în fața unei taverne în Blackwall, certându-se

pe o prostituată. Suspină când tăișul unui cuțit străluci în lumina lunii. Mormăiturile și trosnetele, sunetul îngrozitor al pumnilor lovind carnea îi întorceau stomacul pe dos. Unul dintre bărbați căzuse pe podea și rămăsese lat, întins într-o grămadă de rumeguș și resturi de lemn. Un alt bărbat se aruncase în spatele unei grămezi de lemn pentru a se adăposti, dar abia apucă să se târască puțin, că Seb sări pe el, din întuneric, și îi aplică un dos de bocanc exact în coaste, apoi îl ridică de guler și îi mai dădu una peste față. Bărbatul se prăbuși exact când Benedict îl aruncă pe Johnstone într-unul dintre blocurile de lucru, care zdrăngăni puternic. Johnstone urlă de durere și se năpusti înapoi. Atunci, Georgie observă flăcările. Lampa se spărsese când primul bărbat se prăbușise la pământ, iar acum mirosul de ars umplea aerul.

Un firicel de petrol de la lampă se întinsese pe podea și o găleată luă foc, împreună cu niște pensule acoperite de smoală. Flăcările izbucniră cu putere, iar Seb alergă în față, ridică găleata și o aruncă în apa de lângă submarin, dar petrolul se împrăștiase deja în mai multe locuri. Flăcările mocneau din mai multe direcții, aprinzându-se și mai mult din cauza resturilor de lemn, a materialelor îmbibate în ulei și a frânghiilor de cânepă împrăștiate peste tot. În curând, fumul gros și înecăcios cuprinse întreg spațiul, iar Georgie scoase capul din submarin, panicată.

– Ieșiți de acolo! strigă ea. Praful de pușcă!

Jem ieși din ascunzătoarea lui și țâșni către pasarelă, teama lui de flăcări fiind, aparent, mai mare decât frica de apă. Georgie ieși pe punte și încercă să aducă ambarcațiunea, mai aproape, încât băiatul să poată urca. Întinse mâna pentru a-l ajuta, însă barca alunecă, împinsă de refluxul capricios. Jem se clătină pe marginea scândurilor. Se aruncă disperat în față, în încercarea de a o prinde de mână, dar nu reuși. Înfipse degetele în partea din față a punții, dar, neavând de ce să se agațe, gemu îngrozit și căzu în apă. Georgie se întinse pe burtă cât de mult putea, încercând să-l tragă în timp ce el se zbătea în apă. Pentru un moment, crezu că-l apucase, dar apoi el dispăru în apa murdară.

– Jem! strigă ea.

Reapăru la câțiva metri de marginea bărcii, iar ea îi văzu chipul alb, terorizat. Întindea mâinile ca și cum ar fi încercat să se cațăre pe o scară invizibilă și stătea cu gura deschisă, luptându-se cu neputința

de a striga. Georgie se ridică, pregătindu-se să sară în apă, când Seb își făcu apariția din interiorul depozitului plin de fum.

– Ajută-l! Nu știe să înoate!

Seb îl văzu pe Jem scufundându-se și sări în apă. De îndată ce ajunse în apropierea lui Jem, băiatul îl cuprinse de gât, strângându-l, și amândoi se scufundară. Seb desprinse mâinile îngrozite ale băiatului de pe gâtul lui și îi trânti una peste față înainte ca Jem să apuce să reacționeze, apoi îl apucă de guler și începu să-l tragă către doc.

– Dă din picioare, îi ordonă el ferm.

Georgie răsuflă ușurată văzând că Seb reușise să-l tragă pe băiatul zdruncinat către niște scări de lemn, scoțându-l din apă tușind și scuipând. Pățania lui Jem îi distrăsese atenția de la agitația din depozit. Se întoarse, căutându-l cu disperare pe Benedict prin fumul înecăcios care acum ieșea în vălătuci mari pe ușile duble.

– Pornește! urlă Seb.

Alergă către marginea docului, spre porțile de lemn care se deschideau către râu, și începu să întoarcă mânerul. Roțile din fier trosniră contra presiunii refluxului, dar porțile se deschiseră încetul cu încetul, permițând apei să intre și făcând barca să plutească. Georgie apucă pumnalul din cizmă și tăie funia care ținea submarinul în loc. Îl văzu pe Alex aruncându-se printr-o fereastră din depozit și alergând pe alee, apoi pe Benedict pe pasarelă. Submarinul plutea deja către mijlocul docului, imposibil de atins acum, atras de magnetismul irezistibil al refluxului.

Benedict scutură din cap și îi aruncă un zâmbet ademenitor de pe mal. Făcu mâinile căuș în jurul gurii și strigă.

– Unde crezi tu că te duci?

Înainte să apuce să-i spună că nu putea să aducă vasul înapoi, sau mai aproape, el se dezbrăcă de jachetă, o aruncă și sări în apă.

– La naiba! Ce rece e!

– Ce naiba faci, idiotule? strigă ea.

El o ignoră și, când apa îi ajunse la coapse, se lansă în față, înotând către ea. Când ajunse la marginea vasului, apucă de funia care atârna și se ridică. Georgie îl prinse de turul pantalonilor și îl trase până când ateriză pe punte, ud și răsuflând greoi. Trupul lui formidabil părea să ocupe tot spațiul. Se rostogoli pe spate și gemu râzând, pe jumătate de bucurie, pe jumătate de durere.

– N-ai voie să trăiești aventuri fără mine, doamnă Wylde. Ai înțeles?

Ea îl privi încruntându-se, vrând să-l certe pentru că făcuse ceva atât de riscant.

– Acum, cum naiba navigăm cu asta?

Georgie se porni pe treabă. Ridică vela și o întinse, încât materialul să prindă briza, apoi apucă timona și întoarse ambarcațiunea cu fața către poarta dinspre apă. Privi către Benedict, care se ridicase în picioare și se uita cu o privire satisfăcută la depozitul care ardea în urma lor.

– Unde e Johnstone? întrebă ea neliniștită. E încă acolo?

Benedict scrâșni din dinți.

– Nu știu. Shadwell și Daws sunt morți, dar Johnstone a reușit să scape. Nu știu ce s-a întâmplat cu Finnegan.

Ca și cum universul voia să le dea un răspuns, o figură diformă apăru prin ușile din spate ale depozitului incendiat. Într-o clipită, Georgie îl văzu ridicând pușca pe umăr și țintind direct către ea. Își înăbuși un strigăt, exact când Benedict se aruncă în fața ei. Arma se descărcă pocnind puternic. Greutatea apăsătoare a lui Benedict aproape că era să-i răstoarne, iar el înjură când amândoi căzură în genunchi pe punte. Când se retrase, un șuvoi roșu curgea prin cămașa lui albă, în apropierea umărului.

– Benedict, te-a împușcat!

El își puse mâna peste braț și privi furios în urmă, către depozit.

– Nu e nimic. Sunt bine! O strânse puternic de ceafă. Stai jos.

Țintașul, Finnegan, reușise să-și încarce pușca. Georgie îl văzu pe Seb alergând de a lungul docului pentru a-l înfrunta, dar Finnegan aplecă privirea și ținti din nou. Bubuitura unei noi împușcături răsună deasupra apei, iar ea se piti instinctiv, însă glonțul nimeri în marginea navei, împrăștiind așchii de lemn peste tot. Seb sărise peste Finnegan, punându-l la pământ, exact când o serie de explozii înspăimântătoare începură din depozit. Ferestrele bubuiră și apăru o minge de foc, iluminând cerul, pe măsură ce butoaiele de praf de pușcă explodară. Georgie simți căldura exploziei, în timp ce resturi începuseră să cadă din cer, împrăștiindu-se peste tot în apa din jurul lor. Dintr-un motiv straniu, singurul lucru la care se putea gândi era povestea lui Guy Fawkes care încercase să dea foc Parlamentului.

– Seb! urlă Benedict, acoperindu-și ochii cu mâinile. Cercetă împrejurimile din jurul clădirii care ardea și se simți cu adevărat ușurat

când îl văzu pe prietenul lui ieșind de sub o scândură, făcându-le semn că era viu. Seb se ridică, încercă să-și șteargă praful și resturile de pe haină, apoi renunță, vădit iritat.

-S-a mai dus o haină care îmi plăcea! strigă el în urma lor. Mai era și Weston. Wylde, blestemat să fii dacă nu-mi cumperi una nouă!

Benedict chicoti amuzat.

-Sigur, ce-i corect e corect! strigă el înapoi.

Georgie cercetă restul docului și îi văzu pe Alex și Jem ghemuiți împreună, în siguranță, pe strada din apropierea tavernei unde băuseră cafeaua. Recunoscătoare că rugăciunile îi fuseseră ascultate, se întoarse și apucă timona. Încă aveau treabă. Trecu ambarcațiunea dincolo de poartă – ale cărei scânduri de lemn erau alunecoase și verzi, pline de alge –, lăsând râul să-i prindă în vâltoarea lui.

Capitolul 41

Georgie își mușcă buza de jos, concentrându-se să navigheze către mijlocul râului, recunoscătoare că la această oră din noapte nu erau multe ambarcațiuni prin jur. Mirosurile murdare ale Tamisei îi înconjurau, iar ea tresări când trecură pe lângă lucruri putrezite, la care ar fi făcut bine să nu se gândească. Era mai multă agitație aici. Cabina se balansa sub forța valurilor, iar de sub punte se auzeau zgomote ciudate, trosnete și troncănituri. Vântul îi zbârlea pielea de pe mână, iar ea se trezi tremurând din cauza frigului și a șocului. Benedict vârî capul în cabină și se întoarse încruntându-se.

– Se pare că luăm din ce în ce mai multă apă. Cât mai avem până la Woolwich?

– Undeva sub zece kilometri.

– Vom fi la limită.

Câștigaseră viteză odată cu curenții. În curând, incendiul de la depozit va fi doar o strălucire îndepărtată, rămasă în urmă, în timp ce cursul râului îi va purta departe de umbrele diforme ale depozitelor și debarcaderelor. Lumina lunii le ghida calea. Odată trecuți de întorsătura ascuțită a Tamisei, acolo unde volumul apei se dubla, malurile începeau să fie din ce în ce mai puțin populate. În curând, erau în zona nelocuită, mlăștinoasă, răvășită de capriciile vânturilor, cunoscută ca Blackwall Point, de pe Isle of Dogs. Georgie se cutremură când observă spânzurătoarea și cușca de fier, care se legăna straniu suspendată de cadrul de lemn. După gratii, se vedea forma chircită a unui trup. Văzuse o asemenea priveliște și în trecut, într-o vară, când tata o dusese pe Tamisa până la Dartford și pe mare. Orice marinar care intra în Londra trecea pe aici, ceea ce făcea ca acest loc să fie spațiul ideal pentru a arăta ce pățesc toți cei care îndrăznesc să comită acte de piraterie. De mai bine de patru secole, condamnații erau spânzurați la Docul Execuției în Wapping, trupurile lor erau acoperite de smoală și erau atârnați în aceste spânzurători timp de

trei refluxuri, după care erau dați jos și alții le luau locul. Când era micuță, la opt ani, se cutremurase auzind poveștile macabre. Tata îi spusese că asemenea priveliști erau un avertisment către oameni de a fi cinstiți în afacerile lor. Georgie privi către bazinele sălbatice și simți un junghi în piept. Spânzurătoarea îi amintea cât de aproape fusese să-l piardă pe bărbatul pe care îl iubea. Fusese împușcat, nu? Îi spusese că nu era ceva serios. Dar dacă rana se infecta? Muriseră oameni din mai puțin.

„Oh, Dumnezeule!" Ar trebui să-i spună ce simțea acum. Duse mâna la gură, încercând să-și înăbușe un scâncet, dar nu reuși. Benedict privi către ea, apoi înaintă în spatele ei și o cuprinse în brațe, strângând-o la pieptul lui în așa fel încât brațul drept îi rămăsese liber pentru a naviga. Hainele lui ude îi udară și ei hainele, dar nu-i păsa. Senzația era de fericire absolută. Se topi la pieptul lui, bucurându-se de puterea și căldura pe care le emana trupul lui, simțindu-se ca și cum el i-ar fi dat, la propriu, din curajul și vitalitatea lui. O sărută pe creștetul capului.

– Totul e în regulă acum. S-a terminat. Respiră.

Georgie răsuflă ușurată, apoi inspiră, simțindu-se protejată în brațele lui. Încetă să mai tremure. Își dorea ca ei să poată rămâne așa pentru totdeauna, să navigheze la nesfârșit pe râu, pe mare. Dar micuța ambarcațiune se scufunda mai mult și mai mult cu fiecare kilometru. Ar fi avut nevoie de noroc să ajungă la Woolwich, darămite în altă parte. Ea privi dedesubt, către apă; nu voia să intre acolo. Părea întunecată și înspăimântătoare, curentul mult prea puternic ca să-i facă față. Pieter o învățase să înoate, dar în ape blânde, în lacul de acasă, care nu semăna deloc cu aceste valuri nervoase, agitate, care se roteau cu furie. După câteva minute, peisajul se schimbă; începeau să apară clădiri și ajunseră la docurile Blackwall. Această parte a râului îi era mai familiară. Georgie dibui forma depozitului Caversteed printre velele care se legănau în vânt. Un val de apă se revărsă peste punte.

– Avem vreo găleată pentru a scoate apa? întrebă ea.

– Nu, zise Benedict și privi cu părere de rău către picioarele lui ude. Mi-aș putea folosi cizmele, presupun. Suspină, ca și cum îl durea sufletul să spună așa ceva. Hoby le-a făcut pe acestea, să știi. Au costat două lire și șaisprezece penny. Începusem să mă simt confortabil cu ele.

– O să-ți cumpăr altă pereche.

Navigară printr-o altă întorsătură a râului, iar ea îi condusese mai aproape de malul din sud-est.

– Ar trebui să fim acolo, aproape. Ea miji ochii prin întuneric și făcu semn cu mâna. Acolo! Acolo trebuie să fie docurile Marinei!

Un singur paznic păzea o serie de bariere din lemn, în spatele cărora erau ancorate mai multe ambarcațiuni. Era pe jumătate adormit într-un scaun de lângă o colibă mică, dar se trezi repede și se mobiliză când îl strigă Benedict.

– Tu, de acolo, deschide poarta! Amiralul Cockburn ne așteaptă!

Paznicul aruncă o privire plină de curiozitate către ambarcațiunea lor – acum doar o mică parte din ea mai era vizibilă deasupra valurilor –, dar făcu întocmai cum i se ceruse. Înaintară în apele mai liniștite ale docului și ancorară în spațiul dintre două fregate uriașe. Benedict sări pe mal, legă funia, și apoi o prinse pe Georgie de mâini și o trase în sus, lângă el, pe doc.

– Pământ! Slavă Domnului! El râse și, spre uimirea lui Georgie, lăsă capul pe spate și strigă de bucurie. Iuhuuu!

Drept răspuns, ea îi zâmbi, simțindu-se cuprinsă la rândul ei de bucurie și ușurare. El se întoarse către ea, respirând greoi.

– Am reușit, Georgie, fetițo!

Șiroaiele de apă curgeau pe fața lui, iar cămașa i se lipise de trup, devenind aproape transparentă în lumina lunii. Surâzând triumfător, o ridică pe vârfurile picioarelor, strângând-o la pieptul său. O sărută cu sălbăticie, cu bucurie, iar Georgie îi răspunse pe măsură. Picioarele i se înmuiaseră și se agăța de el ca de un stâlp, în timp ce limbile lor se împreunau și dansau. O febră animalică îi încălzi trupul, iar ea simți că începe să amețească. Benedict se retrase, abia suflând, ochii îi străluceau în întuneric, iar Georgie deschise gura pentru a-i spune exact ce simțea pentru el.

– Benedict, eu...

Sunetele de pași care se apropiau o întrerupseră.

– Wylde! Mi-ai adus submarinul. Bravo, omule!

Amiralul George Cockburn înainta pe debarcaderul întunecat. Benedict îl salută pe bărbatul mai în vârstă și, când întinse mâna, amiralul i-o cuprinse, strângând-o cu entuziasm. Se întoarse către Georgie și făcu la fel și cu ea.

– Și cu ajutorul acestui tânăr. Bravo, tinere, ai făcut o treabă bună în noaptea asta. Marina îți rămâne îndatorată!

Georgie își pierduse șapca undeva pe drum, dar părul ei era legat la spate, într-o coadă de marinar. Lăsă capul în jos, rugându-se ca amiralul să nu o recunoască. Benedict făcu semn către vasul care se scufunda.

– Cred că va trebui să o golești.

Admiralul ridică din umeri.

– O pompă de santină va rezolva asta repede. Ce contează este că l-am oprit pe nenorocitul de Johnstone și că i-am stricat planul mișelesc. O treabă extraordinară, băieți. Un serviciu de mare valoare. Să stați liniștiți, o să vă recomand pe amândoi în fața Alteței Sale Regale pentru o recompensă. Se întoarse către Georgie. Cum te numești băiete?

Georgie gemu și încercă să vorbească mai gros.

– Umm, George? Tonul ei nesigur de bariton nu-l păcăli nici o secundă pe amiral. Suspină uluit, uitându-se către Benedict.

– Asta e o fată?

Cum era imposibil să mai ascundă adevărul, Benedict înaintă și le făcu cunoștință.

– Da, așa este. Amiral Cockburn, permiteți-mi să v-o prezint pe domnișoara Caversteed, proprietara de la Caversteed Shipping.

Ar fi fost ridicol să facă o reverență, așa că Georgie își îndreptă spatele, îl privi direct pe amiral și înclină din cap, în semn de salut.

– Dumnezeule! Păi, eu nu credeam... amiralul își pierduse cuvintele. Ce înseamnă asta?

Benedict nu părea deloc afectat.

– Am rugat-o pe domnișoara Caversteed să mă ajute în această acțune. Are cunoștințe extraordinare în materie de navigație, așa cum cred că arată succesul din această seară. Nu m-am îndoit nici o secundă că nu va duce misiunea la bun sfârșit.

Auzindu-l lăudând-o, inima ei se umplu de mândrie.

– Foarte neobișnuit, domnule, murmură amiralul. Îi aruncă o privire paternă lui Georgie, răsucindu-și mustățile albe. Mama ta știe că străbați orașul îmbrăcată ca un băiat, fata mea?

Ea deschise gura să-i răspundă, dar Benedict vorbi primul.

– Se poate să vorbim între patru ochi, domnule? zise el și îi aruncă ei o privire cu subînțeles, iar ea pricepu de îndată că el avea

să facă ceva cu totul scandalos. Ar trebui să vă spun că domnișoara Caversteed mi-a făcut marea onoare de a-mi deveni soție. Cu siguranță mă pot baza pe discreția dumneavoastră.

Suspinul lui Georgie se pierdu printre chicotelile amiralului.

– Căsătoriți, eh? Atunci, felicitări, Wylde. Formidabil!

Îi scutură mâna din nou lui Benedict.

Georgie se abținu să nu pufnească. Discreție? Nici pentru o secundă nu credea că amiralul va putea să țină pentru el o asemenea noutate. Avea să-i spună soției lui, iar Clara Cockburn era cea mai aprigă bârfitoare din toată Londra. Vestea avea să circule prin toate casele bune până la micul dejun. Benedict ar fi putut la fel de bine să fi dat un anunț în ziarul *The Times*. Amiralul încuviință.

– Se pare că amândoi aveți nevoie de haine noi, Wylde. Avem câteva uniforme de rezervă dacă vreți să le folosiți. Îi făcu semn către o serie de clădiri din spatele lui. Și fără îndoială că ești nerăbdător să o duci pe doamna ta acasă. O să mă ocup să fac rost și de o trăsură.

Se întoarse și porni pe doc. Georgie sări direct pe Benedict.

– De ce i-ai spus asta? Acum o să fie un scandal oribil.

El ridică din umeri, iritând-o la maximum.

– O să fie scandal oricum. E vina ta! Tu ai vrut să vii în aventură.

Ea se pregătea să-l certe și mai mult, când el se întoarse în lumină, iar ea îi văzu mâneca de la cămașă. Era plină de sânge.

– Oh! Am uitat. Ești rănit!

Se întinse după el, dar el se feri de mâinile ei. Trase de manșeta cămășii și verifică daunele.

– Nu e nimic. Doar o zgârietură. Nici măcar nu mi-a străpuns carnea.

Era așa precum îi spusese, glonțul trecuse prin marginea bicepsului, producând doar o rană urâtă. Carnea sfârtecată arăta oribil, încă curgea sânge, dar era cu mult mai bine decât se temuse Georgie.

– Cu toate acestea, va trebui să cureți rana și să o bandajezi, zise ea. Apa râului este dezgustătoare. S-ar putea infecta cu ușurință.

El își dezlegă eșarfa de la gât și i-o dădu ei.

– Atunci, fă-o tu. Eu nu pot cu o singură mână.

Degetele ei tremurau în timp ce-i lega strâns materialul de braț. Atingerea pielii lui o făcea să se înfioare. Deodată, își trecu mâna peste clavicula lui și apoi se opri pe piept, în dreptul inimii. Pulsul

îi era puternic, ferm, iar ea abia dacă se abținu să nu plângă de bucurie și ușurare.

– Ai încasat un glonț pentru mine!

El se încruntă la ea și ridică din umeri, rușinat.

– Aș fi făcut la fel pentru Alex sau pentru Seb.

– Ai fi putut să mori, continuă ea cu vocea tremurândă.

– Dumnezeule, treci încoace!

O îmbrățișă, iar gestul i se păru cel mai natural lucru din lume.

Ea își simți gâtul uscat, și lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Își ascunse fața la pieptul lui, nedorind să-i arate slăbiciunea, dar el nu o slăbi din priviri. Îi prinse chipul între mâini și i-l ridică spre el. O sărută pe pleoape, pe obraji și pe frunte. O ținea atât de strâns, încât aproape că era dureros, ca și cum încerca să-i ia supărarea cu mâna, să-i alunge lacrimile sau să le ia asupra lui. După câteva momente, se feri și o privi mai serios decât îl văzuse ea vreodată.

– Mi-aș da viața pentru tine, zise el simplu. Știi asta, nu?

Ea avu nevoie de câteva momente pentru a desluși înțelesul vorbelor lui.

– Ce? ea clipi. Ce ai spus?

– Mi-aș da viața pentru tine, repetă el. Sunt foarte puțini oameni în lumea asta despre care pot spune acest lucru, dar tu ești unul dintre ei, Georgiana Wylde. Te iubesc! O sărută încet pe buze. Nu mă aștept să-mi răspunzi în vreun fel, zise el repede. Încă putem să ne păstrăm aranjamentul. Poți să mă părăsești oricând vrei tu. Am zis că măcar să-ți spun, să știi, atâta tot.

Inima îi bubuia de bucurie, iar vestea aproape că o lăsase fără răsuflare.

– Și eu te iubesc, zise ea, și îl simți trăgând-o aproape.

O privi stupefiat, ca și cum nu-i venea să-și creadă urechilor. Apoi, închise ochii, chinuit.

– Nu se poate, zise el. Asta ar fi o prostie. Și tu nu ești o femeie proastă. Tu ești o femeie care conduce un imperiu comercial, care calculează dobânzile plăților, care știe să negocieze pentru mătăsuri. Ești mult prea deșteaptă pentru cineva ca mine.

– Te iubesc, insistă ea. Și nu ai ce să faci în privința asta.

El trecu o mână prin părul ei ud și gemu.

– Nu putem fi împreună. Înțelegi, nu? Dumnezeule, detest banii tăi blestemați!

O eliberă și se întoarse cu spatele, apoi se roti și porni din nou către ea, cu o expresie determinată.

– Cum aș putea să-ți dovedesc că pe tine te vreau? Nu-ți pot cere să renunți la tot doar ca să rămâi cu mine. Singura modalitate prin care am putea să fim împreună ar fi dacă eu aș avea aceeași avere ca tine. Atunci ar fi egalitate. Dar asta nu o să se întâmple niciodată. Nu voi avea nicicând o avere ca a ta.

Georgie îl cuprinse, tânjind după atingerea lui.

– Privești lucrurile greșit. Ochii ei erau plini de lacrimi, dar îi zâmbi. Doar pentru un moment, imaginează-ți că rolurile noastre ar fi inversate. Dacă tu ai fi cel cu o avere impresionantă, dacă ai fi știut în inima ta că mă iubești, nu ai fi vrut să împarți totul cu mine? Nu ai fi vrut să-ți împarți trupul, viața, totul cu mine?

Vocea ei emana încredere . Vorbea din suflet; era sigură de sinceritatea cuvintelor pe care le spunea. El se întoarse, respirând greoi, strângând din pumni, dar cel puțin o asculta.

– Gândește-te la jurămintele noastre, zise ea. Nici unul dintre noi nu a vorbit serios când le-am zis – eu abia dacă am fost atentă –, dar răspunsul e acolo. Glasul îi tremura, era foarte emoționată, însă găsi puterea să continue, disperată să-l facă să înțeleagă că se temea să nu-l piardă. La bogăție și la sărăcie. La boală și la sănătate. Tu ai rămâne cu mine, Benedict, chiar dacă aș fi săracă și bolnavă, știu că ai face-o. Așa că de ce nu ai face același lucru dacă aș fi bogată și sănătoasă? Ea scutură din cap. Nu are logică. Și oricum, e prea târziu. Încrucișă brațele la piept. Suntem căsătoriți, la bine și la rău, așa că e ceva cu care pur și simplu va trebui să te obișnuiești. Refuz să-ți dau voie să mă părăsești după toate astea.

Capitolul 42

Benedict o cercetă pe femeia din fața lui, simțind cum inima îi bate atât de tare, de parcă stă să-i sară din piept. Undeva, de-a lungul drumului, în toată aventura prin care trecuseră, își pierduse șapca, iar discuția lor aprinsă îi înroșise obrajii și-i înflăcărase privirea.

– Eu te iubesc. Tu mă iubești, zise ea tăios. Nu văd problema.

Un strop de apă alunecă pe chipul ei, oprindu-se în colțul gurii, iar el simți pofta de a o linge, însă se concentră, străduindu-se să se controleze și să-i schimbe părerea. Ea putea să găsească pe cineva cu mult mai bun decât el – un nelegiuit sărăntoc.

– Bărbații trebuie să își poată susține femeile. Așa funcționează societatea. Ar trebui să te măriți cu un om care are aceeași avere ca tine.

Ea pufni.

– Oh, niște prostii. Acum trăim într-o eră modernă, Benedict. Lumea se schimbă. Observând că el intenționa să o contrazică, ea ridică mâna. Sunt de acord că să te căsătorești doar pentru bani, fără nici un fel de compatibilitate, este o greșeală enormă.

Avea dreptate. Părinții lui erau exemplul perfect pentru asta. Tatăl lui poate că o susținuse pe mama lui financiar, dar nu-i oferise sprijinul emoțional de care avusese nevoie. Nu o iubise sau prețuise. Nu-i fusese alături la bine și la rău. Chipul lui Georgie era un amestec adorabil de frustrare combinată cu hotărâre.

– Eu nu am nevoie ca tu să mă susții financiar. Eu am nevoie ca tu să mă iubești. Eu am nevoie ca tu să mă iubești îndeajuns de mult încât să treci peste grămezile de bani pe care le am și să accepți că acestea vin la pachet cu mine. Poți să faci asta? Te rog!

Acel „te rog" îl sfârtecă; Benedict aproape căzu în genunchi. Ea nu trebuia să-l implore pentru nimic. Era al ei, trup și suflet. Fericirea, acceptarea curgeau prin el, topindu-i îndârjirea.

– Presupun că trebuie, zise el, încercând să glumească, dar vocea emoționată îl dădu de gol. Și asta pentru că nu-mi pot imagina viața fără tine.

Ea îi surâse atât de dulce. E cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse. Îi aruncă și o privire ademenitoare, pe sub gene.

– Tu realizezi că de fapt nu m-ai cerut până acum, nu?

El se încruntă.

– Da, ai dreptate.

Se prăbuși în genunchi acolo, pe iarbă, și o văzu ridicând surprinsă din sprâncene.

Brusc, realiză că nu era cu nimic diferit de sărmanul, îndrăgostitul Simeon Pettigrew, care stătuse cu orele în ploaie. Era aici, ud și rănit, oferindu-se pe sine, îmbrăcat simplu și fără cuvinte pompoase. Îi luă mâna în mâna lui.

– Nu o să fie nici o surpriză pentru tine dacă îți spun că eu nu mă aștept la nici o moștenire subită sau la vreo mină de aur, zise el morocănos. Și nici măcar la vreun comision din partea armatei. Încă am multe datorii. Profiturile mele de la Clubul Tricorn merg către restabilirea proprietății familiei mele. Acestea fiind spuse, te rog să iei în considerare cererea mea oficială: Georgiana Caversteed, îmi faci onoarea de a-mi deveni soție? Din nou și pentru totdeauna?

Ochii ei străluceau.

– Da.

El se ridică și o sărută cu tandrețe, un sărut atât de plin de promisiuni și de dorință, încât îl lăsă fără suflare. Toate simțurile lui se topiseră în ființa ei, împreunându-se cu ea. Părul ei, pielea ei, buzele ei. Când se retrase, el scutură din cap, nevenindu-i să creadă, aproape temându-se să dea frâu fericirii din interior.

– Abia aștept să te pot striga soție în public, nu doar în capul meu, zise el. M-am săturat să ne tot furișăm. Vreau ca toată lumea să știe că ești a mea.

Ea îi răspunse cu respirația întretăiată.

– Da.

– Întoarce-te cu mine la Clubul Tricorn. Lasă-mă să te iubesc.

Suspinul ei satisfăcut era exact ceea ce el își dorise să audă.

– Da. Oh, da! Te rog!

Capitolul 43

Era aproape trei dimineața, dar în ciuda oboselii fizice, Georgie era prea entuziasmată ca să doarmă. Benedict o ținea strâns în brațe, în trăsura care se apropia de Londra, aproape pustie la acea oră. Ea își sprijinea capul pe umărul lui, iar inima îi cânta de fericire. El se schimbase cu hainele uscate pe care i le oferise amiralul, găsise o bucată de material cu care își bandajase rana, și acum stăteau cuibăriți sub o manta de lână groasă. Ajunși la Tricorn, îl găsiră pe Mickey, paznicul, încă treaz, în ciuda orei atât de târzii.

– Alex și Seb s-au întors în siguranță, da? întrebă Benedict încet.

– Da, domnule. Și pușlamaua de Jem doarme dus în camera din față. Seb a spus că s-ar putea să fiți rănit la braț?

Îi aruncă o privire îngrijorată lui Benedict.

– Nu e ceva serios, Mickey. Nu e nevoie să chemi doctorul încă.

Servitorul răsuflă ușurat.

– Prea bine. Am făcut focul în bucătărie. O să vă aduc niște apă caldă curând.

Benedict îi mulțumi în șoaptă și o grăbi pe Georgie pe scări. De îndată ce intrară în apartament, ea se întoarse cu o privire hotărâtă, care îi spunea clar că nu avea chef de prostii.

– Hai să curățăm rana aia, da? Nu vreau să faci febră și să mori, Wylde. Nu acum, când ai început să fii așa sensibil. Scoate-ți cămașa.

El îi zâmbi șmecherește.

– Nu cred că mă voi sătura vreodată să vă aud rostind aceste cuvinte, doamnă Wylde.

Fără prea mare răgaz, își scoase cămașa și rămase doar în pantalonii de piele și cizme. Ea simți că i se usucă gâtul și că i se pune un nod în stomac. Bărbatul acesta chiar avea un fizic splendid. Venirea lui Mickey cu o găleată mare cu apă caldă, cu bandaje curate și cu o sticlă de coniac o opri din gândul de a sări pe soțul ei și de a-l avea acolo, pe loc.

– M-am gândit că o să aveți nevoie de astea, bolborosi servitorul. Noapte bună! Închise ușa în urma lui.

Benedict sorbi din sticlă și i-o înmână.

– Fă ce vrei, femeie!

Ea înmuie bandajul, intenționat, în coniac.

– Ușurel! protestă el. E cel mai bun coniac franțuzesc.

Ea îi aruncă o privire înțepată.

– Băuturile străine sunt ilegale în această țară, domnule Wylde.

El îi făcu din ochi.

– S-ar putea să fi descoperit câteva din rezervele contrabandiștilor cât timp am fost infiltrat în banda lor.

Îi spălă rana, înroșind apa din bol, apoi îl auzi icnind printre dinți când ea presă materialul îmbibat în alcool de carnea lui.

Georgie icni și ea, compătimindu-l. Cu siguranță îl ustura ca naiba. El privi în jos în timp ce ea îi legă un bandaj curat în jurul rănii.

– Sărută-mă. Am nevoie de ceva care să-mi distragă atenția de la durere.

Ea era mai mult decât încântată să-i facă pe plac. Apropierea lui, mirosul pielii moi și bronzate, erau mult prea tentante. Avea gust de coniac și căldură. Limba lui alunecă peste a ei într-un ritm alert, iar ea simți acea căldură în sâni, în abdomen și între picioare. Trecu cu mâinile peste umerii lui musculoși, fascinată de el, de puterea lui, dar se retrase când degetele ei trecură peste cicatricea de deasupra claviculei.

– Am primit un glonț în Salamanca, zise el încet. Un lunetist francez. Am avut noroc, a ieșit exact pe partea cealaltă. Îi ghidă mâna, iar ea simți cicatricea și pe cealaltă parte. Nu mi-a atins osul.

Georgie se cutremură, simțind fiori în stomac. Cicatricea era atât de aproape de gâtul lui. Ar fi putut să fie fatală. Se aplecă și sărută locul, iar trupul lui tremură. Mâinile lui alunecară peste cămașa ei băiețească. I-o desfăcu, iar ea ridică brațele ca să-l ajute să o dea jos. De această dată, ea înțelegea complet unde aveau să ajungă. Și abia aștepta. Voia totul – întunericul, pasiunea, căldura. Pe el. Cămașa ei de noapte era bine vârâtă în pantaloni, așa că inima i-o luă la goană când el i-o scoase. Îi desfăcu nasturii de la pantaloni, atingând-o constant cu dosul palmei.

– Aceste blestemății m-au înnebunit toată noaptea, murmură el.

Ea își scoase cizmele, ciorapii, pantalonii și cămașa și îl auzi inspirând îndelung când o văzu goală. Privirea lui o făcea să simtă fluturi în stomac. El o prinse și o sărută, fără a se mai abține, iar ea se topi în sărutul lui arzător, în trupul lui puternic și în mâinile lui mari. Îi acapară gura, gustându-i colțurile buzelor cu limba și apoi pătrunzând-o adânc. Ea îi trecu mâinile prin păr și simți degetele lui cuprinzându-le pe ale ei. Nu o îndepărtă; în loc de asta, o strânse puternic și o țintui locului, o senzație palpitantă de pericol.

Georgie tremură din toate încheieturile. Dorința ardea prin ea ca un văpaie, îi era imposibil să se opună momentului. Nu voia nici măcar să iasă la suprafață pentru a lua o gură de aer. Se pierduse în el, inhalându-i mirosul, trăgându-l în plămânii ei, în inima ei. Cu pași împleticiți, reușiră să ajungă în dormitor. El se așeză pe marginea patului, iar ea îngenunche în fața lui și îl ajută să-și scoată cizmele ude. El se descotorosi rapid de pantaloni și se întinse pe spate, în toată splendoarea, iar Georgie nu se putu abține să nu zâmbească triumfător. Era al ei. Ea puse un genunchi pe pat și îi cercetă trupul, iar preț de câteva clipe el se mulțumi să o lase să-l exploreze. Ea trecu mâna peste mușchii lui tari de pe piept și abdomen, până la linia atât de apetisantă de păr care începea de sub buricul lui și continua ca o săgeată către membrul lui erect. Georgie înghiți în sec, brusc emoționată. Nu văzuse această parte din el, data trecută. Ochii lui străluceau.

– Atinge-mă.

Ea își dorise să facă asta încă de prima dată când îl simțise întărindu-se, prin pantaloni, în submarin. Cu blândețe, își puse mâna în jurul lui și suspină când el se împinse în palma ei. Era surprinzător de cald, iar pielea lui era netedă, iar mușchii de dedesubt foarte fermi. Îl alintă nesigură, iar el gemu și se împinse din nou în mâna ei.

– Îți place asta? îl tachină ea.

– Da!

– Îmi place privirea pe care o ai când ești așa, zise ea. Probabil o ai de fiecare dată când te gândești la asta. Mă incită și mă topește.

Ea se aplecă și îi luă membrul în gură. El șuieră printre dinți, așa cum făcuse când îl atinsese cu bandajul îmbibat în coniac, doar că, de această dată, instinctul feminin îi spunea că era de plăcere, nu

de durere. Începu să-l lingă. Se bucura de felul în care îl descoperea, de gustul lui. Îi trezea toate simțurile. Era doar el, doar plăcere.

– Destul, gemu Benedict. Fără îndoială vreunul dintre porcii ăia de la Curte te-ar lăsa să-ți faci de cap cu el cum vrei tu, dar un nelegiuit ca mine nu poate să îndure prea multe. Cu o mișcare rapidă, era deasupra ei. Îi aruncă o privire insolentă de pirat, aceeași ca a prizonierului ei mult iubit de la Newgate. Acum, te am în ghearele mele, doamnă Wylde. Îi prinse părul în pumn și i-l mirosi. Te cunosc, soție! Îți știu mirosul. Știu cum te miști. Ești a mea! Georgiana tremură. Să vedem cât de multă tortură poți tu să suporți. O atinse pe gât, între sâni și înapoi. Ador să văd cum reacționează corpul tău la mine. Cum ți se înroșește pielea și cum ți se întăresc sfârcurile. Își trecu cu degetele peste sfârcurile ei, ca și cum voia să sublinieze acest lucru, iar Georgie fremătă de plăcere. Fulgere de dorință alergau prin ea. Văd că respiri greoi, doamnă Wylde. Să înțeleg că îți place asta?

Georgie se arcui sub atingerea lui, iar el îi cuprinse sânii. Ea gemu. Mâinile lui se contopeau cu pielea ei într-o uniune perfectă. El se aplecă peste ea, oprindu-se deasupra buzelor ei, o privi și, în ultima secundă, coborî mai jos, peste sânul ei, lingându-i-l.

– Mă predau! scânci Georgie. Tu ai câștigat. Nu mă mai necăji.

El chicoti, iar ea îl prinse de păr și îl trase în dreptul sânului ei. El îi luă sfârcul în gură. Ea icni.

– Suspectez că și asta îți place, șopti el, coborând cu mâna peste abdomenul ei și către părul moale de mai jos.

Îi masă clitorisul, simțind-o cum se umezește, și gemu.

– Vreau să fiu în tine.

– Da! suspină Georgie. Acum.

– Acum, repetă el răgușit.

Se urcă pe ea, iar ea îi simți mâna pe coastă, ghidându-se spre ea. O sărută în același timp în care o penetră cu putere, simțind-o gemând sub limba lui. Era plăcere, revelație, o senzație de împlinire și voluptate. El încremeni, complet în interiorul ei, tare și încins. Apoi, începu să se miște, iar ea se arcui sub el, răspunzându-i. În curând, ea tremura, pierdută în acel loc întunecat, păcătos, unde nu erau cuvinte, ci doar senzații. El crescu ritmul, mai puternic, mai tare, până când o simți că vrea mai mult și mai mult, că îi strigă numele. Ajunsă la extaz, păru să se piardă în el pentru o eternitate,

apoi răzbătu pe partea cealaltă; era ca în povestea cu Guy Fawkes și praful de pușcă, din nou – doar că de această dată era vorba despre explozia ei personală. Zdrobitoare, copleșitoare, arzătoare. El gemu îndelung și o penetră adânc și tare, iar de această dată, în loc să se retragă, ejaculă în ea. Se prăbuși peste ea, apoi se rostogoliră amândoi pe o parte. Răsuflau greu, pieptul lui pulsa, iar inima ei tresălta de plăcere, își simțea membrele amorțite.

– Spune-o din nou, zise ea abia respirând. Ce ai zis la Woolwich.

El îi așeză părul pe frunte.

– Ce? Că te iubesc? Da. Îi sărută vârful nasului. Iubirea mea. Viața mea. Rămâi cu mine pentru totdeauna.

– Pentru totdeauna, repetă ea.

Capitolul 44

Ea se trezi în brațele lui, în timp ce lumina soarelui își croia drum la orizont, și se ridică între așternuturile mototolite. Ceasul de pe șemineu arăta ora opt aproape.

– Oh, Dumnezeule! Trebuie să ajung acasă și să-i spun mamei că ne-am logodit înainte ca ea să audă de la altcineva. Soția Amiralului Cockburn, cu siguranță, are să transforme vestea în bârfa târgului până la prânz.

Chicotele somnoroase ale lui Benedict îi încălzeau inima.

– Ai vrea să merg cu tine? Am putea să-i spunem împreună.

Georgie scutură din cap.

– Nu, e în regulă. O să vorbesc eu cu ea prima dată. Tu poți să vii la ceai în această după-amiază. Ar trebui să depășească șocul până atunci.

El o trase înapoi în brațele lui și o sărută.

– Bine.

Se ridică din pat și porni, nestingherit și gol, către dulapul din mahon, oferindu-i lui Georgie o priveliște apetisantă a spatelui lung și a fundului ferm. Deschise ușile. În interior erau trei sertare, sub un spațiu unde erau agățate haine, și alese o cămașă curată pentru ea. Era mult prea mare, dar mirosea ca el. Georgie se strâmbă când trase pe ea pantalonii murdari de ieri. Abia aștepta să facă o baie. Merse spre el să i se alăture și observă un material verde-închis.

– Aceea e uniforma ta?

El atinse mâneca jachetei cu afecțiune.

– Da. Pușcași.

– De ce nu e roșie, precum celelalte din armată?

– Regimentul de pușcași e format din trăgători de elită. Lunetiști și luptători. Este pentru a ne camufla. Trebuie să recunoști că roșul e o culoare ridicolă pentru un soldat. E ținta perfectă.

El se întinse și începu să caute ceva într-un bol de sticlă, rotind haotic conținutul acestuia. Georgie suspină când văzu medaliile lui aruncate neglijent printre butoni și cuțite de buzunar.

– De ce nu poți medaliile?

El își drese vocea.

– Pentru că nu le merit.

– Ce? Bineînțeles că le meriți! Ai luptat în acele bătălii, nu?

– Da.

– Atunci, de ce...?

El se holbă la bol, ca și cum s-ar fi chinuit să-și găsească cuvintele.

– Pentru că mă simt vinovat, presupun, vinovat că am supraviețuit, aproape fără urme, în timp ce atâția alți prieteni au murit. Nu am câștigat acele medalii pentru altceva decât pentru faptul că am rămas în viață. Nu am putut să controlez dacă un glonț mă lovea pe mine sau pe omul de lângă mine. Nu am putut schimba traiectoria unui cartuș. Am avut noroc chior.

Georgie îi simți durerea profundă din glas. Privirile li se întâlniră.

– De asta lucrez pentru Bow Street acum. Dacă pot să zădărnicesc planuri, așa cum am făcut ieri, poate că o să ajung să fac ceva demn de medalii.

Ea îl îmbrățișă.

– Păi, ești eroul meu, Benedict Wylde, indiferent de medalii. Și amândoi ar trebui să fim extrem de mândri de ceea ce am realizat ieri. Gândește-te la tot pericolul pe care Napoleon l-ar fi stârnit dacă ar fi reușit să scape de pe Insula Sfânta Elena.

El încuviință fără tragere de inimă.

– Ah, iată.

Scoase un lanț familiar din acea dezordine, iar Georgie văzu că era verigheta ei, lângă care el pusese și verigheta lui. Ultima dată când o văzuse, realiză ea, fusese la Newgate; presupusese că o amanetase sau o vânduse. Desfăcu lanțul și scoase ambele inele, apoi îi luă mâna stângă și, cu solemnitate, îi așeză inelul pe deget.

Inima ei era plină de mândrie și iubire. Ea tresări când degetele lui îi atinseseră palma, iar el se încruntă rotindu-i mâna și observând că pielea i se înroșise de la forța cu care trăsese la timonă.

– Prostuțo, glumi el. De ce nu mi-ai spus că te-ai rănit?

Georgie ridică din umeri.

– Nu am observat pe moment, serios.

El îi duse mâna la buze și sărută pielea sensibilă, apoi se îndreptă și o sărută pe buze.

– Dumnezeule, luna care vine o să fie o adevărată tortură. O să trebuiască să așteptăm trei săptămâni întregi ca anunțurile să fie citite și o să fim sub radarul tuturor în tot acest timp. O să trebuiască să mă comport cum trebuie.

Ea chicoti, iar el o privi cu un zâmbet ironic și scutură din cap.

– Încă nu-mi vine să cred că vrei să te căsătorești cu mine. Ești sigură de ceea ce faci? Dacă se dovedește că sunt un soț groaznic? Nu am nici cea mai mică idee despre ce înseamnă să fii căsătorit și fericit. Părinții mei abia dacă și-au vorbit. Au trăit separați aproape douăzeci de ani.

– Noi nu suntem deloc ca părinții tăi, Benedict. Sunt sigură că o să ne dăm seama.

El înclină din cap. Un gând nou în trecu prin minte.

– Trebuie să-ți fac cunoștință cu fratele meu, John. El ar fi fost o alegere cu mult mai bună pentru tine, să știi. E conte. E masiv. Poți conta pe el. E sigur pe el. Poate conduce o proprietate. Organiza chiriași. Nu umblă de colo colo, trezindu-se prin închisori.

Georgie scutură din cap.

– Ești un om bun, Benedict Wylde, în ciuda lucrurilor pe care le crezi. Pe tine te iubesc. Îi aruncă o privire ademenitoare, menită să destindă atmosfera. Crezi că e legal să te căsătorești cu aceeași persoană de două ori?

– Bineînțeles. O nuntă nu o anulează pe cealaltă. Nu așa funcționează. O să fim căsătoriți de două ori. Se apleacă și o sărută. În plus, nu-mi pasă. O să mă căsătoresc cu tine în fiecare săptămână, dacă asta te face fericită.

Chipul i se întunecă și o privi precaut.

– Nu vrei să te căsătorești în St. George, Hanover Square, nu?

– Nu. Familia Caversteed o să ofere un spectacol suficient nobilimii prin nunta lui Juliet. Ce părere ai despre o nuntă mică, selectă, la mine acasă în Little Gidding?

El răsuflă ușurat, sărutând-o din nou, apoi o lovi jucăuș peste fund.

– Perfect. Acum, du-te și spune-i mamei tale.

*

– Mamă, trebuie să-ți mărturisesc ceva, zise Georgie, care făcuse baie și se îmbrăcase într-o rochie care-i venea foarte bine, din muselină creponată, după ce intră în salon.

Juliet și Simeon plecaseră la plimbare în parc. Mama ridică privirea de la ceaiul pe care și-l turna și o privi întrebătoare, cu sprâncenele ridicate.

– Nu încă una. Serios, Georgiana, cred că ar trebui să te gândești la nervii mei slabi. Am ajuns să-mi fie frică de tine când spui asemenea lucruri. Ce mai e de data asta? Ar trebui să mă pregătesc de marea veste că mergi să te alături Circului? Că vrei să devii clarvăzătoare?

Georgie se abținu să nu râdă, simțind sarcasmul mamei sale.

– Vărul Josiah mă șantaja.

– Te șantaja pe tine? Cu ce?

– Cu soțul meu. Josiah descoperise adevărul despre el.

Mama pufni.

– Oh, dar asta nu e deloc o surpriză. Ți-am spus că să te căsătorești cu un deținut este o rețetă pentru dezastru, nu?

– Da, da. Mi-ai zis. Doar că nu m-am măritat cu un deținut. M-am măritat cu Benedict Wylde.

Mama rămase fără cuvinte – un miracol, dacă se gândea. Deschise și închise gura de mai multe ori.

– Wylde? Fratele lui Morcott? Acel Wylde? Închise ochii, de parcă se ruga să aibă putere, și apoi îi aruncă Georgianei o privire menită să spună: „Ce am făcut ca să merit asta, Georgiana Caversteed?" Pe asta n-aș fi ghicit-o.

– Și cum prima noastră nuntă a fost un secret, vreau să mă mărit cu el din nou, zise Georgie. Aș vrea să anunț logodna noastră în cel mai scurt timp și să dau știrea la ziar cât de repede.

Cana cu ceai a mamei ei tremura pe farfuriuță.

– Dumnezeule! Îl iubești?

– Da.

– Și el te iubește?

– Da. Și înainte să întrebi, a semnat contractul. Știu sigur că nu mă vrea pentru banii mei.

Mama se sprijini în canapea, bosumflată.

– Atunci, prea bine. Doamne, Dumnezeule! Sorbi din ceai și își simți ochii umezindu-se. Crezi că tatăl tău ar fi fost de acord cu el?

Georgie traversă camera și se prăbuși lângă mama ei. O îmbrățișă cu drag.

– Sunt sigură de asta. Domnul Wylde este tot ceea ce el și-ar fi dorit pentru mine. Este loial, curajos și decent.

– Și sărac, adăugă mama, abătută. Și fără titlu.

– Și asta. Dar nu e ca și cum noi am avea nevoie de bani, nu?

Mama se întinse după una dintre prăjiturelele de pe tava cu ceai și pufni.

– Presupun că nu. Și dacă asta te face fericită, Georgiana, cu adevărat fericită, atunci, bineînțeles că nu mă opun. E tot ce-mi doresc pentru tine, să știi. Să fii fericită.

Georgie o strânse din nou cu afecțiune.

– Știu.

În următorul moment, mama păru înviorată. Georgie îi recunoscu privirea de „am un nou plan".

– Cine s-ar fi gândit? chicoti ea veselă. Ambele mele fete se căsătoresc la o distanță de nici două luni! Trebuie să mă apuc de treabă. Doamne, Dumnezeule, oare cu ce să mă îmbrac?

Capitolul 45

În mod previzibil, vestea „confidențială" a logodnei lor se răspândise de la Amiralul Cockburn la soția sa, Clara, și de acolo către toată lumea din întreaga societate. Spre amuzamentul lui Georgie, anunțul reușise doar să-i crească popularitatea. La fiecare eveniment la care participa era asaltată de domni care voiau să danseze cu ea sau care aveau cine știe ce propuneri. În cele din urmă, îi sortă pe acești bărbați în două categorii. Primii îi acordau atenție pentru că voiau să afle cum reușise un bărbat ca Benedict să-i intre ei în grații sau dacă era păcălită de un vânător de avere. Cel de-al doilea grup era format din bărbați care încă se considerau potențiali pețitori. Se rugau să-i vină mintea la cap și să anuleze logodna. Insistența lor era în același timp comică și mustind a disperare.

Georgie abia se abținu să nu râdă când Elton și Coster se izbiră cap în cap, aplecându-se să-i ridice evantaiul din pene de struț. Freddy Cadogan îi aducea încontinuu pahare de șampanie. Cinci bărbați diferiți se oferiseră să-i arate grădinile, fântânile, pășunea și lampioanele. Până și Sir Stanley Kenilworth își reînnoise eforturile. Benedict găsea toată treaba foarte amuzantă.

– Din păcate, e trist de previzibil, chicoti el în timp ce o învârti pe Georgie în sala de dans a lui Lady Ashton. Vânătorii de avere simt că nu mai au timp. Încearcă să te asedieze. Un ultim efort, cum se spune în armată. Suspină batjocoritor și cu regret. Dacă ar ști ei că tu ești deja căsătorită. Gândește-te la inimile lor frânte.

– Ha! N-ar fi nici o inimă rănită. Tot ce văd ei când se uită la mine sunt caii pe care îi pot cumpăra la Tattersall sau trăsurica nouă pe care o vor comanda înainte să se usuce cerneala de pe certificatul nostru de căsătorie. Nici unul nu mă vede pe mine.

El îi aruncă una dintre acele priviri care îi făcea stomacul să se strângă.

– Eu te văd, zise el încet. Văd o femeie curajoasă și încăpățânată și, în secret, o rebelă. Văd o femeie inteligentă și ageră și care nu se pierde și nu face crize din nimic.

Georgie se înroși la față auzindu-i complimentele. Cât de mult se transformaseră din străinii care se căsătoriseră la Newgate.

– După cum știi, deja sunt pariuri făcute la Tricorn despre venirea pe lume a fiului meu și a moștenitorului averii în nouă luni, șopti Benedict.

El râse, iar ea se înroși și mai tare.

– Nu e cazul! șopti ea înapoi. Menstruația îi venise săptămâna trecută; lipsa de control a lui Benedict nu avusese drept rezultat un copil. Georgie se trezi mai degrabă dezamăgită decât surprinsă. Or să își piardă toți banii.

El îi aruncă un zâmbet de pirat.

– Ah, dar asta presupunând că o să pot să stau departe de tine până la nuntă. Nu sunt sigur că pot să fac asta, doamnă Wylde. Și în plus, ar fi chiar atât de rău? Mi-ar plăcea să avem copii. Dacă asta e ceva ce îți dorești.

Inima lui Georgie se umplu de iubire și îi zâmbi fermecător.

– Mi-ar plăcea foarte mult, domnule Wylde.

– Dumnezeule, nu te uita așa la mine în public, gemu el. Aș vrea să te pot avea acum, pe loc. Spune-mi că Lady Ashton are o pagodă sau o bibliotecă în care ne putem strecura.

– Potolește-te! O să vin mai târziu la Tricorn și o să-mi poți arăta tot soiul de năstrușnicii depravate.

El îi aruncă o privire serioasă.

– Bine. În acest caz, distrage-mi atenția.

Ea râse, îi plăcea foarte mult să îl tachineze.

– Prea bine. Ți-am spus că am primit o scrisoare de la căpitanul Moore? Corabia *Lady Alice* a ajuns în siguranță în portul din Boston. Vărul Josiah, aparent, s-a împăcat cu soarta lui pe timpul călătoriei și a declarat că este hotărât să își găsească o moștenitoare americancă foarte bogată.

– Da, asta sună a ceva ce ar face, zise Benedict cu dispreț. Tipic lui să aleagă calea mai ușoară. Doamne ferește să pună mâna și să-și câștige traiul prin muncă! Să sperăm că doamnele din Boston au mai multă minte decât cele din Anglia. Și dacă tot schimbăm vești, continuă el, în loc să ne distrăm cu plăceri neînchipuite, ar trebui

să îți spun că Seb și Alex l-au găsit pe Tom Johnstone. În prezent e în închisoarea debitorilor, așteptând procesul. Seb spune că scrie o carte despre aventurile lui.

– Și cu O'Meara cum a rămas?

– Nu a fost acuzat de nimic încă. Lord Castlereagh face o investigație din care a aflat că mai mulți membri ai familiei Bonaparte au transferat fonduri substanțiale în Londra, în ultimele săptămâni, dar nu sunt sigur că pot face legătura cu O'Meara. Cu toate acestea, cum vasul lui Johnstone și planurile Fulton sunt înapoi în posesia Marinei, cred că putem spune că această amenințare a fost eliminată.

– Cred că facem o echipă excelentă, continuă ea mândră.

– Sunt foarte de acord.

Capitolul 46

Nunta lui Juliet Caversteed și a lui Simeon Pettigrew se dovedi, conform tuturor celor prezenți, cel mai opulent eveniment al sezonului. Mirele citi, spre uimirea tuturor, un sonet pe care îl scrisese în onoarea evenimentului, dar, dincolo de gestul neobișnuit prin care o văduvă bătrână și ușor surdă remarcă înflăcărată: „eu credeam că un poem trebuie să rimeze, nu?"- totul se derulă fără probleme. Inelele fuseseră comandate special de la mina de aur a mirelui, din Țara Galilor, iar mireasa fusese recunoscută ca fiind la fel de frumoasă precum o prințesă, în rochia ei argintie, care fusese croită după același model pe care prințesa Charlotte îl purtase la nunta ei, cu câteva săptămâni înainte. Mama miresei fusese inegalabilă, purtând o pălărie ridicol de nepractică, croită de madame Cerise, care etala nu mai puțin de trei sortimente de fructe artificiale și bloca priveliștea tuturor celor care, din nefericire, erau așezați pe trei rânduri în spatele ei.

Nunta lui Georgie și a lui Benedict, câteva săptămâni mai târziu, fusese mai puțin agitată, o petreccere mult mai intimă. Se derulase într-o zi superbă de vară. Flori de sezon și tot soiul de buruieni verzi răsăriseră la tot pasul, ca niște garduri vii, fluturii se urmăreau zburdalnici prin jur, iar porumbei grași gângureau vesel în copaci. Doar o mână de invitați avuseseră privilegiul să se plimbe pe aleile înguste și pline de flori care duceau către veranda strâmbă a casei lor și tot ei se înghesuiseră în micuța biserică normandă din Little Gidding. Întreaga atmosferă fusese una de petrecere liniștită, împlinită. Georgie purtase o rochie simplă, crem, cu foarte puțină dantelă pe corset și la mâneci, și avusese un buchet de bujori, înțesat cu floricele albe. Juliet fusese superbă ca doamnă de onoare, într-o rochie de un albastru-deschis, iar mama ei venise pregătită, strângându-și batista și mirosind săruri în așteptarea lacrimilor de bucurie și a posibilelor leșinuri.

Benedict, îmbrăcat într-o jachetă elegantă de un albastru-închis și cu pantaloni din piele, era încadrat de cavalerii lui de onoare, Alex și Seb, care arătau excepțional de bine în haine de un gri-deschis. Alex trecuse prin șase cravate înainte să nimerească nodul perfect. Când Georgie înaintase către altar, la brațul lui Pieter, și îl văzuse pe Benedict așteptând-o, rămăsese fără suflare. Expresia mândră de pe chipul lui îi inunda inima cu dragoste.

Slujba se derulase cu toată solemnitatea ei. Comparând această nuntă cu prima, în întunericul și murdăria din străfundurile închisorii Newgate, Georgie scuturase din cap uimită. Cine ar fi crezut că un început atât de urât avea să se preschimbe într-un timp scurt, într-un moment atât de fericit? De data aceasta, nu mai era nici o urmă de nesiguranță în sufletul ei. Simțise fiecare cuvânt din jurămintele ei și era sigură că Benedict simțea același lucru. Abia aștepta să își înceapă viața cu el. Benedict nu semăna deloc cu un iubit nobil, idealizat, dar viața cu el nu avea să fie plictisitoare. Avea să fie amuzantă, plină de neprevăzut și pasională. Avea să fie cea mai frumoasă aventură.

Urmase un moment comic, când vicarul ajunse la partea din ceremonie în care Benedict promitea să îi ofere lui Georgie „toate bunurile lui". Benedict își dăduse ochii peste cap și îi aruncase o privire amuzată, iar ea își mușcă buza ca să nu izbucnească în râs. Când vicarul pronunță „soț și soție", Benedict o ridicase în brațe și o sărutase atât de arzător, încât ea aproape că scăpă buchetul de flori pe jos. Mama apelase de îndată la sărurile ei.

Acum, la trei săptămâni după, Georgie stătea în noul ei birou din casa de la oraș pe care ea și Benedict o închiriaseră, la câteva aruncături de băț de Grosvenor Square, uitându-se la frumosul ei soț peste biroul lat și îmbrăcat în piele.

– Ce este? o întrebă Benedict. Ai spus că vrei să mă vezi. S-a întâmplat ceva? Ea zâmbi pentru a-l liniști.

– Nu, nimic. Doar că, Edmund Shaw mi-a adus aceste registre. Atinse cu degetele două pagini împăturite din fața ei. E doar o mică problemă de afaceri de care trebuie să mă ocup.

Desfăcu primul document și i-l înmână. El îl luă fără tragere de inimă, iar ea urmări amuzată cum el se încruntă.

– Acesta este contractul pe care l-am semnat la Newgate.

– Da, așa este. Poți să îl arunci în flăcări, te rog!

El se încruntă, neînțelegând.

– Ce? De ce?

Ea rupse sigiliul roșu de ceară de pe al doilea document.

– Am un alt aranjament pe care vreau să îl semnezi.

El gemu.

– Nu altul. Ești obsedată, femeie. Ce mai e de data asta? Numele copiilor noștri?

– Nu.

Ea ieși din spatele biroului, luă hârtia din mâinile lui și o rupse în două. Apoi, jumătățile, în jumătăți. Apoi le aruncă în foc. Hârtia uscată luă foc de îndată în șemineu. Benedict o privi ca și cum își pierduse mințile. Ea îi făcu semn către hârtia de pe birou.

– Acesta este un document nou, care ne dă amândurora acces egal la averea mea. Sunt și condiții de bun-simț, bineînțeles. Orice retragere mai mare de cinci sute de lire va necesita semnăturile amândurora, de exemplu.

El păru să fie un pic buimăcit.

– Asta este... de bun-simț.

– Toți copiii noștri, indiferent de gen, vor moșteni părți egale din proprietate când vom muri.

El păru să își revină din șoc.

– Cât de modern din partea dumneavoastră, doamnă Wylde. Asta sună teribil de progresist. El se încruntă. Nu trebuie să faci asta, să știi. Nu sunt interesat de banii tăi.

– Știu. Dar mă face fericită. Și ți-am încredințat inima mea, fericirea mea. Ar fi stupid să nu am încredere în tine în privința banilor mei.

El o strânse în brațe.

– În acest caz, îți promit că nu îți voi da motive pentru a-ți regreta decizia, zise el serios.

Privi către biroul din spatele ei și o împinse până când se trezi prinsă între lemnul tare și corpul lui puternic. Georgie își simți pulsul accelerând. Se întinse spre spate și îndepărtă călimara de cerneală și hârtia, așezându-le într-o parte, cu intenții clare. Ea își simți picioarele moi.

– Nu cred că ți-am arătat până acum aprecierea mea de soț pe un birou, zise el. Pe un pat, da. Pe mai multe scaune, cu siguranță. Pe canapeaua din salon, da.

- Nu uita de baie, îi reaminti ea, simțindu-se brusc foarte încântată. Acela a fost un moment memorabil.

- Cum aș putea să uit de baie? Dar pe un birou? Nu. Niciodată.

- Nu cred că... zise ea fără suflare.

- În acest caz, permite-mi...

- O scrisoare pentru matale, domnule?

Benedict înjură, auzind vocea veselă a lui Jem Barnes care urla pe hol. Îl angajaseră pe acel mic terorist ca grăjdar principal, curier și asistent de bucătar, ca să îi asigure o sursă sigură de venit și mâncare. Dormea în camerele de deasupra grajdului, iar energia și cinismul lui erau o sursă constantă de amuzament. Acum însă, prezența lui nu era deloc bine-venită. Georgie își așeză fustele exact în momentul în care el intră fără a bate la ușă.

- A venit o scrisoare, repetă el, entuziasmat. Uite-aici. E de la Rege!

Benedict luă plicul și se încruntă văzând emblema regală.

- Așa e.

Georgie îl urmări peste umăr în timp ce el rupse sigiliul.

- Ce spune?

- Sunt chemat la Carlton House, zise el citind încet. Prințul regent a fost instruit de către tatăl său, Regele, să ofere un titlu onorific lui – Doamne, Dumnzeule! – Benedict Wylde, în semn de recunoștință pentru servicii neprețuite aduse Coroanei. Ridică uimit, năucit privirea. Mă numește conte. Trebuie să mergem la Carlton House pentru învestire la sfârșit de lună. Drăcia naibii!

Georgie își aruncă brațele în jurul lui și îl strânse cu forță.

Trei săptămâni mai târziu, într-o ceremonie privată, Benedict îngenunche în fața Prințului de Wales și deveni proaspăt numitul conte de Ware. Alex și Seb fuseseră și ei prezenți, fiind numiți conte de Melton și conte de Mowbray.

- Cu toții știm că sunteți obișnuiți să aveți de a face cu bandiții, zise prințul vesel. Și, din păcate, ei nu se găsesc doar în mahalale și pe la docurile din această metropolă. Oh, nu! Mulți dintre ei sunt chiar aici, în Belgravia. Și la Westminster. Îi privi pe toți trei foarte ferm. În calitate de conți, puteți să stați cu ochii pe Camera Lorzilor pentru mine. Chicoti, iar burta îi tresăltă, apoi îl privi pe Benedict. Cu toții cunoaștem datoriile adunate de tatăl tău, Wylde, și de eforturile tale de a le achita. Îți doresc ție și fratelui tău noroc.

Îi aruncă lui Benedict o privire înțelegătoare. Crede-mă, am experiență cu tații dificili. Pentru un moment păru enervat dar apoi, scutură din cap, îndepărtând gândul. Amiralul Cockburn îmi spune că ai fost împușcat în timp ce încercai să îl oprești pe Johnstone acela, nu?

– Da, Excelență!

– Ce om curajos!

Privi peste umărul lui Benedict și îi făcu semn lui Georgie să înainteze. Ea făcu o reverență adâncă înaintea Alteței Sale Regale, iar prințul îi zâmbi apreciativ.

– Și tu, doamnă Wylde, am auzit că ai avut un rol important în toată aventura, iar acum ești contesă de Ware. Ochii lui albaștri străluceau. Ce crezi despre asta?

Georgie privi către soțul ei și zâmbi.

– Mă bucură foarte mult, Alteță. Și, dacă îmi permiteți, cred că soțul meu va fi un conte foarte bun.